

Carpații

Depoziție legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotrus + REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

UN NOU 23 AUGUST 1944 de Traian POPESCU

L'EURODROITE EN QUESTION par Faust BRADESCO

Se încearcă reeditarea pripitei isprăvi de la 23 August 1944, care a predat Tara și Neamul Românesc, satrapiei sovieto-comuniste, de astă dată îndreptată împotriva exilului luptător, pe care vor să-l anihileze.

Din inițiativa Domnului Nicolae Penescu, fost secretar general al Partidului Național Țărănesc și ministru de Interne după capitularea din 23 August 1944 și cu colaborarea câtorva elemente fugare din așa zisele partide politice istorice-liberal, național țărănist și socialist, autori morali și infamatori ai trădării de la 23 August, s'a constituit la Paris un nou Comitet Național Român, la care au aderat și câțiva legionari din exil.

Are pretenția, nici mai mult nici mai puțin, de a concentra în mainile acestui organism, apărarea drepturilor încălcate ale poporului român de către comunismul moscovit și de a elibera România din ghearele comunismului.

Totul foarte lăudabil. Dar cum rămâne cu posibilitățile de realizare ale grandiosului plan de redresare națională din exil și de eliberare a Țării.

Președintele, ca și partidele reprezentate, au trădat la 23 August 1944 Poporul Român, mințindu-l că aduc terminarea războiului, pacea și eliberarea Țării de sub "ocupația germană".

Și ce au adus în schimb?

— Capitularea fără condiții.

— Predarea Țării bunului plac al Rusiei Sovietice și al lidovimiei.

— Măcinarea celor 18 diviziile românești, pregătite pentru apărarea teritoriului național, prin utilizarea lor contra aliatului german, drept curățitori de mine și carne de tun.

Apoi au pactat cu comunismul sub masca "democrației", l-au servit și când scadența mișeliei comiză cu atâta ușurință le-a sosit, nici anii de pușcărie cu care au fost răsplătiți pentru serviciile făcute marxismului și ovrelor, nu compensează imensele pierderi, suferințe și tragedia abătută, cu vota lor, asupra neamului românesc de peste 34 de ani.

Nărucl agitate ale unui trecut, pe care din podoare nu trebuie să-l mai actualizeze, fiind legat de baia de sânge și de lacrimi în care s'a scaldat Țara comunistă, ei vor să creeze confuzii.

Când au fost eliberați, ca epave, din temnițele R. S. R. iste, s'au furișat în lumea liberă pentru a prezăvăli din nou, în înconștiența lor "victoria democrației românești" la 23 August 1944, adică în realitate predarea Țării comunismului sovietic, împotriva căruia exilul luptător s'a ridicat ca un bloc, agitando și demonstrând opiniei publice occidentale, timp de peste 34 de ani, eroarea de interpretare în ceace privește "democrația comunistă" și ororile și crimele comise din această eroare după YALTA, și POST-DAM, confirmate de soarta Poloniei, Cehiei, Ungariei, Cehoslovaciei, Viet-Namului, Africii.

ARDI, 27 Juin 1978, a eu lieu à Paris un imposant rassemblement des forces nationalistes occidentales. On a pu voir, dans l'enceinte de la grande salle de la «Mutualité», se côtoyer les Espagnols de «FUERZA NUEVA» avec les Italiens de l'M. S. I. et les Français du «PARTI DES FORCES NOUVELLES».

Enthousiasme, discipline, volonté de combat dans les attitudes et les propos prononcés. Pour la première fois dans l'histoire de l'après-guerre, on a pu admirer cette *volonté commune* de faire face à la menace soviétique et de tenter un premier pas vers l'unité de ceux qui voient clairement le danger qui pèse sur l'avenir de l'Europe. Début prometteur, ouvrant l'espoir de pouvoir admirer un jour la puissance de ces légions prêtes à combattre pour la bonne cause.

Organisé sous l'égide d'une double proposition, le rassemblement nationaliste a su mettre en relief ses intentions. Les chefs de file de chaque groupe national ont exposé brillamment leurs opinions, accentuant tous les deux problèmes capitaux:

— Mettre en relief la nécessité urgente, voire obligatoire, de la structuration d'une EURODROITE, qui puisse unir les nationalistes de tous les pays européens et constituer ainsi une barrière infranchissable devant la menace d'un EUROCOMMUNISME, fils cadet du marxisme totalitaire et impérialiste.

— Mettre en discussion et faire savoir *pourquoi* pour lequel les membres de cette Eurodroite en formation doivent appuyer la réalisation d'un «Parlement Européen» et donc voter pour lui.

Rien à redire sur la magnifique contribution oratoire de ceux qui ont défilé devant le micro. La juvénile puissance d'un Alain ROBERT ou d'un Pascal GAUCHON a déchaîné l'enthousiasme de la jeunesse qui remplissait les balcons. On sentait une communion vibrante qui s'établissait entre la salle et la tribune.

(Suite pag. 3.)

L'absurdité d'une pareille clause éclate! En voulant s'assurer «l'exclusivité» de la gloire et des avantages (théoriques et très aléatoires) de l'Eurodroite, les initiateurs provoquent:

- 9

să facă acel drum cu automobilul. În cursul lui, automobilul a fost atacat cu mitraliera de un avion englez și s-a scuturat omorât.

De la semne, el și-a extras convingerile la existența forțelor oculte, cărora ne supunem cu toții, în mod fatal. În această privește ființa lui din aliele noastre, el o considera ca pe o reîncarnare a unui spaniol care trăise în Châteaudon, în veacul al XV-lea.

Stalin nu a măritorist niciodată convingeri într-o ființă superioară; el se credea deasupra tuturor și nu-l stăruia superstiții. Materialismul său era integral și aceasta dura de pe vremea Seminarului din Gori.

Châteaudon era un burg liniștit din Puy-de-Dôme, unde Pierre Jean-Marie s'a născut la 28 Iunie 1823 dintr-un tată hângiu și cărăuș și o mamă care nu avea știință de carte. Vorbirea lui era grațioasă și obicurile lui țărănești, chiar când ajunsese Președinte de Consiliu de Ministri, dovedeau că el nu se lepădă de originea lui rurală și rămăsese același fiu al ogornului și, mai precis, al Auvergnei sale subite. Dar acest țărănă adevărat în toate fibrele ființei sale, nu își trage originea din mediul rural. El e țărăn dar nu vine de la țară, el e auvergnean, dar nu e din Auvergne. Unul funcționar căruia Laval îi spunea că el e auvergnean, acesta îl contrazice spunând că Laval, fiind din Châteaudon, e bournois, ca și el. Laval recunoscuse adevărul acestei obiecțiuni și a răspuns că preferă ca lumea să-l ia drept auvergnean dar-a adăugat el — nu trebuie distruge legendele de pe urma cărora trăgi folos.

Cât deapre firea oamenilor din Châteaudon, e destul să se menționeze faptul, că de o sută de ani, un singur evreu a vrut să se stabilească în acea localitate și în loc de primărie, a plecat în cea mai neagră miserie. Căsele dovedeau că venita solidaritate între evrei nu e vorba goală, nici manifestarea unui instinct gregar și în nici un caz, pentru această calitate, nu li se poate aduce vreo vinovărie nedreaptă, născută din invidie.

De la mama sa, femeie blândă, cu obiceiuri curate și binecredincioasă, Laval a moștenit fideismul său, cum nu se mai găsește prin partea locului: fața sa cu pomeți dezvoltati, are aspectul unui asaltat încreșcat cu un țigan și acest metisaj e o raritate printre oamenii Auvergnei. S'ar părea că e vorba mai degrabă de un copil de prin părțile Caucazului Oriental, unde amestecul de rase a dat cele mai straniu exemple, decât un european, și încă, aparținând unei țări civilizate ca Franța.

La început, pe când Laval ajută pe tatăl său în treburile hanului și în cărăușie, el studia limba latină și se interesa de plante și de animale și tot ce produce pământul. Repetitor de literă, el își la mai întâi licența în Științe Naturale, la Universitatea din Dijon, după care începe Dreptul și luându-și o nouă licență, se înscrie ca avocat în Baroul din Paris.

Ca avocat, totuși căpătaseră o nedreptate sau credeau că fuseseră victime unei nedreptăți, găseau în Laval nu numai un apărător juridic ci și un prieten care avea toată aparența că e un om sincer și un sfătuitor. La biroul lui, pe lângă procesele Confederației Generale a Muncii și către avocat permanent era, își găseau totdeauna sprijinul. Sindicatele în procesele pierdute și funcționarii destituiți sau revocați.

„Je vis dans le réel”, avea el obiceiul să spună și înțelegerea prin această expresie natura cu legile ei descurgând din ea, ca să treacă la pământul Franței și oamenii săi, cu calitățile și defectele lor, mai mult decât cu idelle lor.

— Ochii săi, terribili săi ochi negri, care fixau pe adversar și pe interlocutor, fără o clipă și în care ardea focul interior al celor destinați să ajungă departe”, a spus despre el un institutor care îl cunoșcuse bine.

La treizeci și unu de ani Laval a fost ales deputat al Senatului, la Aubervilliers, pe listele Partidului Socialist Revoluționar și împotriva unui om al lui Paul Desroulades. Ca urmare în vederea mobilizării, a trecut în carnetul B, ca persoană bunăvătă de a săvârși mobilizarea și a căuta moravul Națiunii în timp de război.

În 1914 se putea vorbi de el ca socialist și ca pacifist și nu a demnizat nici atunci și nici mai târziu aceste atitudini. Ca socialist el a făcut să se voteze Legea Asigurărilor Sociale, pe când era ministru al Muncii, iar ca pacifist a mers la Berlin, Roma și Moscova, ori de câte ori i se părea că pacea e în primejdie și el poate contribui cu ceva la menținerea ei.

Era constant și „Humanitățile” a scris la iveală o veche profeteză de credință proclamată și semnată de Laval, înaintea primului război mondial:

— Burgeoisie nu mai are oameni; ea li va cădea la lada

de gunoi, unde mișcarea lucrătorilor aruncă pe seacă.

La 7 Aprilie, Paul Lévy la în Cabinetul său pe Cailiaux la Finanțe și pe Laval la Lucrări Publice. În același timp Laval devenise „l'Avocat des Pauvres d'Aubervilliers” și primar al aceleiași comune, centrul lui electoral, cu contract de a ridica epavurile de pe câmpul de bătălie, în zonele devastate de război. Un procent asupra metalelor recuperate e origina și baza unei însemnate averi. După acest ministeriat, e ministru în cele trei ministere ale lui Briand, dintre care de două ori la Justiție.

Laval e întâiul Primministru pe care Stalin l-a poftit la o masă prietenască în doi, și când la sfârșitul ei au fost admisi fotografi, aceștia l-au văzut cu surprindere bădănu-se cu palma pe umeri, ca vechi și buni prieteni.

La o vreme, Laval măritur la lui Stalin:

— Am fost la Roma pentru Acordurile noastre cu Italia și cu acest prieten l-am văzut pe Papa, care e un mare om și dispune de o putere considerabilă. Faceți rău că li ignorați și li atacați, fiindcă Papa e o mare Putere.

— Câte divizi ar Papa?, ripostă Stalin, cu un râs agnoton.

Întrebarea lui Stalin circula în toată Moscova și fiecare își atribuia lui originalitatea. Laval însă nu a răspuns nimic ca să nu divulge în ce vede el puterea Papei și această tăcere a produs lui Stalin un imens orgoliu pe care nu l-a ascuns.

De la prima întrevvedere cu Stalin, amândoi au simțit o trezire și ca un curent electric ce se stabilea între ei: același fire, deci același preocupări. Psihici amândoi, smecheri, ei ascundeau ca principala lor preocupare era securitatea propriilor, țări, oricât s'ar fi ascuns sub aparența unui fals altruism. Numai uitându-se unul la altul, își aveau chipul de două ori: al lui Laval cu o față de asaltat, încreșcat cu un țigan, chip pe care Stalin îl întâlnea atât de des în Caucaș; al lui Stalin, numai chip de european nu era.

Amândoi aveau același ochi așezați vag cruciș, amândoi smolți la față, amândoi fumători pasionați, cu dinții îngruiți de fumul de tutun, degetele îngheșnite și sfărurile mușchilor palide de țigară, amândoi cu același privire când gredă care căuta mai întâi să pătrundă în adâncul sufletului interlocutorului său, înainte de a se așterne pe o față când imposibilă, când fascinantă, când nu era prefăcută admirația sau indiferența. Stalin mai avea priviri de fulger și ochii săi deveneau năpraznici în momente de mânie. Singura deosebire între ei, până au început să joace un rol politic important, e că Stalin a fost numai revoluționar, atentist-a atacat cu bomba convoluți Băncii Imperiului și l-a prădat-exilat în Siberia, de unde a evadat de cinci ori, pe câtă vreme Laval a muncit din greu și a înalțat pas cu pas.

În tratativele pentru încheierea unui Pact Franco-Sovietic premergător, Rușii simțeau greutatea rezervelor ce opunea Laval. Principala era că asistența Franței către Rusia nu era obligatorie decât în cazul unei agresiuni constatată de Consiliul Societății Națiunilor-celace făcea din Pact, după sistemul lui Laval, un act inofensiv și fără o însemnătate precisă. La 2 Mai 1935, acest Pact învlu, este semnat la Paris. În vederea încheierii unui Tratat de Alianță, Laval pleca la Moscova la 13 Mai din același an.

Aici Stalin se întrece în amabilități, pentru a-l face să alunece pe calea acordurilor militare și a face ca Franța să repete gestul din 1914, pentru respectarea unei alianțe.

La Moscova, pentru a i se ascunde deplorabila stare a Armatei ruse, cu cadrele superioare executate cu și fără procese sub pretext de înțelegere cu inamicul, i se prezintă o paradă aeriană care să camufleze forțele terestre, rolul principal jucându-l bombardierele uriașe și demonstrațiile cu parașutiști, în care sovieticii aveau meritul originalității. Laval nu se arată entuziasmat de acrobaziile lor și se face că nu înțelege când în cursul lor, mareșalul Vorosilov, comisarul Războiului, îi spune că ar vrea să se întâlnească cu generalul Gamelin. Laval declarase de la început că el a venit pentru pace, nu pentru război, și cere lui Stalin — și obține — să înceteze campania Kominternului contra așa zisului imperialism francez.

Laval fusese primit cu mare pompă, dar deși nu o manifestă, nu era omul pe care să-l amestecă onorurile și putuse să-și dea seama că tot ce se petrecea în Rusia, chiar planurile lor cinciinale, nu avea în vedere decât războiul dintre Franța și Germania, ca apoi Rusia sovietică să se afle în fața unei Europe în ruine, peste care să domnească neopătrății. Stalin voia o alianță militară completă și sfărșitul lui mărise prudența lui Laval, care eliminase de la începutul conversațiilor idela că acest

Tratat va avea în mod automat urmări militare. Totodată lăsase la o parte chestiunile frontierei cu Polonia. Statele Baltice-Estonia și Lituania — și Finlandia, frontiere pe care Rușii le aveau la inimă. Ajutorul și asistența ce-și promiteau reciproc Franța și U.R.S.S., ca în orice tratat, erau o simplă expresie vagă, fiindcă nu se făcea măcar o aluzie la ce va fi acel ajutor și acea asistență.

Laval cunoșcuse numeroși Ruși și Ruși Albi refugiați la Paris și în privința lor, formulase următorul principiu: Unde e un Ruș e un geniu, științific, economic sau social.

Unde sunt doi Ruși, e o desordine și, cu orice preț, vor să schimbe ordinea existentă printr-o alta, mai bună, mai rea, dar alta.

Unde sunt trei Ruși e o revoluție, care cu violență vrea să măture vechiul regim, să distrugă vechile stări de lucru și în dezordine rezultată să iașă o lume nouă, așezată pe alte temelii.

În sinea lui, lui Laval nu i-a plăcut Uniunea Sovietică și nu putea săi placă lui, om al ordinii, exactității și al curățeniei. Nu spune dacă a vizitat temeinic vreo casă, ci că în acest caz ar fi spus că a fost îngrozit de mizeria care domnea și putea să se exaltă înăuntrul ei. Dacă ar fi pătruns în interiorul ei, ar fi văzut că fiecare apartament e locuit de douăzeci de două, trei și chiar patru familii, care nu se așie că și faci necesitățile sexuale, despărțite numai de un paravan subțire. Sau dacă a văzut o bucătărie, unde mai multe familii au fiecare câte o măgănuță cu petrol, pe care fierbe un amestec ce exală un miros de varză acru împuțată și rareori cartofi sau sfeclă, ori un cloșet-unicu pe etaj—unde la anumite ore se face coadă, i-a văzut însă pe locuitorii acestor locuințe mizerabile, și se exprima textual: „Un pays pauvre, une foule bourgeoise de prolétaires en casquette et des femmes lourdement enjuponnées, le fleuve sur la tête. Nulle part je n'ai vu des gens sourire”.

Bineînțeles el păstrează pentru ei aceste păreri, mai ales că Stalin nici nu i le-a cerut și nu le va derula decât în fața înaltului Comitet Militar Francez și încă mai târziu în public.

Dus să viziteze o uzină, Laval observă că aceasta e murdară și lucrătorii sunt triști, pe când lucrătorii francezi, în fabrici și ateliere, sorăd și glumesc tot timpul.

Despre agricultură, ale cărei probleme, atât Stalin cât și Laval, le cunoșteau temeinic, ambii discutau cu pasune despre pământ și îngrășăminte, despre vite și îngrășirea lor și despre producția lapteului. Odată, un Comisar al Poporului care era de față la o asemenea discuție, voină să fie sarcastic, îi spuse lui Laval:

„La Domniile Voastre, în Franța, se pune ca ministru al agriculturii, un om politic: la noi, locul acesta e al unui tehnician”.

— Întocmai precum spuneți”, aprobă Laval, cu un prefăcut entuziasm, ce se dădu exemplul pe el însuși care, deși cunoștea cultura cerealelor, a arborilor și a vitei și creșterea oilor, a cornuților și a porcilor și e licențiat în Științe Naturale, nu a fost niciodată ministru al Agriculturii, ci al Lucrărilor Publice, al Justiției și acum al Afacerilor Străine.

Ca să îlustrueze cele discutate despre Agricultură, Stalin a invitat pe Laval să viziteze împreună un „Sochos” — o „Ferma de Stat” — din preajma Moscovei, însoțit de Comisarul Poporului la Agricultură și de Comisarul Poporului

la Zootehnie. Acolo li s'a prezentat o vacă de așa talie că putea concura cu vestita vacă din Normandia, Yolanda, care dădea la muls, peste 4000 de litri de lapte anual. Se îngrău admirativ, în fața animalului, Stalin, Laval, Comisarul Poporului la Agricultură, Comisarul Poporului la Zootehnie, șeful Sovhozului, șeful serviciului zootehnic al sovhozului, șeful de coșar și îngrășitorii vacii. Toți „tehnicieni”, după spusa tovarășului care se voise a fi sarcastic. La cererea lui Laval cădă postea pune o întrebare și, după ce a fost sigur de încredința lor, Laval întrebă:

— După ce semn exterior recunoaște domniile voastre că o vacă are mult unt în lapte?”

Șeful sovhozului începu o lungă descriere a taliei vacii și în special al ugerului și a tătelor și din aceste organe se deduce cantitatea de lapte ce dă vaca la o mulsoare.

— Nam spus după ce se cunoaște că o vacă e „laptoasă”, ci după ce se cunoaște că laptele ei e mai „untos”.

În tăcerea generală, Laval continuă liniștit însoțindu-și cuvintele de demonstrație:

— La noi, în Auvergne, bagă degetul arătător în urechea vacii, îi împingi până în fundul ei, îi răsușești și scoți cielei din fundul ei. După cantitatea de cielei recoltată, se poate aprecia cât e vaca de „untosă”.

Stalin schiță un vag sorăd și rămase gânditor la ingenuitatea lui Laval. După plecarea lui și a soției, Comisarul Poporului la Agricultură, Comisarul Poporului la Zootehnie, șeful sovhozului, șeful de coșar și îngrășitorii vacii, erau „desărcinați” din atribuțiile lor, dispăreau și nu li se bănuia decât direcțiunea ce au luat-o: Siberia. Și punctul final: Kolyma.

Moartea, care nivelează totul și pune capăt existenței a tot ce este ființă, fie vegetală, fie animală, în cazul celor două personaje nu a venit ca o soră blândă și caritabilă care pune capăt unei efemere existențe terestre. Ea înfrânge pe Stalin și Laval prin furia cu care a venit și ambii au murit de moarte violentă.

La 4 Octombrie 1945 Laval compară în fața înaltei Curți de Justiție după ce fusese de patrușprezece ori ministru și la 13 Octombrie același an e condamnat la moarte, la degradarea națională și la confiscarea bunurilor sale. În noaptea următoare el se otrăvește cu clătura de potașu, dar e reanimat și i se refuză un revolver ca să-și facă seama singur. Dus în spatele închisorii, el e executat prin împușcare.

Stalin a fost victimă a unei congestii cerebrale și săcea în neștiință, cu lipitori după ureche. Se recurese și în această leac bătrânesc, fiindcă lipitorile sug sângele. În punctele unde sunt aplicate și, în același timp, secretă un lichid coagulant, care împiedică sângele să se închege, până se deslipească de la sine, când sunt sălute, și cad.

Oculiștii aușin că suneții clopotului, atât de plăcut persoanelor normale, e nefericit persoanelor atactice. Stalin merita acest calificativ prin faptele sale. Desamoni nu suferau suneții clopotului Karl Marx, Maurice Thorez și mulți alți aiei militanți.

Pe când Stalin era în agonie, între viața și moarte, deși leacurile medicale și empirice aveau o probabilitate-redușă, e drept ca să-l salveze, a răsunat un clopot din Kremlin și, în același clipă cu dangătul lui Uranul care făcuse atâtea victime, și-a dat violent sfârșitul.

Suneții clopotului a fost pentru Stalin echivalentul glonțului de revolver al cehicului, tras în creștetul capului celui executat în privințele sinistra ale Cehiei.

ST. GEORGESCU-OLENIN

NOSTALGIE

de S. GARLEANU

Eu, mai mult să fi vroit în alte vremi să fi trăit: pe când erau oameni viteji, la fapte mari cu mintea treji!

Și la țepăvii bune, eu curaj, gata pentru dreptate să dau bătații! Cui înșelăciune oriunde chiar pe balaur drept să înfruntă.

Pe robu-mi aprig, calul credincios, să fi alergat în sus și-n jos — până-ncolo spre Soare — Răsare — ori cât ar fi fost pământul de mare!

Ou mână pe spadă să'nfrunt vijeli, chiar cu uriași să dau bătații! Și de pe țărâmul acela depărtat să vin înapoi de ani încoace!

Câmpii înflorite, păduri, să fi trecut: meleaguri întinse să fi străbătut, dar cu omensia în fapta'ncrișă, purtata pe umeri — nicidec învină!

Aceea ar fi fost frumoasă viață — mîndre'mplină, trăire măreață. Atunci m'ar fi dus în Pământul-Mamă cu gândul împăcat că mă la în samă.

HOLOCAUST

por Trajano POPESCU

AJO este título, la Liga B'nai B'rith, en cooperación con el Consejo Nacional de Estudios Sociales, ha publicado en el "New York Post" de 17 de abril de 1978 el mapa por países de Europa, indicando dentro de las fronteras de los mismos la cifra fijada por ellos para responsabilizar a cada pueblo de la "matanza de judíos" ocurrida en la segunda guerra mundial.

La guerra fue de todos y atrocidades las cometieron los dos bandos, tanto el de la democracia comunista como el de la democracia dictatorial, pues se empujaban uno al otro para cometerlos. La única diferencia es que de las atrocidades de la democracia dictatorial, que fue vencida, se puede hablar y exagerar y de las de la democracia comunista, no. Es tabú.

¿Y esto por qué? Porque el final de la segunda guerra mundial se transformó en una apoteosis de venganza de los "sufrimientos de los judíos" de Europa, inventándose una cifra de 6.000.000 de "mártires" e ignorándose por completo las decenas de millones de víctimas de otras confesiones, muertos de verdad, en los dos bandos y sobre los cuales el olvido echó su velo de silencio absoluto.

VAE VICTIS! Porque los dos bandos han sido vencidos

por el imperialismo hebreo, implacable cuando es todopoderoso.

Los alemanes, considerados en Núremberg como únicos culpables, fueron obligados a pagar por los seis millones de "víctimas judías", y lo hicieron sin protestas ni murmullos, y no hay país en el mundo donde los judíos se sientan hoy en día mejor que en Alemania Federal, que han invadido.

¿A qué viene entonces desenterrar otra vez, después de treinta y cuatro años, el triste y vergonzoso chantaje de las "matanzas de los judíos", fijando a cada pueblo una cuota de responsabilidad, que se traducirá en metálico, por supuesto? Lo que les interesa es cobrar, no la verdad histórica de lo ocurrido. Quieren imponer su "verdad" inventada, la ficción del "caso de Ana Frank" multiplicado por cinco millones y medio de veces.

Es triste, puesto que los judíos no quieren comprender que el antisemitismo lo fomentan ellos mismos, por su manera de ser, arrogancia y lucha por no asimilarse con los demás, creando con sus comunidades estados judíos dentro de los estados que les acogen.

Acaparando las profesiones liberales, la vida económica y financiera, la prensa, etc., pueden modificar la vida nacional de los países en los que conviven, según sus intereses, así que la reacción de los pueblos sofocados es, más

que natural, obligatoria, para restablecer el equilibrio y defender sus intereses vitales.

Es vergonzoso porque, explotando la ingenuidad de la gente, con sus mentiras, intrigas, intervención política y como agitadores comunistas, han hecho de la barbarie comunista una "democracia de tipo oriental", entregando la mitad de Europa, de Asia y ahora África al comunismo moscovita, y manteniendo indefenso el resto del mundo, cuya entrega en bandeja será el acto final del judaísmo.

Al fin y al cabo el "holocausto", según las prácticas talmúdicas judías, era un sacrificio divino desde los más remotos tiempos de ellos, ofrecido a Dios por propia voluntad, para obtener la clemencia o el cumplimiento de grandes deseos. Si según el ritual judaico lo han provocado en la segunda guerra mundial, no les ha salido mal en nada, pues en 1948 han obtenido el Estado de Israel, cumpliéndose así el milenarismo sueño de los judíos errantes. ¿Les parece poco? Y los miles de millones de dólares USA con los cuales los alemanes vencidos han fortalecido y aumentado el potencial industrial y militar del nuevo estado, ¿no les basta?

A intervalo de treinta y cuatro años quieren explotar, una vez más, las dichosas "matanzas judías", haciendo caso omiso de sus propias salvajes represalias contra los palestinos, desvalijados de sus tierras y sus bienes y transformados en los "parias" del mundo árabe, salvajadas que igualan por lo menos a las que ellos culpan a los "nazis". Parece que los judíos han hecho propio el dicho latino "quod licet Jovis, non licet bovis", es decir, lo que se permite a Dios, no se permite a los inferiores, armando un escándalo mundial para cualquier aparente injusticia y silenciando las enormes desgracias provocadas por el comunismo, cuyo padre espiritual es el judaísmo.

Volviendo a la responsabilidad sobre "300.000 víctimas", fijada para los rumanos, las asociaciones judías americanas y los que difunden estas elucubraciones se ponen directamente en ridículo.

Ni más ni menos, culpan al Movimiento nacionalista legionario rumano —La Guardia de Hierro— de estas matanzas imaginarias, cuando es sabido que el Estado Nacional Legionario duró del 6 de septiembre de 1940 hasta el 23 de enero de 1941 y la guerra contra el bolchevismo y Rusia empezó para los rumanos el 22 de junio de 1941.

Los jefes del Movimiento se refugiaron en Alemania y fueron encarcelados por Hitler en el campo de Buchenwald, igual como los judíos miamos y los afiliados encarcelados en el país fueron enviados por el mariscal Antonescu a la guerra con la orden: "se rehabilitarán post mortem"; es decir condenados —a priori— a morir por cualquier sistema.

Los representantes de los judíos que vivían en Rumania en la mencionada época desmenten estas exageraciones y dan unas cifras:

MATATIAS CARP, en su libro antilegionario "Cartas Negras", 188 víctimas en el período de 1940-1944.

Dr. W. FILDERMAN, ex presidente de la Comunidad de los judíos de Rumania, amigo del mariscal Antonescu, en el libro del Dr. SABIN MANUILA, ex director general del Instituto de Estadística rumana, en el folleto "Regional Development of the Jewish population in Rumania", impreso en Roma en 1957, vols. I-IV, p. 7, estiman que las pérdidas de los judíos en la época del Gobierno legionario fueron de 3.000 vidas y a unos 6.000 en las represalias alemanas contra los francotiradores judíos en Besarabia-rumanas, contra los francotiradores judíos en Besarabia, al iniciarse la guerra contra la Unión Soviética, y esto sobre una población total de 730.000 judíos —había muchísimos más— existentes en aquella época en Rumania.

El rabino FISCHER, judío húngaro, calcula unos 23.000 judíos muertos en Transilvania, etc.

Resulta extraño que precisamente los más anti-rumanos son los judíos húngaros, ya que siempre, tanto en el pasado como en la actualidad, han sido y siguen siendo los provocadores y sostenedores del revisionismo magiar, en lo que a Transilvania se refiere.

Miren la cara de Attila de este judío-magiar del grabado de "ABC", al manifestarse en contra de la visita de Ceausescu en USA en este verano. Ceausescu frenó las libertades de todos los rumanos y también de las minorías húngaras y alemanas.

Entonces, ¿cuál es la verdad?

¿O hay que explicarlo por el hecho que la Liga Anti Defamation B'nai B'rith considera la mentira como eficaz

THE RECORD

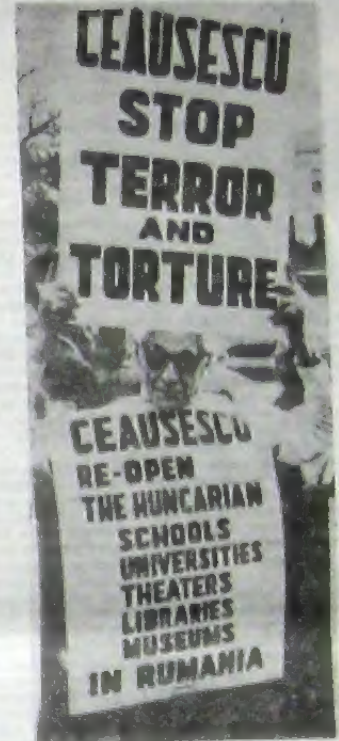
THE HOLOCAUST IN HISTORY 1933-1945

Published by the Anti-Defamation League of B'nai B'rith in Cooperation with The National Council for the Social Studies.

Six Million Murdered

There is no way to establish an accurate figure for the total number of Jews murdered in World War II. In 1945, the Nuremberg War Crimes Tribunal estimated that 5,700,000 Jews had been killed by the Nazis, representing two-thirds of the pre-war European Jewish population.

medio para acobardar a los rumanos, para que no sean ellos los que con derecho puedan clamar contra las atrocidades cometidas por los judíos en ocasión de la retirada del ejército rumano de Besarabia en 1940 y después de la traición del 23 de agosto de 1944?

Cabalgando sobre los tanques rusos "made in USA" bajo el mando del verdugo femenino, la famosa comunista judía de Rumania, ANA PAUKER, se apoderaron del país rumano sometiéndolo a la más sangrienta y refinada matanza física y espiritual que el pueblo conoció en su milenaria historia.

Centenares de miles de víctimas perecieron de verdad y no por la fantasía de los detractores en los famosos trabajos faraónicos del canal Danubio-Mar Negro, en los campos de exterminio de Pitesti, Adjud, Ghera, Doftana, Jilava, etc., por orden directa de Ana Pauker, que cumplía así las amenazas hechas a los prisioneros rumanos en campamentos, refractarios a la propaganda comunista, a que eran sometidos: "vendrá el día en que retorceré el cuello a todos los rumanos" (G. Dumitrescu-Demascaren, 1976, página 35).

Los judíos se hicieron dueños absolutos, se camuflaron bajo los más típicos e históricos nombres rumanos y empezaron la demolición del estado nacional rumano. Mistificaron la historia, intentaron esquivar el idioma eliminando las reminiscencias latinas, exterminaron como provenientes de origen "no sano", es decir, no proletario, toda la intelectualidad rumana, la juventud estudiantil, la burguesía y a los campesinos que no quisieron entregar voluntariamente sus tierras al estado comunista, cuyos administradores y ministros eran judíos.

En breve transformaron Rumania de un país alegre y próspero en un país triste y pobre, explotado sin piedad por las sanguijuelas judéo-comunistas.

Los rumanos no ovidarán esta vez, y por eso después de la caída de Ana Pauker los judíos abandonan el país por miles.

DE LA DIMITRIE CANTEMIR LA CONSTANTIN IPSILANTI

39. Münich se îndreaptă spre Nistru și la
vinge oaste turco-lirică la Săuceu. O pa-
răuștii se retrag spre Bender iar alta trece
Stefănești pe Prut, se prezintă generalului
de boleri moldoveni și de membri ai cleru-
lăzilor către țară. Printre ofițerii ruși a-
semblării își al lui Antioch Cantemir, frate a-
N. Iorga ne spune că detașamentul care
era comandat de Constantin Cantemir. Acest
visea seculului Moldovei, sub oblăduirea M-
nă, natural. Münich înșuși, primit cu toată

schlussebur în 1704, în timpul marșului. Când călătorește
în timpul împărătesei Ana, mulțumită faptului că po-
zează creștine de bună judecată și că nu s-au mîscat al-
cui grupuri rusești din jurul soarelui, ei au scăpat de privațiuni în stepele
de Sud. Să am neapărat încrederea de norocul de a
„eliberări” de marele nostru prieten (1) de la Răsărit.
Acest mare prieten, creștin pravoslavnic, nu putea dor-
liniștit din cauza suferințelor altor creștini, al vola c-
 orice preț să ne „elibereze”. De la Petru cel Mare, acest
amoz fată de noi avea să revină ca paladimii, iuan
unei forma brutale a amokului, dar mereu interven-

Față de cele expuse, desigur că nimeni nu poate arunca piatra. Dar și Caterina a depășit toate limitele. A avut 21 de amantți omologați. Pe ultimul — Platon Zubov — după ce trecuse de 80 de ani vorbit-M. Lavater-Sloman, a fost Biografatul despre care am vorbit-M. Lavater-Sloman, a fost pe Caterina, susținând că acest al 21-lea, Zubov, nu este fost amant ci numai consilier. În sprințul afirmațiilor lui, aduce argumentul că Zubov nu-l putea fi amant deoarece fusese crescut de ea de la vârsta de 11-12 ani, împreună cu contele Bobrinsk, care era un fiu al ei, făcut cu Grigori Orlov. Mai susține Lavater că Platon Zubov era un foarte inteligent și că l-a fost țarinul un sprinț neșters în ultimii ani de viață și domnie. Dar Milonkov e categoric: "În timpul ultimilor 6 ani de domnie al Caterinei Zubov rămâne idolul împărtășel, carea anii nu l-a potolit pasiunile și care, în mod real, e nebună după. Este o alibiune de femele bătrâne, căci Zubov n'are partea lui decât fizicul; din punct de vedere moral și intelectual este o nulitate". Milonkov, II, 610. După ce se vede, după ce avusem atâtea amantți în tinerețe, că bătrânețe, prevăzătoare, și-a făcut o creșcătoare. Deci care nu a numit-o Mesalina Nordului, nu par deloc a fi pleracerați.

"Pe de altă parte, speranța de a răscula contra Turcilor pe Grecii și Muntenegrenii, o îngelată... Alexis Orlov i comandă eșecul lui Spiridon... La sfârșitul lui Februarie abordează Moreea, unde își debarcă trupele, și Grecii surprinși, nu arată nici un entuziasm pentru a se răscula contra Turcilor." Milloukov, II, p. 570. Prin urmare, atît Grecii cît și Muntenegrenii, se arată a fi niște nerecunosători. Vin bieții Ruși tocmai de la Kronstadt, portul în care îmbarcase, ca să "elibereze" pe creștinii și ei nîmici. Ba încă Grecii au și nerușinarea de a se arăta surprinși! Am văzut ce spune Milloukov, într-o istorie în care vrea să pună Rusia în lumina cea mai favorabilă posibil. Deel Grecii s'au arătat surprinși și nu au arătat nici un entuziasm la apariția "eliberatorilor", lată însă o altă "istorie", spune altfel: "Flota rusă, sub comandă lui Alexis Orlov, porni prin Marea Baicăică și oceanel Europei occidentale, pătrunse în Mediterana și la 25 Februarie 1791 apărură în fața capului Matapan (sudul Moreei). Misiunea

et era de a răsului pe Grecii și în timp ce armata din Tara Românească amenința (fîla Dunării), să dădese pacea în capitala imperiului otoman. La apropierea flotei ruse, matroșii se răscoidă, dar fură învinși și împărșiți de Turci la Tripolița. Rolul, III, p. 478.

Însăși, flota rusă învinge pe cea turcă la Cezme. Dar atât victoriile pe uscat cât și cea navală de la Cezme, rămân fără rezultat. Rușii nu mai au rezerve și se tem de războaie în interior. În plus, Prusia, aliatul Rusilor, e contra desmembrării imperiului turcesc, căci ar fi adus o

Harta N. 8.

mărire amenințătoare a Rusiei. Ei propun deci o împărțire a Poloniei. La aceste planuri, Prusia atrage și pe Austria, urzind-o de acestora că Rusia în Balcani va fi un mare pericol pentru ei. Se propune deci Rusiei să încheie pacea cu Turcia. Caterina răspunde că nu va accepta ca Prusia și Austria să ocupe o parte a Poloniei, decât cu condiția ca Rușii să ocupe Asovul și Taganrogul, să ocupe la mod zarbii Moldova și Muntenia, o insulă din Arhipelag, iar Crimeea să fie declarată independentă. Dar Prusia insistă și dificultățile interne precum și apropierea unei alianțe austro-turcești, o forțază pe Caterina să cedeze. Ea renunță deci la ocuparea durabilă (III) a Moldovei și Munteniei și acceptă o compensație în Polonia.

La începutul lui Septembrie 1792, actul împărțirii este notificat regelui polonez (Poniatowski), fost amant al Caterinei, și Dieta îl ratifică. "Rusia obține cea mai mare parte a Letoniei polonaise și Rusia Ală până la Divina și Nipru, adică regiunile Polock, Vitebsk și Mstislav, ecchi pământurile rusești, populate de Ruși ortodocși". Milloukov, II, 579. Vezi Harta N. 8.

Intre Ruși și Turci se încheie pacea de la Kuciuk-Kainargi, la 10 Aprilie 1774. Rusia obține declararea independenței Crimeei, fortăreața și ilitorul Mării de Azov și stepea dintre Bug și Nipru; câștigă pentru navele sale comerciale libertatea de navigație pe Marea Neagră și accesul la Marea Egee prin Strâmtoarea și, înăstăp, dreptul de a interzice în politica internă a Turciei, recomandându-le dreptul de a apăra libertatea religioasă a supușilor creștini și Sultanului, și de a-i proteja contra colecțiilor de imposte. Această clauză a grea de consecințe, cum o recunoaște însuși Milloukov.

Printre-o convenție aparte cu Turcia, Austria ne la, în 1775, Bucovina.

La Petersburg se renunță la planurile rusești în Nord și la naștere planuri grandioase în Sud. Cad în disgrație Panin și Orlov și se înalță un nou astru — alt amant al neașteptatei Caterina —, Potemkin, al cărui nume va rămâne legat de protejată expulsiilor Turcilor din Europa. După biograful Caterinei, Lavater, Potemkin a fost amantul pe care Caterina l-a iubit cel mai mult, încât s-a și căsătorit cu el în secret. Natural, aceste grandioase planuri cuprinduse "eliberarea" noastră și a celorlalți creștini de sub jugul turcesc.

Dar izbucneste o nouă revoltă, o mare revoltă a Cazacilor, sub conducerea lui Pugacev (1773-1774). Această revoltă, recunoaște Milloukov, a făcut-o pe Caterina să tremure, dar, până la sfârșit, Pugacev are soarta predecesorilor săi: e prins și executat. "Pugacev este executat la Moscova; un mare număr de nobili asistă cu bucurie la supliciul lui, dar poporul murmură." Milloukov, II, p. 564.

Independența Crimeei era în planurile rusești numai o etapă: anexarea prin ei simplu a acestei peninsule era planul ascuns al Rușilor. Caterina face un mare și îndrăzneț proiect, numit *Proiectul grec*. Cu punerea lui la punct a fost înscănat Berbozodko. Acest plan consta în înalțarea Turcilor din Europa și crearea unui imperiu grecesc: independent, fără indolăși. Numai că în fruntea acestui imperiu trebuia să fie un nepot al ei, care avea și un nume predestinat: se numea Constantin.

Pentru aceasta, obține mai întâi anexarea Crimeei. Și încă, fără război. Cum? Prin înțelegi. În Crimeea era han Salim Ghiral, o creatură rusească. Acesta acceptă anexarea Crimeei de către Ruși. Franta și Prusia conving pe Turci să accepte această anexare. Mai ales ca războiul ceria de... popor. După cum se vede, Rușii nu inventează nimic. Au imitabilat aceleași metode în 1944-46, metode inventate de... Caterina!

Pentru a obține și Tările Românești, Rușii încearcă aceleași metode, adică domitori, care la acea vreme erau Fanarioti, să ceară anexarea Principatelor la Rusia. Pentru aceasta duceau o luptă surdă de a impune ca domitori la Iași și București pe oameni lor. Și aceasta le-o înlesnea oca clauză "grea de consecințe" a tratatului de la Kuciuk Kainargi.

Se încheie o alianță între Rusia și Austria. În primăvara anului 1787, Caterina face o călătorie în Crimeea, însoțită de Josef al II-lea. În această călătorie avea să se nască ocazională legenda a atelor lui Potemkin. Panegiristii Caterinei vor să dovedească că Potemkin nu a făcut adevărate acte de carton, ci e vorba doar de panouri care acopereau spărturile și murdăria caselor de pe malul Niprului, pe unde treceau vasele cu Caterina, Josef al II-lea și însoțitorii. Această călătorie ispiră pe sulian care năzdea și el de planul grec. La 1 August 1787, Turcii remit ambasadorului rus la Constantinopol, Bulgakov, o notă, cerând restituirea Crimeei. Bulgakov nu acceptă nota și e încheia la Eapte Turnuri. La 7 Septembrie, Caterina declară război Turciei.

Proiectul alcătuit de Berbozodko cuprindea un proiect principal, *Proiectul grec*, și unul subaltern, *Proiectul dacic*. După *Proiectul grec*, trebuia să se reconstituie imperiul grecesc, având ca împărat pe Constantin, nepotul împăratului Rusiei. Rusia avea să anexeze Ocaev, Crimeea, regiunea dintre Bug și Nistru, două sau trei insule în Arhipelag, iar Austria va primi Belgradul și o parte a Serbiei și a Bosniei. În timp când acest plan nu va putea fi integrat, Rusia pe va mulțumi cu cel subaltern, cel dacic. După acest plan trebuia să se constituie un principat independent numit Dacia, având în fruntea lui pe amantul împărătesei, Potemkin. Dacia trebuia să cuprindă Moldova, Valahia și Basarabia.

Rolul principal în acest război îl are rezervat lui Potemkin. El e pus în fruntea primei armate, Rumânien având un rol secundar, acela de a păzi frontiera polonaise și a asigura comunicațiile dintre armata rusă și cea austrieacă. Dar operațiunile tenețază. Au loc doar operații în Kuban. Potemkin are o eră de depresiune din cauza că flota de la Sebastopol, îndreptându-se spre Varna, este distrusă aproape în întregime de o furtună.

La sfârșitul lui Februarie 1788, Austria declară și ea război Turciei. Austriacii nu pot avea nici un succes din cauză că aveau un front prea întins, de la Nistru la Adriatică, iar Potemkin întârzie în asediul Ocaevului. În loc ca aliații, unii, să atace pe Turci pe Dunăre, Austriacii atacă Holuin pe care nu-l pot lua decât în Septembrie, iar Rumânien ocupă Iași în August. Pe Dunăre însă, Austriacii sunt bătuți la Vidin și Slatina. Potemkin se eternizează în asediul Ocaevului, unde rămâne, toată vara, oamna și o parte a iernii. Numai în Decembrie, când asediul nu mai avea hrană, Potemkin atacă și ocupă Ocaevul.

Dar situația se complică. Împinaș de Englezii (III), Suedia atacă Rusia. Această intervenție împiedică flota rusă să se deplaseze în Mediterana, unde avea din nou misiunea de a răscula pe creștinii contra Turcilor. Suedezii invadează Finlanda dar, din fericire, spune Milloukov, Rușii înving pe Suedezii în două bătălii navale. După cum se vede, Anglia, ca întotdeauna, după ce a împins pe Suedezii la război, a rămas deoparte, și vada ce se va întâmpla. Această observație îmi aparține și o fac pentru a face plăcere Românilor din Anglia.

În 1789, Rumânien bate pe Turci la Galați, la 21 Iulie. Rușii și Austriacii împreună bat pe Turci la Focșani iar la 11 Septembrie Suvorov câștigă o mare bătălie la Râmnic, motiv pentru care generalul rus devine celebru și i se dă supranumele de Rîmnicinai, adică... Râmnicianu. Intre Suvorov și Potemkin intervin neînțelegeri, Suvorov cere o ofensivă în Balcani, dar Potemkin se prefăce a nu auzi, întârziind din nou la asediul Benderului, pe care-l ocupă în Noembrie. În acest timp Austriacii ocupă Belgradul, Semendria, Pojarevați și București, iar Suedezii sunt bătuți pe uscat și pe apă, tot fără ca Englezii să se miște. În așteptare, Potemkin își stabilește cartierul de iarnă în Iași unde orbește Europa prin luxul ce desfășoară. Situația se complică pe partea austrieacă. Se revoltă Belgeții și deci Austriacii au de luptat pe două fronturi. Prusia încheie cu Anglia (III), Olanda, Turcia și Polonia o convenție, îndreptată contra Rușilor și Austriei. În Februarie 1790 moare Josef al II-lea. Frațele lui, Leopold, promite Prusienilor că va încheia pace cu Turcia pe principiul *status quo ante bellum*. Și Austria încheie o pace separată la Sistov, în August 1791. Rusia rămâne singură contra Turcilor și Suedezilor și trebuie să renunțe la gradulul *Proiect grec* și chiar la cel mai modest, cel dacic. Potemkin moare la începutul lui Octombrie 1791 și pacea o semnează Berbozodko, la 20 Decembrie 1791, la Iași. Turcia lasă Rușii Crimeea și regiunea dintre Bug și Nistru. Restul tratatului cuprinde clauzele păcii de la Kuciuk Kainargi, adică cu dreptul pentru Rusia de a o proteja. Spre marea noastră noroc am scăpat și de marea dragoste a Caterinei pentru noi-adevărați amok, și nu s'a creat nici imperiul grecesc și nici regatul Daciei.

Însăși la 1793 are loc o două împărțire a Poloniei, iar în 1795 a treia și ultima. Se îndeplinea astfel un punct din testamentul "opocrii" al lui Petru cel Mare, Cavalerul d'Éon care se abătuse să atragă atenția Franței asupra pericolului ce pândea Polonia, era încă în viață. A murit în 1810.

Caterina a II-a moare în 1796, fără a-și fi realizat visul de a ne "elibera".

Că Pavel I este fiul Caterinei, e sigur. În celace privește tatăl, nu e nimic sigur. Nici chiar mama lui, Caterina, nu știa dacă tatăl lui Pavel era sotel ei, Petru al III-lea, sau amantul ei, Saltykov. Totuși, atât fizicul cât mai ales psihicul, fac pe toți istoricii să-i acorde paternitatea lui Petru al III-lea.

Caterina își dăduse seama de călăritățile intelectuale deficiente ale lui Pavel și s'a gândit să-l înalțare de la tron, și să desămănare ca moștenitor, pe nepotul ei Alexandru, dar moare de apoplexie și la tron urmează Pavel I. Caterina îl înmăsură cu Wilhelmims, prințesa de Darmstadt, în 1773, dar aceasta moare după doi ani. Intre hărtile defunctei, sotel găsește probe irrefutabile că sotel avusese un amant și că acest amant era cel mai bun prieten al lui. Această descoperire îl face și mai avert, și mai imposibil. Caterina îl recăutorește după gase luni cu o altă prințesă germană, Sofia de Wurtemberg. Cu aceasta Pavel are șase copii, patru băieți și gase fete. Ei toți sunt inteligenți și frumoși. De educația primilor doi, Alexandru și Constantin, se ocupă Caterina personal, pe primii voină să-l facă iar în locul fiului, iar pe al doilea, Constantin, cum am văzut, voise să-l facă împărat al Bătăntului.

Domnia lui Pavel I este un dezastru, atât pe plan intern, cât și pe plan extern. Printre ukazurile date de el figura și acela că atunci când trăsură imperială sau împăratul pe jos era înaintat de un supus, acesta trebuia să se oprească și să salute cu capul descoperit dacă era pe jos, să oprească și să coboare dacă era în trăsură, și să coboare de pe cal

dacă era călare, indiferent cum ar fi fost vremes. Unul dintre biografi lui Puskin, Henri Troyat, ne spune că poetul, copil fiind, însoțit de guvernanta sa, se juca într-o grădina publică. Împăratul se plimba și el prin grădina și copilul Puskin habar n'avea de ukazul tatălui. Pavel I s'a făcut foc pentru neapăsarea ukazului, a cerat aspru pe guvernanta și a obligat-o să prindă copilul, să-l descopere și să-l țină "amirna" până când a trecut tărul. Această amintire l-a urmărit pe poet vreme îndelungată și desigur a influențat în altitudine lui revoluționară din prima parte a vieții.

Pe plan extern, în elni ani de domnie, a flcut și deșăcut stătea alianțe, că încurcă pe înși istoricii de specialitate. Pe noi ne interesează tratatul făcut cu Turcia contra Franței, când Napoleon a debarat în Egipt. Milloukov spune că, rănit în amorul lui propriu din cauza expediției lui Napoleon în Egipt, se apropie de Turcia, II, p. 624. Dar această apropiere a fost constituită printr'un tratat încheiat la 23 Decembrie 1794. (La France et les Principautés danubiennes, p. 77, de Germaine Lebel.) Acest tratat a fost reînnoit în 1805 de către urmașul lui, țarul Alexandru I.

Dar, fără să se rupă tratatul, prietenia lui Pavel cu Turcii nu line mult și amorul rusesc pentru "creștinii optimali", îl încearcă și pe el. Aprobă deciziile planul cel-predșina Rostopcin, care prevedea alianța cu Franța și împărțirea Turciei între Rusia și Austria. Spre norocul nostru, această nouă atitudine nu durează. Bonaparte însuși caută să se apropie de Rusia pentru a duce împreună un război contra Angliei. Ideia aceasta îl entuziasmează pe Pavel I și ordonă cazacilor de la Don să pornească spre India, spre a o cucerii. Această campanie începe în Februarie 1801, fără preparative, fără planuri de operație, fără hărți exacte. Pe un frig intens, prin ierlene de săpădi. Cazacii ating la Orenburg și pleacă mai departe, până în plus marea lui Pavel I. Noui împărat oprește această campanie ridicolă.

Se face o conjurație în care intră și țarviciul Alexandru. În noaptea de 11 Martie 1801, conjurații pătrund în camera împăratului și după cel obligă să semneze actul de abdicăție, îl ucid.

Am intitulat acest capitol "De la Dumitrie Cantemir la Constantin Ispăntiat din motive de simetrie a lucrării. La 1801 când Pavel I e ucid, la Iași era domitor Constantin Ispăntiat care a domnit puțin mai mult de doi ani (18 Martie 1799-10 Iulie 1801). La București era domitor Alexandru Moruzi care a domnit și el cam tot atâta (14 Februarie 1799-10 Octombrie 1801). Nici unul nici altul nu merită să fie pomeniți. Ne gsim în plină perioadă fanariotă, cea mai neagră perioadă din istoria noastră, când nu se poate vorbi de relații propriu zise româno-ruse. Și aceasta pentru că cel care se găseau pe scaunele Țărilor Românești erau simpli funcționari ai Porții. Aproape toți erau Greci din Fanar, care cumpărau cu bani grei scaunul domniei și veneau la Iași sau la București ca să-și scoată banii investiți, plus dobânzile. Și cum e vorba de Greci, cuvântul dobândă trebușete înlocuit cu cel de cămătar, cămăta sângeroasă.

Regimul administrativ din timpul epocii fanariote este, în general, foarte organizat. Autoritățile care se li trebuia să apere poporul contra furturilor și spoliilor, îl escortau, din plin, pe spinarea lui. În timpul secolului al XVIII-lea, Muntenia sau Moldova, în timpul secolului al XVIII-lea, suferisea în cele mai negre starea cu adevărată depopulată a populațiilor celor două țări. Astfel, abatele Bonavici, în jurnalul călătoriei sale de la Constantinopol în Polonia, expuse în modul următor impresia pe care l-a lăsat-o spectacolul ce a văzut în țările Românești: "Toți banii sunt întrebuințați pentru cheltăelile publice și mai ales secrete pe care le fac domnitorii pentru a obține tronul și a se menține pe el. În afară de această sumă care iese din țară pe această cale, o alta, nu mai puțin considerabilă este câștigată sau storsă de miniștrii domnitorului și în special de Grecii care ocupă aceste funcțiuni. Aceștia se grăbesc prin toate mijloacele să tragă folosul din aceste funcții, pentru a se îmbogăți în timp, știind bine că, cu schimbarea de domnie, vor trebui să îndeplinească funcțiunile lor la alții, care vor veni cu domnitorul nou." Istoria Românilor, vol. IV, p. 8, de Alexandru Xenopol.

Nu numai Xenopol, care ar putea fi considerat din cauza păgînilor lui un grecofil, ci toți istoricii români sau străini, descriu această perioadă ca pe un comar. Sunt și excepții și printre ele trebușete notat N. Iorga, care caută să prezinte pe fanarioti într-o lumină cel puțin acceptabilă. Chiar în lucrarea "Histoire des relations russo-roumaines", citim: "Domnitorii fanarioti din acel moment erau printre cei mai buni și erau animați de ideile filozofiei filantropice și reformatoare ale Occidentului. Cel doi Calimachi, Ioan și fiul său Grigorie, moldoveni de origine au fost stăpâni modesti și blânzi (două); contemporanii

lor Grigore Alexandru Ghica avea vederi superioare în ceea ce privește administrația", p. 154. Încercarea lui N. Iorga de a prezenta pe țanțarii într-o lumină acceptabilă s-ar putea găsi poate explicația în faptul că în viziunea noastră istoric curgea și puțin sânge grecesc.

Armatele celor trei imperii, Rusia, Austria și Turcia, intrau și ieșeau din Țările Românești fără să intre pe nimeni, fără să ceară voie nimănui. Totul se făcea și se desfășura pe deasupra capetelor Țărilor Românești, ca și când acestea nu ar fi existat. În fond, cei trei împărați se ocupau de această situație și tratau soarta Țărilor Românești direct între ei. Și ftecare dintre ei voia să stăpânească aceste biete țărișoare. Le stăpâneau Turcii, dar aceia lucrau în folosul Rusiei și Austriei.

Boleroi? Existau fără îndoială, dar nu mai erau boleroi de alădă. Situația li transformase în corpuri inerte, fără suflă. Cautau să supraviețuiască. Simț de conservare? Cum li s'ar fi putut cere acest lucru lor, cei mai mulți dintre ei cu o cultură aproape de zero, decât un om de rasă culturală cum fusese Cantemir, nu-l avuseser?

După pacea de la Belgrad, nu au mai existat relații între Țările Românești și Rusia, până la venirea pe tron a Caterinei II-a. După cum s'a văzut, țarina Elisabeta a rămas muna dragostei endemice a Rusilor pentru creștinii "oprimați" din imperiul turcesc, ea având alte preocupări domestice, amănunțite de noaptea Razumovski și cei de zi Suvorov, etc. — și în special balurile și găsirea (iar apoi creșterea moștenitorului la tronul țarilor). În timpul țarinei Elisabeta au existat totuși relații între Rusia și România din Transilvania sau mai bine zis între Sârbi și Ruși, relații la care au fost asociate și Românii din Transilvania, care căutau sprijinul Rusiei în domeniul religios.

Nimeni nu poate contesta pericolul austriac, aceștia ca și Rușii voiau să se intrupe în prada turcescă și, evident, primii care trebuiau înghițiți, fiind mai aproape, eram noi Românii. Nu ne vom ocupa de Austriaci, nu pentru că lucrările noastre este Relațiile româno-ruse, ci pentru că între pericolul celui reprezentat de Ruși și cel austriac, este o mare deosebire. Pericolul pe care-l prezentau Austriacii era mare, foarte mare, dar pericolul rusesc era și el rămas (incomensurabil). Austriacii erau inamicul numărul doi, dar inamicul numărul unu, dușmanul principal, dușmanul implacabil, dușmanul de moarte, dușmanul natural, cum în mod fericit avea să-l numească mai târziu Take Ionescu. *Frații, sunt și voi rădăcină Ruși. Se pare că N. Iorga nu a sesizat această deosebire. În cartea la care am făcut și voi mai face apel, N. Iorga are cuvinte dure, foarte dure, la adresa Austriacilor și mai puțin dure sau chiar blânde, la adresa Rusilor, ba mai mult, încearcă în diferite rânduri să ne convingă că nu a existat un plan constant de cucerire a Țărilor Românești, deci și a noastră, care, din nefericire, eram în drumul care ducea la oragel de pe malul Bosforului. La adresa Austriacilor, așa cum am mai spus, N. Iorga are cuvinte dure. Și sunt justificate, fără îndoială, deoarece Austriacii voiau și ei să ne înghiță și ne lăsașă de la Ottenia (1718-1739) iar mai târziu, în 1776, ne-au luat Bucovina, dar noi rămânem la părerea că Austria era inamicul numărul doi, inamicul numărul unu, dușmanul permanent, dușmanul natural, rămânând Rusia. În această duritate contra Austriacilor, marea noastră istorie comite, după părerea noastră, și erori. "Existau totuși alți Români, trăind în circumstanțe cu totul diferite, supt unol adevărat sclavaj, nu numai din cauza naționalității lor, ci din cauza credinței lor religioase, această "veche credință ortodoxă" (ghilimelele aparțin lui N. Iorga), care avea să-l facă simpatizant Rusilor (?) (sublinierea este a noastră). În degradarea lor socială, în excluderea lor politică, în apăsarea brutală pe care o sufereau pentru a se menține, în această formă hibridă a Unității cu biserica română care le fusese impusă manu militari de către imperiul austriac (sublinierea e a noastră, în afară de cuvintele "manu militari", care sunt subliniate de N. Iorga), din chiar momentul în care ocupaseră, op. cit., p. 144. După modesta noastră părere, ura contra Austriacilor, justificată cum am mai spus, la împina mult prea departe. Și în opoziție cu aceasta, mai există alte cuvinte, subliniate de noi, din care reiese că simpatia Rusilor față de Țările Românești era sinceră!!! Aceasta, după N. Iorga, datorită credinței noastre ortodoxe.*

Am arătat mai înainte că împărăteasa Caterina a II-a a intervenit în Polonia cu scopul de a o ocupa pur și simplu, *motu religioși fiind doar un pretext. Acest lucru în rețenționează însă Rușii și am citat din rusii Milhoukov fraza: "Apăsarea ortodoxilor li pare milouievă cel mai sigur de a-și alina suferința, care este acela de a cuceri regiunile rusești din Polonia". Și istă că N. Iorga are altă părere, el vede lucrurile cu totul altfel: "Trebuie atribuit fără îndoială acestei mișcări religioase sincere, intervenția rusescă în Polonia, sub noua împărăteasă Caterina a II-a", op. cit., p. 158. Ori Milhoukov, în afară de fraza citată își sprijină afirmațiile cu amănunte: ambasadorul rus la*

Varșovia a împărțit largi subsidii, pentru a crea confederațiile de diocedii, adică s'a întrebunat metoda rusescă de toldeana.

La pagina 143, citim: "Timp de 30 de ani (între pacea de la Belgrad 1739 și Caterina a II-a, n. n.) n'au mai existat deloc relații între România și Ruși, celace arată foarte bine caracterul exclusiv politic și pur accidental al contactelor din 1711 și 1739, care au făcut totuși să se vorbească în abundență în istorie". Deci după N. Iorga, venirile lui Petru cel Mare al a generalului Münich la Iași au fost accidentale!!! Dovada este, spune Iorga, că după Münich și Elisabeta nu au mai existat relații între România și Ruși. Ori noi am arătat că motivul acestei "ultime" a împărăteșei Elisabeta este cu totul altul și în special slăbiciunea Elisabetei și a lui Petru I, ambii fiind împărați slabi. Cu venirea Caterinei a II-a pe tron, lucrurile se schimbă, revin la mână; dragostea pentru credința noastră ortodoxă și mila pentru "suferințele noastre", revin cu virulență. Un rus, Milhoukov, ne arată că această dragoste pentru credința ortodoxă a Polonezilor a fost un pretext. Poate să se spună altceva despre dragostea Caterinei față de noi?

Caterina s'a gândit că pentru a-i răscula pe creștinii contra Turcilor, trebuie făcută o propagandă, trebuie să-și creeze partizanii, așa cum făcuse în Polonia. "A existat totuși o partidă rusescă la Iași și la București, pe care înșuși Rusia o crease, prevădând un război fatal". N. Iorga, op. cit., p. 154. Astfel, maiorul Nazarie Kazarin, carea avea să ocupe București fără lupte, apăruse cu câteva luni înainte în Valahia și vizitase pe egumenul de Argeș. Prefăcându-se bolnav, a rămas pe lângă acest egumen mai mult timp. Și egumenul l-a sfătuit să intre în legătură cu boierii Pârvi și Mihai Cantacuzino. Nazarie a reușit să-l câștige pentru "cauza" pe Pârvi și l-a încredințat manifeste tipărite, pentru a fi distribuite Sârbilor și Bulgarilor.

A început războiul curând și Nazarie a revenit la Argeș, de data aceasta travestit în călugăr. Cu egumenul de Argeș s'a dus din nou la Pârvi, cărui l-a adus o scrisoare din partea țarinei. Scrisoarea avea data de 19 Iunie 1769. În această scrisoare "boierul valah era prezentat ca acel care dorea să-și salveze patria sa și pe aceia a tuturor vecinilor creștini de reaua stăpânire turcescă". "Ideea "slavă" căpătase deja o influență asupra cercurilor oficiale — existau deja în românești Vlași lui Petru cel Mare și chiar cronici rusești "ne slavone" — și împărăteasa vorbea deci de o națiune "slavonă", a cărei eliberare se pregătise în războiul care izbucnise. Pârvi trebuie să-l aducă alături pe toți acești ortodoci, pe acești "slavoni" care se găseau sub stăpânirea turcescă, câștigând astfel recunoștința acestora care-l vor daora lui, salvarea lor", op. cit., pp. 155-56.

Deci Caterina ne făcuse deja "slavoni". Pe lângă scrisoare, împărăteasa li mai trimitea și o cruce de aur. Și li promitea azil în Rusia, în cazul că întreprinderea s'ar fi soldat cu un eșec. Dar pe lângă scrisoare, și cruce, țarina li mai trimitea și un manifest. Și în acest manifest erau arătate "națiuni slavoane ortodoxe, trăind sub stăpânirea turcescă, locuitorii Cara Valahiei, al Valahiei propriu zise, și Bulgari, Bosniei, Herzegovinei, Macedoniei, Albaniei și al altor provincii turcești". După teoria oficială, toate aceste națiuni ar fi senite din Rusia, de unde le vine numele de "Slavoni". "În această nouă calitate (de Slavoni) ca și în cea de ortodoci, împărăteasa le cerea nu numai să prepare provizii pentru armata rusescă, ci și să organizeze o insurecție generală. După cum se vede, Moldovenii și Muntenii sunt Slavoni veniți din Rusia!!! "Trebuie semnalat că șefii Bisericii valahie vorbeau de asemenea de speranțele ce și le făceau Bulgarii, Sârbii, națiunile Albaniei, ale Macedoniei, ale Traciei și ale Greciei, și li făceau să întrevadă o prosperitate extraordinară pentru patria lor "eliberată", demna de a deveni atunci obiectul admirației Europei", op. cit., p. 157. Deci pisica venea să-l înghiță și șoricel valahii jucau hora!!!

Înăfăruit, două delegații, una moldovenească și una muntenă s'au dus la Petersburg pentru a se prezenta țarinei. Acolo ajung în luna Martie 1770. Audiența solemnă a fost fixată pentru Duminică Florilor. Au fost duși la palat în patru trăsură de gală, cu câte șase cai și cu lăchel în uniformă. Întai au fost conduși la biserică, unde a existat înșuși împărăteasa. "A urmat recepția în sala tronului unde Caterina aștepta în picioare pe noii săi supuși români", op. cit., p. 163. A vorbit din partea Moldovei episcopul de Huși — un bun vorbitor, spune N. Iorga —, iar din partea Munteniei, mitropolitul țării.

Printre altele, vorbitorii au spus și lucruri neplicile urechilor împărăteșei. Au vorbit astfel de abuzurile și excesele unor soldați în trecere prin Moldova, care iau fără neli o formă tot celace înțâlnesc în drum, animale și "alte lucruri", mai mult decât le este necesar, voluntari și Cazaci care fac ca bieții oameni să-și părăsească casele și să se adăpostească în păduri, iată lucruri pe care aveau să le

vedă bieții Români și în 1944, când Rușii la fel, înau mai mult decât le era necesar și li făceau pe bieții oameni să-și la jumea în cap, cu toate că... se schimbaseră".

Și delegația moldovenească cerea nici mai mult nici mai puțin decât ca țara lor "să intre în numărul celorlalți sclavi și supuși ai Majestății Sale". Se cerea formarea unui comitet administrativ aristocratic, compus din 12 boieri. Funcțiile de guvernori, judecători și percepitori trebuiau să fie rezervate aristocrației. Anunțite drepturi ca investiirea domniilor, perceperea drepturilor regale, comandanții armatei care avea să fie formată din Ruși (dar întruținită de Moldoveni, n. n.), vor aparține generalului imperial care-și va avea reședința la Iași și va servi de intermediar cu curtea rusescă.

Acestea lucruri le cereau Moldovenii. Muntenii mergeau și mai departe. "Ei debutau prin cererea formală de aneundere, fără să adauge cel puțin condiții de autonomie: "țara noastră să fie unită cu provinciile stăpânite de prea puternicul imperiu rusesc și să nu fie lăsată la încheierea păcii să recadă sub stăpânirea tiranică a Agarenilor", op. cit., p. 166.

Cât de jos căzuseră urmașii lui Ștefan cel Mare și al lui Mihai Viteazul!

Dar se știa deja, înainte de plecarea delegațiilor moldovenești și muntenii că marea proiect de anexare a Principatelor, fusese pârșit din cauza situației generale europene.

În celace privește al doilea război dus de Rusia contra Turcilor, N. Iorga nu vorbește nimic despre proiectul grec. Despre proiectul dacic, iată ce găsim în cartea lui N. Iorga, p. 210-211: "Potemkin se comporta la Iași ca un suveran: el și vânduse bunurile lui din Rusia, făcând să vină în Moldova, spre sfârșitul anului 1760, când deja se încheiasse armistițiul între Austriaci și Turci la Giurgiu, tot ce-l mai rămăsese ca mobilă, garderoba și cărțile... Era vorba să se înființeze un regat al Daciei, în care el (Potemkin), trebuia să fie prințul independent..."

"În 1769, Hertzberg, puternicul ministru prusian scria cele ce urmează reprezentantului regelui la Constantinopol: afliu că prințul Potemkin aspiră să devină suveranul Moldovei și Valahiei, celace n'ar conveni nici unei Puteri, ci numai lui singur. El nu va fi susținut de nici o Putere. Și puțin timp după aceia, la 8 Februarie 1760, Caterina oferea în mod formal aliatului său al constituie Basarabia, Basarabia, Moldova și Valahia ca "Stat liber și independent", sub un print ortodox, formând asemenea "o barieră" contra ambițiilor turcilor vecinilor și o garanție reală pentru viitor. Regele Prusiei credea de fapt în intenția ce avea împărăteasa de a face acest Principat independent, sub un prinț de rit grec, care este fără îndoială prințul Potemkin. Dar se admitea deja că această Dacie ar putea avea un stăpân de o origine mai ilustră decât prințul Tauridel (Potemkin). La 13 Martie, von Goltz, ministrul Prusiei la Petersburg, risca deja altă ipoteză, prevădând despagubirea aspirantului prin numirea lui ca hatman al Cazacilor de la Marea Neagră. Dacă planurile ambițioase ale Prințului Potemkin, serie el, ar permite să se creadă că a renunțat la orice ideile de suveranitate, a foarte probabil că principatul ce vrea să fondeze să fie destinat prințului Constantin. Mai ales dacă speranța de a ajunge într-o zi la Constantinopol, nu este încă pierdută, această posesiune ar putea servi de trambulină pentru a ajunge pe tronul Bizanțului", op. cit., p. 213.

N. Iorga reproduce aici cele scrise de ministrul Prusiei la Petersburg. Dar el nu pare a crede în existența acestor planuri. Pentru N. Iorga, ... era vorba să se înființeze un regat al Daciei... von Goltz risca deja altă ipoteză, deci

era vorba de svorniri sau de ipoteze. De existența unui Proiect grec sau dacic, întocmit în toate detaliile de Huzborodko — la ordinele Caterinei desigur — N. Iorga nu știe sau nu vrea să vorbească. E mai probabil că N. Iorga nu vrea să renunțe cu nici un preț la ideea lui că nu a existat un plan constant de a ajunge a Rusiei la Țărigrad, ci numai răfurniri accidentale.

După a doua și a treia împărțire a Poloniei, s'au produs emigrații masive de Polonezi în ținuturile noastre, celace a produs îngrijorări și chiar nemulțumiri. "În afară de aceste îngrijorări provocate prin această prezență de emigranți pe teritoriul Moldovei, nu mai există nimic care să amintească ocupația rusescă în aceste regiuni: nici o amintire, nici o speranță, nici o cerere din partea Românilor și din partea Rușilor nici un proiect de cucerire. Se poate crede foarte bine că lucrurile s'ar fi întâmplat cu totul altfel, dacă Imperiul (rusesc) ar fi urmărit această politică de neobosită (inlassable) poftă de cucerire cu privire la ei (Moldo-valahii) din care se face una din liniile principale ale istoriei Rusiei în această epocă", op. cit., p. 217. N. Iorga ajunge la această concluzie deoarece, după încheierea păcii de la Iași, Caterina, amărâtă și îmbătrânită nu se mai ocupă de Țările Românești. Deci planul constant de cucerire a Moldo-valahilor n'a existat. Dacă ar fi existat, conchide Iorga, altfel s'ar fi întâmplat lucrurile. Dar acest nefericit amor pentru țărișoarele noastre, avea să renască foarte curând și foarte puternic — ca toate amorurile nefericite — la nepotul Caterinei a II-a, Alexandru I.

Relativ la această epocă găsim în Karl Marx următoarele rânduri: "Abia au plecat Austriacii din România și Rușii, sub Suvorov, au intrat. Țara este dată pradă jocului și lafului de către aceștia; Braila (pe care Milhoukov o transformă în Brailon, n. n.), este în flacără". Karl Marx, Însămări despre Români, Ed. Carpați, p. 14. Cât de mult sufereau Rușii din cauza opririlor creștinilor de către Turcii!!!

Și: "Creșterea puterii rusești a început în ajunul morții lui Ludovic al XIV-lea. În 1792, Emile Gaudin, consul al Republicii franceze, se prezintă la București. Sub consulații lui Napoleon, Ghica, ban al Craiovei, Prea Brăncoveanu și Scarlat Cămpineanu, mari boieri din Țara Românească, Catargi, Sturdza și Beldiman, din Moldova, trimis primului consul un memoriu comun, prin care cer sprijin din partea Franței și autorizarea de a se constitui în două republici. Bonaparte nu a dat nici o atenție acestor cereri". Karl Marx, op. cit., pp. 14-15.

Date puțin mai complete asupra acestor chestiuni găsim în lucrarea "La France et les Principautés danubiennes", de Germaine Lebel, publicată în 1885. "Un lucru rămâne totuși sigur. Un grup de episcopi și boieri valahi refugiați la Bragor cu ocazia unei incursiuni a lui Vasvanțoglu în Valahia. În Iunie 1802, adresați lui Bonaparte, prin intermediul lui Champagny stăruie ambasadorii la Viena, două mesaje succesive, al căror conținut exact li ignorăm, dar al căror scop era de a cere pentru Patria lor, în termeni vagi și generali, "protecția Primului Consul contra hoțiilor Turcilor". Răspunsul lui Bonaparte este destul de cunoscut: "Să se scrie cetățeanului Champagny, pentru ca aceasta să scrie la rândul lui acestor indivizi (individui), și să-l-mi aducă la cunoștință ce ar putea face pentru ei". Semnat Bonaparte, I Thermidor an X (20 Iulie 1802). Germaine Lebel, op. cit., p. 88.

(Va urma.)

MIORITA LEGIONARA

de Dumitru LEONTIES

Na mai fost în Țară stănk legionară, ca a lui Tâmpău pe vârf de Rarău. Na mai fost fecior, mai cuprins de dor, dor de haiducie, dor de codrenie... Când perneau prigoane, în sus spre gorgoane, buciuna-l suna, codrii-l aduna și puneă pe fugă, suflie de slugă...

Dar o mioră, cu ochi de clocoră,

Parcă se uita, iarba n'o gusta, ci băcea pe dungă, cât e ziua lungă, și cum tot gemea, parcă li apunea: "Vor veni ca mâini, poterași haini, ce te-or fereca și te-or vătăma. Te-or pune în zor, în rezi închișori și'n noaptea cu vânt, în negrul morăntă..."

— Hei, mioră laie, laie, buclăie.

nu te mai plânges, după soarta mea, ci de-o fi să cad, fulgerat de iad, să-l spu! mamei mele c'am suft la stele ca un nădrăvan, după Căpitan. Că mă plimb prin nori, tot cu Nicadori și cu Decemviri, că ei li sunt miri, ce s'au rupt de jos, când a fost frumos, să lege de cer Gârăle de Fer...

TRECE MOISA AL VADANEI

de Nicolae NOVAC

COCOSTĂRCHII ÎȘI SPUN RUGĂCIUNEA DE SEARĂ

OARELE se lăsa spre asfințit. Treceau Dunărea la Sârbii. Ultimele lui reze zăreau fața copacilor împietriți parcă în fața misterului ce cobora pe pământ atunci când ziua se îngăna cu noaptea. Turmele se întorceau în sat. Cântecul clopotelor dela gâtul vaselor își purta melodia de vesucii între dealurile între care se cubărise Bogoșugul, cu o vrabie acribilită ce își cânta adăpost din cales turturiei.

Maria Doineagu își deschidea poarta, așteptându-și vasa dela păscut, gata pentru mui, auzindu-și și recunoscându-și clișetul clopotului în poartă, se întina, nas în nas cu Moș Mitru, socru-său.

— „Nă seara, Marie.
— Bună să-ți fie inima, tată... Veniți să-mi ajutați la mui, glumi ea.
— Da unde-l Măști?
— În grădina, sub măr.
— Da ce naiba-mi face la vremea asta în grădina sub măr?
— Ce să faci, citește... Că de când l-ai băgat în cap provestea aia cu dușul la gînnasii la Bovoșci, nu-și mai scoate nasul din cărți. I-a spus, cică, Nică a lui Tudor că trebuie să dea examen de primire dacă vrea să intre la gimnaziu.

— Nici știe ce spune, că doar la toamnă merge pe clasa a treia. Da mui spus ai mie, mai adineauri, domnul director Mutășcu, că dela el vin acum, că Măști a fost aprobat de inspectorul școlii dela Orașu că elev cu bură, dacă-și trece examenul de primire. Nu-l ușașă domnia, Marie. Trebuie multă carte la ea, că vezi tu, nu-l ca la noi pauri, când mergem la câmp, pul așa sau coasă pe umăr și pieci fluterând.

— Văd că nu glumești tată... Vrei să-mi lei dela vatră pe Măști și peac?

— Nu ții-l tu, fată... Vreau să-ți dau!... Domn cu nădragi, nu poare cu izmenit!

Între vasa pe poartă, Maria mersă, și luă clubăru de mui din tîndă și se îndreptă spre grăd. Moș Mitru deschise ușa grădinii din spatele casei și intră.

— Unde ești Măști? — Un' tot pitulă? strigă el.

— Sare! mîna, Moșule!... Ia, sunt aici, sub măr, răspuse el ridicându-se în picioare.

— Inveți, bă? spune când fu aproape de nepot.

— Citești... Mă-o dat Nică a lui Tudor din cărțile lui dela gimnaziu.

— Bine faci, nepoate!... Să te porți cu cinste și cu omenie și la Bovoșci cum te-ai purtat în sat la noi. Am vorbit cu domnul director Mutășcu, îl spuse-l și lu mui-mă, și mi-o spus că ții-or da bură dacă ții lei examenul de intrare. El, ce zici? — Îi lei?...

— Îi lei, Moșule.

— Așa... așa... Să-l lei, că doar nu vrei să-ți lei locul lui Iie, purcarul, sau Pavel, vicarul, să rădă tot astul de noi. Tocmai tu care-ai legi preamantului întâi cu cunună.

— O să-l iau!...

Că te văd acum cu cartea'n mîna, să ști că mi-ai luat un ot de pe înimă. Gredeam că ai să-ți dai la gimnaziu numai ce să-mi faci mie pe voie. Da acum văd că ești om la locu tău... De spune-mi, cu fluera cum stăm? — Mai cântătar?

— Nu pres... Numai odată sau de două ori. No mai țtiiu bine...

— Ascultă, nepoate, să nu mă faci de mirul lumii. Cartea ții are și ea roșul ei, dar fluierul... el... fluierul e altceva. Trebuie mîngăiat mereu. Cu buzele și cu degetele. Ca o muiere, dacă ții te lași de ea, se lași și ea de tine. Așa și fluierul...

— Vrei să-mi auzi? Îi luă el vorba din gură, bătrănuțului.

— Nu, nu acum, că n-am timp. Mă grăbesc să-mi lu nite tutun dela dușeană lui Scorobiei, până nu se închide. Da măine, fit gata de dimineață că vin să te iau. Mergem la via să vedem ce mai e și pe acolo, că n-am mai fost de mult... Am eu una, nepoate, pe care nu te-am învățat încă s-o cânti, da vreau să te învăț până n'ai pleca la Bovoșci. Îți sice: Doine clobanului când s-a pierdut via. Asta, numă! Io și tată, fie lăsat, o știam cănta de stătes soarele pe cer să ne asculte și plîngeau frunzele în

copaci de durerea clobanului ce-și pierduse oile... Dacă o nveți bine, am să-ți dau o sută de lei, să faci cu ei ce vrei tu.

— Îmi dai?
— Ții dau!... Ce, te-am mîngiat eu pe tine cândva?
— Nu!
— Atunci?
— O sută de lei?
— O sută de lei!
— Moșule, mîna o învăț.

— E, acum, nu te întrec nici tu cu gluma, că, să ști dela mine, nu-l floare la ureche și mulți au încercat s-o prindă dela mine da' n-au fost în stare. Doine asta, nepoate, se cântă, nu numai din buze și degete, ci cu inima. Când o cânti, e'a s'o cânti așa cum se cade, trebuie ca de aci, din piept, să se verse ceva prin buze și prin degete ca să scoți tonul care să-ți spună tot păsul, toată durerea, toată desnașdejdea aia care s-a pierdut oile. Tu, nu mai ești numă! fluerau. Tu ești clobanul. Oile pierdute, sunt ale tale. Tu le cauți. Tu te cănești de pierdere lor. Acu' plîngi cu lacrimi fierbinți. Apoi, vezi undeva, în depărtare ceva mișcănd. Și te bucuri, nădărdulnd că sunt oile tale. S'alergi, val varte! Dar când ajungi, vezi că n-au fost de cât umbrele unor tufe mișcate ușor de boarea înierării.

Și iar te-apasă jalea. Și iar începi a plînge de durere. Nu plîns slab de muiere, plîns de bărbat ce scutură cămașa pe tine. Doine asta, nepoate, e doine neamului nostru de clobani. Din el ne-am născut. Din el am crescut. Cu lapte, brînză, aăr și urdă. În vremele bătrâne, când nu erau bani pe lume, te duceai la dușeană, vrei o măsură de sare, dai o măsură de brînză sau de caș. Vrei cere la roata carului, dai un miel covaciului, sau o oale, cum ajungeai la tocmală cu el. Da, s'o ști dela mine, și bagă-ți bine în cap ce-ți spun, că asta n'ai să-nveți tu nici din cărțile dela gimnaziu: pe vremea scoa oamenii trăiau mai fericiți ca astăzi. N'aveau ei multe, dar nici nu le trebuia, căci puținul ce-l aveau, aveau de toate. Și erau mulțumii cu ce aveau și nu-l cereau lui Dumnezeu dragului de cât să le dea ploaie când trebuia să crească holdele și să înverzească iarba pentru pășunatul turmelor și soare cald să le coacă să facă grăul apic și cucerul să prindă boabă. Și când aveau asta, nu le mai trebuia nimic și-l mulțumeau lui de sus pentru toate darurile pămîntului. Zăharul, îl luau dela albina care-l adunau din dulceața florilor. Carnea, din mielul, din oala, din vitelul sau vasa cîntărească, din cerbul sau mistrețul din pădure, din pielea și blana cărora își mai făceau și opinci sau pieptare și căbețe și gube... Acuma, s'a'ntors lumea cu fundul sus. Paurele nostru-ți vinde vitelul sau mielul pentru bani. Și când vrea carne, dă fuga la cășap pentru un chil și vine acasă mai mult cu oase de cât cu carne. Brînză, clobanul și-o vinde cu chubărul la dușeană și p'ormă, și-o cumpără 'napoi să aibă ce pune pe mămăliga în fața copilor. Nu, nepoate, zică lumea ce-o vrea, asta nu-l viață, 'toi mama ei. Nu-l viață rumănească așa cum a lăsat-o Dumnezeu... Cartea, te învăță să tești viața, dar nu cum s'o trăiești. Și dacă nu ști cum să trăiești, atunci, spune-mi tu, ce haină mai are viața?... De ala zic, înveți cărti, dar nu-ți țiiuă nici de fluier. Schimbă-ți izmenel în nădragi, dar nu-ți țiiuă astul. Că, cine se lăpădă de-al lui, poate să gte ca pe Tatăl Nostru, toate cărțile din lumea asta, tot nu-l om... Hai acum să mergem că se'nochie dușeană și rămân fîră tutun.

Oile două berzo ce-și făcuseră cuib pe coșul casei, își dădura espul pe spate și năpădău să-și tocmănească piscurile.

Mogul se opri în loc și-și opri și nepotul c'o apășare pe umăr.

— Vei tu cocostărcii aia de pe coșul casei voastre?

— Îi văd.

— Ști tu ce fac ei acum?

— Își plînesc ciorurile... Așa fac în fiecare seară la culcatul soarelui.

— Nu, nepoate, nu!... Nu-și plînesc ciorurile!... Cocostărcii își spun rugăciunea de seară!...

MISTIFICAREA ISTORIEI

de Mihail SANDULESCU

N luna Aprilie, anul curent, Postul de Televiziune American N.B.C. a transmis un serial filmat și intitulat HOLOCAUST.

Este vorba de reeditarea evenimentelor din timpul războiului trecut, legate de apăsătoarea problemă evreiască.

Filmul, cum era de așteptat, a fost plin de exagerări, denaturări adevărului, într-un mod grosolan. Înșiși definiția Holocaust este o mistificare. Realitatea este că cifra pierderilor reclamate este cu mult mai mică, de ordinul câtorva zeci de mii. Nu există statistici autentice dar în consecință cu "andiatul et altera pars", cifra oscilează între 60 de mii până la maximum 600 de mii, înglobând toate naționalitățile și care au murit în lagărele germane mai mult din cauza epidemiilor și a bombardamentelor americane.

Apare deci destul de clar că filmul este o subversune comunistă, care are ca scop să țină Germania desmembrată și fără putere politică sau militară.

Presă de aici și pe care M. Solzhenitsyn o numește "licentious press" (imorală, neruginată, abjecție), s-a ocupat pe larg, din nou de așa zisa "exterminare a evreilor", în paralel iar Liga Impotivă Definiției (reveller) Bond Brith în colaborare cu Consiliul Național de Studii Sociale, au publicat un fascicul în colidialul New York Post din 17 Aprilie a.c. intitulat "Holocaust în istorie" și în care pe o hartă a Europei se indică cifrele cotunjite care "trebuiau" să totalizeze suma de 6 milioane de evrei, care au fost omorâți... (cifra absurd de exagerată) și prin care de ani de zile se întreține o propagandă de război și de acoperire. Prin această "formulă" se abate atenția dela ceea ce "produce" evreii pe plan politic în lumea întreagă.

Suferința lor din trecut a fost mai mult de ordin psihologic. Dar ei nu țiiuă umilinta meritată și sunt în stare să se rădăne, dacă ar putea, și peste o mie de ani. Aceasta le este educația.

Românii l-au aruncat în spate responsabilitatea omorării a... 300.000 de evrei.

În cercurile românești asemenea afirmații au stărnit stuporare însoțită de indignarea mistificării adevărului.

O carte însă de "istorie" și care a apărut furibund (fără publicitate de presă), încearcă să dovedească că cifra este reală. Cartea se intitulează TRANSMISTRIA (The forgotten cemetery - cimitirul uitat) și e fost scrisă de un rabin pe nume JULIUS S. FISHER.

Și aici e și cu Holocaustul frauda începe cu titlul: "cimitirul uitat"? Care cimitir? Unde?...

Cartea este o blasfemie. Ea ne denigrează nu numai pe liderii noștri din perioada premergătoare războiului sau din perioada războiului propriu zis (Mareșalul Antonescu) dar și poporul nostru despre care autorul are nenumărate de drept și ură. Și ceea ce este mai interesant, că rabinul nu este un evreu care să fi trăit vreo dată în România și mai mult decât atât, nu este un evreu care să fi fost "deportat" în Transnistria. Rabinul este originar din Ungaria, pe care a părăsit-o îndelung în începutul războiului, după ce a încercat chipurile (?) să-și ajute conaționalii din România. În 1942 rabinul apără în America, el știe cum și cu mult timp după război se apocă să aștepte numitul pamflet, ce la de lator. Ne întrebăm și pe bună dreptate, de ce n-a scris despre Transnistria un evreu român și care a fost acela?

Interesant (1) și destul de bizar este că lucrarea de "istorie" apare abia în 1960 și la patru ani după moartea autorului (1).

Un capitol din carte (3 pagini) de statistică (?) a apărut în 1958 în "Jewish Social Studies". Acest capitol de trei pagini (reproduces de rabin) este de fapt o statistică de o superficialitate de batjocură. Se stabilește exact cifra de 138.957 evrei exterminați de către Români (!?). Pe contracoperta se inserează cifra de 200.000... iar la pagina 41 cifra de 300.000! Totul balamut. Jonglerie de cifre. Defalcări contabile.

Dezasemeni cartea abundă în epitoze ca: "bestialitate", "sadism", "crucime", "masacre", "exterminare", "caolabulum" (etc.) toate ni le aruncă în spate cu o ură specifică. Aluă jonglerie, de data aceasta jonglerie de epitoze!

Cartea de fapt începe cu un capitol despre istoria României (rabinul devine istoric de ocazie, alți "Holler") și încearcă chiar să pună sub semn de încredere înșiși existența noastră ca Stat? Total senin cu nerugămintă și cinismul specific.

Cum am mai spus, cartea se vrea istorie și închide cu tot felul de indexuri.

Semnălm această carte distructoare și plină de nedăvăruri și învinșuri pe călătorii noștri din generațiile mai vechi și care cunosc realitatea situațiilor petrecute, să le afirme în fața acestor impostori, căci se impune o punere la punct la această mistificare, căci noi trebuie să ne scriim propria noastră istorie, noi care am trăit evenimentele, nu rabinii!

Una din poruncile înscrise în Tabela Legistatorului Moșe este "sa nu minți!" dar patimile defunctului rabin au fost mai puternice decât educația sa religioasă, cum denotă din plin această "carte" intitulată "Transnistria".

Lăsăm la o parte faptul că nimeni din foștii combatanți români nu-și aminteste de vreo deportare masivă a evreilor din Basarabia în Transnistria, așa cum sustine autorul.

Da, se vedem care ar fi izvoarele cheie pe care se bazează cartea. Principala sursă ar fi procesele "criminalilor de război". Se citează fugitiv câteva mărturii din unele procese din București. De exemplu un mărtor spune că într-un lagăr, Vertușeni (?) erau vreo 22-23.000 de evrei. Și cu toate exagerările, autorul nu poate aduna cifra pe care o contabilizează în urma și recurge la artificii.

Ne-am fi bucurat ca să stăm personal de vorba cu rabinul pentru să-și devedăteze și mai mință, dar cum cartea a apărut după moartea sa ne conștinăm și reamintim alții evrei care ar încerca să mistifice realitatea, după formula tradițională, că în perioada imediat postbelică, când comuniștii au venit la putere, prin Tratatul odios dela Yalta — că Ministerul de Interne în România era un evreu (Teohari Georgescu) și că tot aparatul de Stat era saturat de evrei.

Aproape toți colonelii din Securitatea de Stat erau evrei, iar aceștia ordonau anchetele și arestările în conformitate cu metodele de război pe care le dicta educația și "conștiința" lor.

Anchetele se făceau bestial cu umilinta, amenințări, bătaie, echilibrări, așa încât toate mărturiile luate sub ancheta de tortură se contesă!

Biata filință onenească, că ma nu mai fie echilibrată, uncori își sacrifică demnitatea făcând declarații pe vola satrapului. La Tribunal își negau înalte declarațiile. Dar deslușite! Judecătorii de case mai multe ori evrei, nici nu-l luau în considerare! Justiția era de batjocură! O simplă formulă de legalizare a bestialităților Regimului pentru propaganda externă și atât.

În afară de surse de mai sus, restul sunt informații vagi, pe care le-a adunat mai mult dintr-o imaginație bolnavă. Și pe tot parcursul cărții rabinul nu încetează să ne nutrească antisemitism.

Poporul român nu este și nici nu a fost un popor rasist. Dovada că la noi (ne referim la perioada modernă) și-au găsit adăpost Armenii, țigii din Turcia, Grecii veniți în număr mare pentru comerț și o viață mai bună. Italianii care lucrau în construcții. Polonezii la începutul războiului, iar de Evrei nu mai vorbim, că se cantonează la noi în mod masiv și se pare că nu le-a mers prea prost, de vreme ce se sursează necontenit în Turia noastră în special din toată Europa. Eritica (din Rusia, Polonia, Ungaria...).

Și n-au dus-o prost nici în timpul războiului. Regimul lui Antonescu, pe care el acum îl condamnă, cu ingratitudinea specifică i-a scutit de front și nu i-a dat pe mîna Nemților, Singura Țară din Europa, care i-a apărut chiar, s-au găsit scrisori ale Mareșalului Antonescu prin care oferea să-i predea Nemților.

În plin război, sub areșul Antonescu, în București Evreii aveau un Institut de Învățământ Superior, unde decan era profesorul Marcu Onescu. Aveau și servicii bune onor de Stat. Exemplu în Oficiul Național al Propagandei lucrau 36 de Evrei fotografi sub șefia lui Hertfurt Petre (român de origine austriacă) și care și azi trăiește în București.

Ați evrei lucrau la Economatele militare și în serviciile sedentare. Ce-i drept, unii dintre ei au fost cesați în câteva rânduri la muncă de folos obștești. Stroe a ieșit la zăpădat (la curățat apă) în Piața Brătianu și făcea pe salinim-bancul în frac și joben, cu lopata în mână, în timp ce copiii noștri mureau pe front împotriva comunistului.

Dar despre aceste lucruri rabinul nu sufla o vorbă. El vede numai masacre!

Vine numele cu acuzații. Și atunci, nu e o împlinire ca Evreii din România să facă acum când se scriu asemenea imposturi?

Asta e răspunsul!

Căci cum spune poetul undeva:

"Romanești așa e fost
So țeneți după putere
Să fiți blând cu cei-ți cere
Mădă și adăpost
Nădăruind dai din coate
Când dușmanul vorbește scote
Ca ești rău și prost..."

Și pentru că vrei vorba. Să facem și noi un scurt apendice la cartea rabinului să vă vedem ce s-a întâmplat după război, când evreii nu au mai fost "persecutați".

Apașele cele Trei Mari Puteri, după ce ne-au obligat ruginos să luțăm împotriva altăcutului nostru german, ne-au impus apoi și forma de guvernământ, adică ne-au dat pe mâna Rusiei Bolșevice.

O parte din foștii prășnieri români care s-au mai întors din Uniunea Sovietică, povesteau că aproape toți comandanții de jăgere și translatori erau evrei din Basarabia, iar Ana Pauker, pe atunci în uniformă de general în Armata Roșie, le ținea conferințe de indoctrinare politică...

Dar în Tara Românească ei es găsau? Peste tot în conducerea de Stat erau cocoșaiți. Evreii. Aproape toate Ministeriile erau conduse de către evrei.

Astfel între anii 1945-1959 unele Instituții sau Ministerii din România deveniseră parca instituții exclusiv judece. Spre exemplu în Agerpres (Agenția română de presă) erau aproape 80 % evrei (inclusiv conducerea bineînțele). În Ministerul Comerțului Exterior. Aprox. 80 % evrei! În Radiodifuziunea Română și mai târziu în Televiziune aprox. 80 % evrei! În Ministerul de Externe în toate posturile de "Seți" etc., etc., fără a mai reaminti Ministerul de Interne precum și toate Serviciile de Cadre de la toate întreprinderile mai mari și mai mici care erau deosebiți conduse aproape exclusiv de către evrei. Directorii dela asanumitele Sovrom-uri erau evrei (un exemplu La Sovromasigurare Petreanu fost Director al Bancii Ardealului Translatori care făceau legătura între Români și "Comisarii" sovietici erau deosebiți Evrei din Basarabia.

Numele lor a rămas ca "mărturie" în semnături olografe pentru cercetătorii de mai târziu, chiar dacă le-au schimbat în Petreanu, Săveanu, Balaban, Bratu, Mihail Florescu (alias Blumenfeld) fost Ministru al Industriei Chimice sau Năstăsescu (alt evreu cu nume schimbat, rămas încă de pe vremea lui Ana Pauker, ani de zile "translator" oficial al lui Gh. Gh. Dej și mai apoi al lui Ceaușescu și care azi a devenit ideolog, scrie articole politice în Tribuna României).

Alții își păstrau numele lor reale cum spre exemplu în 1962 căpitanul Hattenwagner Lenin din M.A.I. (de semnat cu pronumele Lenin li avea dela naștere (1928)). Desigur ca măsăritul numelui său a rămas pe undeva ca s-o putem găsi când vom face și noi bilanțul (căci noi ne vom conduce după realități și documente, nu ca rabinul Fisher după fantazii!).

Noi Români nu suntem un popor pălmas. Noi nu primim totul prin prisma urei și a răsunării, dar iată cu numitul autor ne-a incitat memoria la adresa lor. Referitor la alte acuzații. Cândva am vizitat Cimitirul Mosaic din București, de pe Șoseaua Giurgiului și am văzut acolo mai mult de cifra 14 morminte ale celor care au "stat în Abator" înainte de război. Aici nu odăta am întâlnit cifra speculată de 2.000! În alta parte... "mii de evrei au fost masacrați de către legionari!"...

Fac din țântar armăsar. Sau niciodată nu se spune pentruce? Pentruce au fost omorâți, dacă au fost? Mormintele de pe Șos. Giurgiului sunt cifre de istorie adevărată! Sunt documentele materiale, nu minciunile și deturările de adevăr, mărgălite pe hârtie în străinătate, pentru a întorține o propagandă de ură. Au numărat ei (evreii) vreedată mormintele legionariilor prin comparație?

Au căutat zeii de evrei și au cămăș zeii de mil de legio-

nari și mulți dintre ei condamnați la moarte de către Tribunalele Speciale comuniste, peste care trona evreii (Ministrul Justiției Abraham Buncău!).

Legionarii erau Români și erau la ei acasă și cădeau și au căsăt pentru vina că și-au iubit Patria Tara, Neamul și pe care i-au vroit așezat în drepturile lui naturale. Ce fac evreii azi în Israel; nu sunt naționalisti?

Ar fi interesant de întrebat pe foștul Colonel magistrat Opreșcu (nume schimbat) fost asistent la catedra de Teoria Statului și Dreptului prof. Marcu Onescu (Ornstein) Facultatea de Științe Juridice București (1948-1960) — căte sentințe de condamnare la moarte a semnat? Iată istorie adevărată! Cândva acele "dosare" vor fi cercetate căci adevărul crimelor trebuie să iasă la suprafață "ca untelemnul deasupra apei".

De fapt cel care ne-au comunitat Tara dintru început și au dat dicte-ul monstruocelor formule comuniste, se pot găsi grămada la Mausoleul roșu comunist — acele mate oribile și care se înconvoale către cer din Parcul Carol (azi Libertății) din București.

Acolo îi puteți găsi pe Roller-ii care veniseră la fel să ne mistifice istoria, pe Ana Pauker, fost general de brigadă în Armata Roșie și decorată de mai multe ori de Stalin, și care a venit la noi să ne faca "istorie", pe toți Chislenyschi, Abrahami, Breslași... and de Jusem farinae.

I-a numărat vreedată cineva? A făcut cineva un tabel cu ei? Sunt prezenți morii. Să vedeți ce mulți sunt. Juma-tate din "locuitorii" aceluia azi așa mauoleu sunt evreii...

300.000 de morminte evrești nu va găsi nimeni în Transnistria pentrucă nu există, cum am spus decăt consen-nate în susnumita carte mincinoasă.

Dar în schimb veți găsi mii, zeii de mil, sute de mil de nume evrești presărate oficial peste tot în România postbelică, nume care aruncă o lumină sinistă asupra istoriei noastre, care nu sunt comparabile nici cu Domniile Fanariote!

Și toți acei tovarăși de Goldenberg și Lazarovici, aproape toți secretarii de partid instructorii sau agitatorii, azi se plimbă liberi pe străzile New-Yorkului, în Tel-Aviv sau la Paris.

Dar aceste nume de evrei acești Pauker-ii și Roller-ii ei morți sau în viață, sunt o pată murdară nu numai pe istoria Tării noastre dar și pentru propriul lor popor!

Am fost siliti aici să trecem sumar în revistă, câteva aspecte negative ale unor evrei și care aruncă o umbră în trecutul nu prea îndepărtat.

Trebuie să le reamintim istoria adevărată impostorilor și mistificatorilor.

Am fi fost bucurosi să înșirăm și nume care fac onoare unor elemente judece din România, dar aceștia își au locul lor în ochii lui Dumnezeu și ai istoriei (adevărata) și despre care vom vorbi altădată separat, neamestecându-i cu jgrodile fanatice și care acționează din impulsuri maldive de isterie și paranoia, și despre care ne-am ocupat aici pe scurt și am scris cele de mai sus cu mare scârbă!

Se impune o luare de atitudine omenească pentru adevărul istoriei și pentru poporul nostru în suferință.

Până când să fim călcați în picioare și batjocoriți de către nemernici?...!

LA DEFILARE

de Stefan MARIN

UMA! proștănaci și colaboraționiști mai pot crede, în acest Occident liber, că libertatea domnește în țara dela Dunăre. În realitate totul este condus și controlat de partid în biata noastră Românie!...

Partidul — zeul atotputernic — prin organizațiile lui de "bază", în preajma "mareii" eveniment dela 23 August, la intensificarea activității în toate direcțiile și pe toate planurile. Toate întreprinderile, indiferent de natură, devin sectoare de activitate patrio-

tică pentru a se putea raporta conducerii C. C. al P. C. R.ului "realizări de sarcini în plus" și "depășiri de plan".

E regula regimului. Spre exemplu, chiar dacă planul în producția întreprinderilor industriale, comerciale, agricole, etc., nu a fost îndeplinit, TOT SE RAPORTEAZA O DEPAȘIRE. Bine înțeles sunt de fapt cifre false, umflate. Dar de ce nu-i capabil "onorabilul responsabil" pentru a face plăcere înalților demnitari ai partidului și guvernului care nu trăiesc decăt în acest gând; și pentru a ajuta pe confrății din sectorul presei să umple coloanele ziarelor. Ziare care publica în această perioadă, aproape în mod exclusiv, fapte, evenimente, acte de eroism (în producție), noi recorduri sportive, etc. ce sunt toate — fenomen pur reserist — dedicate lui "23 August" și "eroicului PCR (II)".

Ei bine, de 23 August toată lumea defilează, în România. Nu scapă nimeni! Vrei nu vrei, poți nu poți, îți place sau nu, TREBUIE să participi la defilare. Și cine nu defilează de 23 August cu un "entuziasm" pe care nici responsabilii nu-l cred sincer! Dar așa-i ordinul de vreo 34 de ani: nimeni să nu lipsească. Și mai nimeni nu lipsește, pentrucă nimeni nu este scutit. Ba din contră, este obligat cu de-aiala, dela copii în vârstă preșcolară până la pensionari, gospodine și cei nelucrați în producție; dela militari până la cadrele de răspundere din aparatul administrativ de Stat și al puțin. Toată suflarea la parte la defilarea zilei. Dar, cel puțin aceștia din urmă nu o fac degeaba. Pe sub mână sunt recompensați cu o primă specială.

În toate orașele țării, dar mai ales în Capitală, vin "colectiviste" la defilare, mănate ca la circ, în ordine importantă, că doar așa trebuie să fie în regimurile orăritare; pionierii și elevii din clasele primare, îndemnați de toate gradele (împreună cu dascălii lor), studenții, muncitorii din fabrici și uzine. Apoi, funcționarii din instituții și întreprinderi, tehnicieni, ingineri, arhitecți, medici, profesori, oameni de cultură și artă, sportivi, gospodinele și pensionarii din toate cartierile orașelor și chiar dela sate. De militari, nu mai vorbim; îi găsești peste tot, armați și vigilenți.

Ca cetățean ce-am lucrat într-un institut la București, am participat, alături de alți colegi de muncă, de nenumărate ori la astfel de defilări. Am cunoscut deci situația exactă ce se crea în preajma acestui zile de "sărbătoare", acestui "23 August" — ziua eliberării patriei de "sub jugul fascist"... Lumea se întreabă de-alfel dece s-o fi numit "sărbătoare" când omul nici micar nu poate profita să se odihnească puțin și ei. Din contră a devenit o zi de pomina, de care s'ar lăsa păgubaș orice. Alungi seara acasă mort de oboseală. Nu te-ai ales cu nimic bucurie: numai nădușni, bătătuți și răgușali. Fiecare își soptea printre dinți: Doamne, asta e sărbătoarea poporului român!

Dar amărăciunile "preliminare" nu erau din alun. Durau de două luni... Repetiții și iar repetiții, ca să fie perfect și unite... Dacă, din anumite motive personale, nu poteai veni la repetițiile pentru defilare (înseamnă că nu te săpătămă, timp de cea 3-4 ore pe zi) erai "preșurat" tot timpul pentru "lipă de patriotism". În această preșurare aveau preferință pentru "acertamente" și "observații" subtile privind situația la la serviciu. Aveau grijă să nu se sfidă, să-ți taie o primă pe care o meritai sau să nu-ți acorde concediul de odihnă la data cerută și planificată. Motivul? Foarte simplu. Erai considerat "element recalcitrant" care nu se integra în disciplina de partid a întreprinderii. Erai declarat refractar chemărilor organizației de bază PCR, UTC și SINDICAT. Erai socotit un element care dă exemplu negativ pentru ceilalți colegi de muncă.

Astfel, glăncile și pedepsele nu erau aplicate pentrucă nu veneai la "repetiții"! Doamna forestă în R. S. R. omul e liber să facă ce vrea... Dar prin gestul tău negativ devinești model primejdios pentru echilibrul interior al oamenilor muncii.

În fine, dacă vrei sau împiedecăt de-o boală, nu participai în ziua de 23 August la "maree și mărșă" defilare, în mod cert te păndeau măsuri drastice și irevocabile: și se tăia jumătate din salariu pe luna respectivă — și se puneau beten roate mereu la serviciu — erai, în continuu, criticat la toate gedintele — și câte altele...

Bieții oameni erau deci nevoiți să defileze, pentrucă nu puteai trăi decent nici cu ce câștigai normal, dar mite fiind privat de o parte din salariul lăță decăt cam cum se manifesta "dragostea și bucuria" pe care și-o exprima poporul în această zi față de partid, Stat și guvern. Oboști, abătuiți și strigând în plus lozincile impuse de reprezentanții PCR ce se ocupau în mod special de acest lucru, treceau cărduri, cărduri, prin fața tribunelor oficiale unde erau cocoșaiți șefii partidului, șefii aparatului administrativ și toți privilegiații lui. Entuziasmul organizat dura o clipă, atât cât șirul respectiv trecea pe dinaintea tribunelor.

Îmi amintesc de o mică întâmplare ce ilustrează "convingerea addond" a omului în regimul prezent și umorul românului chiar în situații delicate ca cele de mai sus:

Existau indivizi, membri de partid, care țineau să se remaneze în mod deosebit, cu ocazia defilărilor. Sperau să mai cușpească o primă (în plus peste salariul lor, și așa mai ridicat ca al tuturor celorlalți). Aceștia strigau diverse lozinci, la care toată gloata trebuia să răspundă, urlând căt li ținea gura: URĂ! URĂ!...

În circumstanțele și atmosfera din țară, trebuia să te supui ordinilor acestor reprezentanți ai Partidului. În principiu, sarcina lor principală era ordinea și bunul mers al defilării. Dacă la un moment dat ceva nu le convenea, sau nu le plăcea cum se aud uralele, te marceau. După defilare te reclamau după bunul lor plac, conducerii politice a întreprinderii unde lucrai, aducându-ți vina că nu-ți faci datoria cum trebuie și că nu te încadrezi pe linia sarcinilor trasate de partid. Devenea astfel pasibil de diverse pedepse grave.

Față de acești oameni ai partidului se crease o antipatie vădită, care s'a materializat până la urmă, prin aceea că la un moment dat în timpul defilărilor, în loc de "URAA!" toți scandau "GURAAAI".

Oamenii își văseau focul cum puteau și ei. Era subînțeles — și nimeni nu putea fi acuzat de ceva — că sensul adevărat era: "Mai țacă-ți gura, nespălatuie!". Și chiar mai mult. Scandând "GURAAI", "GURAAI" sau "FURAAAI", "FURAAAI", de fapt se nusea distinct numai finalul "uraaa"...

Dar Românul știa că era vorba de altceva, de un joc de cuvinte, care exprima și o "ură" nelămpăcată în loc de "ură". Era vorba de una din ei, o ură nestăpănită pe care o aveau toți și pe care și-o manifestau în acest mod contra regimului. Era labucnirea urii colective împotriva tuturor constrângerilor, împotriva tuturor celor ce-i obligau să defileze, scandând lozinci stupide și neînțelese de mulțime, împotriva tuturor polițienilor ce i-au adus în această situație.

Era o răbufnire sufletească, spontană, basată pe un simplu joc de cuvinte, dar care avea la origine o întregă filosofie. Românul a veșt din fire. Când este bucuros și fericit, joacă. Când este neclăit și amărit, se joacă cu cuvintele (ce în cazul de față). Deaceia, această URA-tură năd de des utilizată, împreună cu alte "urări" semnificative, adresate Partidului și Guvernului cu ocazia "ploriașei antipederii", odată cu lăsaarea șarilor devine — prin parcuri, grădini de vară, între amici la un pahar — o urare prietenească, o veseală și umană "URARE" ca ura să dispară între noi!

Și din așa clipă, lumea giumește și mai uită pe moment, de amărăciunile, nevoile zilnice și pacatoase prezenței unui regim disprețuit de întreaga suflare românească.

Stefan MARIN

(Nu refugiat)

ELOGIUL SATULUI ROMANESC

de Dr. Ovidiu VUIA

Fi, satul românesc! S'a păstrat fecunditate neatinse în autanomia străzii și mitologiei sale pentru vremuri când se putea să devină temelia sigură a unei autentice istorii românești. (Lucian Blaga)

UB acordă titlu la 5 Iunie 1977, își dă
Iustin Blaga discursul de recepție ca
membru al Academiei Române, revizuit
totalistă unele din cele mai frumoase
pagini, ce s-au fost scrise în limba
noastră, laudă și cumințatură, satului
românesc.

Întreându-o în ansamblul sistemului, ea filozofa Blaga consideră că cultura satului comare, ce și fundamentele matrice stabilite în care se poate des-
volta cultura satului comare, a pape-
rului din pe măsură de un sat de
cultură a matricei Blaga asupra sa de
ceea a copilării omului, el însuși fiind
scut în satul lacrimilor. Lăcrăm.

...blagii. Trebuie să arăți că și tu nu
...la fost furată până în urmă vreme
... să repeți drumul pe care ai mers
... care dacă nu ai vor putea da laapad
... ceda paradisul cândva răpit

și creștea în țara între adăruite înu-
 țatele pe drumuri de plume: înflorir
 tr, mine nu înserina pe al troulul car-
 neu Tata era absent în satul bătrân,
 fiind înmormântat bunul meu popa
 și întindea din Timoc, al țării
 și de-a lungul drumului, de țară care se
 coborât, lăbă deșand spre coastă cre-
 tului tătărească, îndeva pierdut în inima
 tr, și deze în Semlac, în grădina blă-
 mărmentă! mai toți strămoșii mei. Timpul
 ardurii și a gleră aproape toate numele
 emn și mai puțin de piatră, locul de
 șeș pentru animalele satului Tata n'a
 acel "omur de pe Mureș", mic mamoulu
 și eu plând m'am îndepărtat pe ntru
 și atră mea strămoșii și. Imi amintes-
 tuzi care duce până afară din sat, pri-
 Amp spre Seșșșșșș, ieșindu-și deodată
 și a vâșșșș și de Ivorlu a Mureșului care
 țura urășă spând la malul înalt ca o
 ții ale trecutului acestea au fost întâi-
 mele cu satul de pe câmpia Aradului
 țului, depărtări de copilăria mea când
 țam a lăsa de el la mied de țam
 și din nou. Mădăra. Și țară țară

vata mea, vol rii a pe pamantul 361
 pe care ti dă în limba ăstă pânti
 embind Templu ăstă, românești pe
 ăstă limba ăstă, românești pe
 ny Haery, Către ăstă ăstă ăstă
 mari ale ăstă ăstă ăstă ăstă ăstă
 cât și în cea ăstă ăstă ăstă ăstă
 tina mea pe toate rii, ăstă ăstă

lungă și se confruntă pentru primădată
satul românesc
venesc, orându-l în jurul bisericii, în fa-
când lucrare utilă de unde se importă
și materialele ale filozofiei sa de la Gheorghe,
de așezare pe pământul infinit, pe care
pe via și desigur între sferele lui
în toamna în care am văzut
area de vază roșie în neal al mării
un timp, apoi marșul și pașii
furi alături alături de pe
orbe, în fața lui Dumnezeu, care
care îndreaptă desigur, au
care caște prețurile pentru recolta
în fața alături violete (la-și)
de rubin, care ridicau biserici transp-
are în creștele, adunate în stăulele albi
de de, în care liniștile păreau
norme încheiate pe oceanul și al lui

enesc, într-o din de dimineață am trecut
rânduse în cea care se ridica în fața ei
hete de mormuri pe care începeau să
vizi, fiind surpris că de dimineață străluc
cu ramuri bogate, zefirul deșertic și
asfalt și chiar ca de er stal. Așa am trecut

perit lumea pământului moldovenesc care a dat naștere
poeziei care nu va cunoaște nicidecum uitare

Peste alți la Ambroise, de la poalele cetății medievale și de lângă mormântul lui Leonardo da Vinci, având casa lui, rugă în fața ochilor, în jos se destăgăra sub soarele dimineții de argint, Loara, cu transparențe albe ca-n pănzele lui Corot și cu acoperisuri albastre, desclăind un colț de peisaj, fără de care nu se poate defini nici Franța, nici arta de pildă a lui Buzăc. Lunca Moldovei, scaldată în aburi de dimineață este mai scundă, având dimensiunile marșărilor Putna pe lângă cea a catedralei din Bourges, dar monumentalitatea ei spirituală este mai aproape de inima murtorului pară. Serpiurii luncii Știrului, sunt ca și cântecele de alirix și mai ale stramoșilor noștri. Moria, fără de care Tara Românească nu poate să prindă contururile ei veridice Aici am cunoscut țărânul moldovean nevolag și atare ilgit pământului, ferit însă de toate perversitățile erului contemporan, mai apropiat de mit decât de civilizație. Vorba lui Ienevoaș, are ceva din dulceață blândă a versului, cu un ritm interior care mângăie cuvintele dându-le o întărire de melodii magice: moldovenul nu vorbește, el cântă. "Mamaia", "Teteia", "bădica Mihai" devin tot atâtea simboluri ale unui suflet pe ale căruia rădă crește, căldind-l și parfumuri tari, florile care ne scutur niciodată, ale cerului. Cine vrea să intre în tinda acestui orizont moldovean, pentru a-l percepe tainele și toate reverențele sale, trebuie să imprumute alți ochi și altă inimă.

Atunci am văzut pentru prima dată "dulcele târg al Iesului". Copoul și teiul lui Eminescu, bojdeuca lui Creangă și Trei Ierarhi și Turnul Goliei, cetăți și biserici de piatră ieșind din timp și spațiu, trăind în proporțiile netărmuririlor vegnice.

Si-ai-pot pe drumul spre Crailalia, intr'un decor pustiu ș
negru ca de peisaj lunar, mă îndreptam spre satul lui
George Enescu, cu acești oameni primari, legați de pa-
manturile lor, de casa lor de iud cât și de dealurile ce
conturau blânde, crescute sub odădiile albastre ale sen-
tului: Aici suntem aproape de izvoarele apei, care va crește
spre Marea cea o Dunăre a vîrtili noastre. Bănoșia României

Parasem Cracalla, odată, sub umbrela nopții care se
batna alăimă și adăncă și a scoa comorile stelară. Ori-
nul cu Sirius, Pleiadele, Aldebaran, Betele cerului erau ma-
văl, mai aprinse, aprând pe oceanul de tîntă neagră.
niste cratere de vulcani din care irup lăvele îmbelugate
ale luminilor, ale căror meteori se lăbeau, blînd de gema-
rile sufletești mări, larg deschis, ca un poitr în care
adunau firele auri ale cerului. Departe se auzea mișcarea
înăbușită a tornelur sau trigolilor pîndîntului căte un
licăr alb, scînteie al unui bulb incandescent din nopți cu
sborul răleltat printre noi. Erau depii, slujbe ale tăcerii
care se cădeau acum pe stările cîntului.

[illegible]

Dați atenție la mi drumul pe care îl parcurge absolutul și veți vedea că el nu este decât o linie dreaptă care trece prin punctul de vedere al lui Dumnezeu. Acesta este drumul pe care îl parcurge Dumnezeu și pe care îl parcurge și omul. Dacă omul nu este în armonie cu Dumnezeu, el nu poate să înțeleagă drumul și nu poate să ajungă la Dumnezeu. Dacă omul este în armonie cu Dumnezeu, el poate să înțeleagă drumul și poate să ajungă la Dumnezeu. Acesta este drumul pe care îl parcurge Dumnezeu și pe care îl parcurge și omul. Dacă omul nu este în armonie cu Dumnezeu, el nu poate să înțeleagă drumul și nu poate să ajungă la Dumnezeu. Dacă omul este în armonie cu Dumnezeu, el poate să înțeleagă drumul și poate să ajungă la Dumnezeu.

Statul moldovenesc și țărănul său bishin erau în acei ani
 (și una împilări) și exploatați cum n'a mai cunoscut
 niciodată istoria Moldovei, istoria a lui Alexandru cel Bun.
 Ștefan cel Mare, Kogălniceanu și Cusa Vodă. Statul împu-
 nea sechestrarea produselor agricole sub forma legalizată
 a cotelor de lapte, de carne și cereale. Numai că țărănul
 era atât de sărac încât pur și simplu n'avea de unde
 împini și să satisfacă birurile apăsător atârpit. Și aceștia fi-
 der să se arate mai miloșivi și au trimis perceptorii, în
 persoana unor activități de partid, reprezentanți ai C. C.ului
 din București, care ca niște cămășari abjecti, circulau din
 casă în casă, pentru a încasa lapte de orice limită morală,
 respective cote. Mă ard și azi vorbele unui țărăn, pu pe
 lista celor mai recalcitriți rezistenți cu cotele: "Mi se
 cere să dau laptele și carnea dela gura copiilor mei. Ori
 știți că 2 copii îi aveți înregistrați ca bolnavi de oțetă și
 2 se abati de oase". Mă doare și azi tăcerea cu care am
 tratat în continuare prezența acelor domni în așale
 nemerite pe străzile aceluia sat moldovenesc, trimiși pentru
 a executa în fond ceea mai tâlhărească hoție.

UN "23 AUGUST" IN ROMANIA DE AZI

de Iulian NITESCU

PROPINDU-SE tristul "23 August" gârduirile îmi fug în urmă cu câțiva ani când, împreună cu alți colegi, mă găseam într'un consiliu profesoral.

Tema de al a consiliului. - *Marea dezlăsură de 23 August*, participarea activă a fiicărui profesor la pregătirea în cele mai bune condiții a acestor dezlăsură.

A Totul simplu până aici. De pe scuarul meu îmi arunc privirea spre ceilalți profesori și-l surprind pe mulți că mi se priveșc și ei în același timp. Am impresia că gândurile noastre coincid. Încă o nouă sarcină pe umerii noștri... Și ce sarcină! De cele mai multe ori de această defilare în condiții optime depindem dacă în anul următor mai avem postul de profesor asigurat sau nu. Sunt bine cunoscute cauzurile în care profesorii excelenți au fost aruncați într-un sătuc pierdut în fundul țării pentru că "nu s'au achitat cu cineva" (!!) de această marcă sarcină defilarea de 23 August

Directorul, după comunicarea temei de lucru, a avut o discuție cu Secretarul de partid. Apoi la poziția omului plătisit de atâtea ani în grădina la care este obligat să participe prin funcția lui. Ca să-și ascundă enervarea, începe să se joace cu un "pîrlă" și nu uită să se scotocească prin urechi din când în când. Răbdător face bile de hârtie pe care, cu o linie olimpiadă (ca să-și camufleze enervarea) le alintă în acrumieră sau "discret" le aruncă pe jos.

Secretarul de partid pe școală, trece peste noi o privire cercetătoare, după care cu logoreea binecunoscută începe să facă istoricul "actului dela 23 August"

Privesc din nou spre ceilalți profesori și-i văd pe mulți dintre ei că scriu ceva pe hârtiile din fața lor. Mă gândesc că poate și lași notițe din expunerea secretarului de partid pentru completarea cunoștințelor istorice. Zâmbesc, și-mi spun că peste puțin timp mă voi convinge de contrariul. Dar pentru a nu face "opinie separată" — de multe ori remarcată de către un binevoitor — încep și eu să scriu ceva": face lista de tot ceace va trebui să cumpăr dacă găsesc pentru schimbă viitoare când voi avea câțiva bani la cină. Atmosfera era deci cum nu se poate mai

Tăranul moldovean era singur, lipsit de arme și apărare în fața împăraților săi, dar ceva îi ajuta să reziste, ceva ce era adănc ascuns în ființa sa și nu l se putea fura mitologia trecutului său de care vorbește Lucian Blaga în acele momente de restriște, înviind în el, și dădă o putere de rezistență de granit.

Tăranul moldovean, sărac și maltratat, lua deodată proporții eroice, sublimе

În satul Văleni, ceva mai departat de mine, ivindu-se un caz suspect de tifos, am fost chemat de urgență. Statul popular era instalat într'un fost conac boeresc, afliat pe lumătate în paragină. În camera în care discutăm cu președintele Statului, telefonul era rău să cadă, grinzile de

lemn ce-l susținea, fiind întrebuințate drept lemne de foc într-una din lățile mai groase. Am auzit că acest conac boieresc a fost cu totul devastat, la un tovarăș gândindu-se o pânză de Grigorescu, pe care acesta o întrebuințase drept ochi de ferăstrău. Bătrâna boierică, mai trăia în sat, la niște țărani, putând fi văzută rar, în unele Duminici, urcând încoace la biserică, îmbrăcată de sărbătoare, cu o pălă-

nie de fetru negru și mânuși de apă, tot negre. Merul se încarcă de ani, își mai purta solemn și marele nobletea însemnătatea de berlina și rochia de tui și muselina de odinoară. Tăranii din Văleni n'au vrut să se deparție de Doamna noastră", darându-i, adăpostul și grăja lor. Și o nouă lecție totodată, isvorâtă din adâncă taină a mitologiei românești dată unor fete negre cu inima și mai neagră, care au năvălit pe pământul țării întunecându-l cerul ca lucrurile.

Am credința că în profunzimile sufletului șăranului român, vor mai putea fi găsite ca zăcămintele în funduri de mine, permanențele eterne ale spiritualității române: permanențe care au rămas nealterate, așteptând doar să fie date la lumină, aurul să fie curățat de zgura trecătoare a anilor care oricând de barbari au fost, tot trecători vor rămâne până la urmă, călci satul românesc, ca spiritualitate.

On July 19, 1994

... și normele plicileșilor, fumărate și din ce în ce mai, de-a mâinii mărând discret droaia de căscături

În sfârșit, secretarul de partid își încheie cu entuzăsm "diareta verbală". Rând pe rând, profesorii — începând cu cei mai vechi și terminând cu cei mai noi —iau cuvântul obligatoriu. E clipa verificărilor, când secretarul al acoliții lui completează fișele individuale cu "constatări și opinii personale".

Profesorii mei vechi, "titulari", acei care au scris acea "ceva" pe hârtie din fața lor, încep să peroreze arătând înainte de toate meritele personale și contribuția lor etică ca la pregătirea manifestațiilor din anii trecuți. Și nu uită să sublinieze cum au fost lăudați de tovarășii X dela Ministerul Învățământului... cum au fost felicitati de tinerii Y dela Comitetul Central al Sindicatului... cum au fost fideliți în învățarea Z dela Comitetul Central de partid... În concluzie, rezultă că **SI AU FOST SI SUNT FORMIDABILI**. La urma, se încheie, măiestrită combinare de fraze dau de înțeles "că ar fi necesar ca noli profesorii să se "remarcă" și ei în această direcție, spre binele partidului și al culturii românești".

Aici, vădă-mă nu va mai fi posibil să convingă existența cu "argumentele" lor din anii trecuți dat fiind că cei care l-au precedat nu epuizat atunci de laude personale - atâtea! cele aspecte ale problemei: Participarea cu grupele lor la celelalte manifestări "importante" ale anului - 24 de zile în luna Principatorilor, 8 Martie - Ziua Internațională a funcției, 10 Mai - Ziua Națională a muncii, 1 Iunie / Ziua internațională copilului. Până la urmă e drept, gîo spun convingere, că ACUMA această "sarcină patriotică" poate fi încredințată celorlalți! care nu au avut încă o "activitate" așa de bogată ca a lor

AJUL. Încep să-și arate "meritele personale" pe linia de partid. Cum își destăvăie el "activitatea politică", cum au fost prezenți cu grupele lor la zilele onomastice ale "reginei" Ceaușescu, ale "reginei" Ceaușesca. Cum au făcut programe formidabile cu ocazia nenumăraților plecări ale Comitetului Central al partidului. Până la urmă dau de înțeles că pregătirea lui "23 August" nu mai cade în sarcina lor.

Alții, care nu participă mai puțin la "manifestații" de acest soi și nu pot face cas de ele, încearcă alte "argumente"... de sănătate, de concediu, de necesitatea unor cantonamente pentru grupele lor TOCM! În această perioadă; ajung până la argumentul de excurși de studii bine calculate dinainte. Nu mai vorbesc de argumentele "probleme de familie", copii mulți părinți bolnavi.

Alții, mai seriți, mai experimentați în arta prefăcării toriei, aduc argumente aproape "sincere" spunând că ei au participat cu grupele lor la "manifestările" făcute cu prilejul vizitelor Președinților de Stat străini în România. Exemplul cel mai curent și imitabil ar fi "vizita Președintelui Nixon". Or se știe că în acest caz, poate pentru prima dată participarea maselor românești la o astfel de pia-
să vinută în România a fost înregistrată. Dar dacă o "mă-
sură" din acești "toari" care vin cu aga de groasă
"argumente" pentru a-și glorifica acțiunea "patriotică"
făcând de treabă.

Privesc spre grupul de profesori noi și zăresc că nu mi sînt deloc în largul lor. Dau impresia unor oameni izolați prin "gratii" invizibile. Desideriu continuu! Atmosfera consiliului începe să devină încălzită. Într-un moment al discuției, profesorul de partid nu mai țină ce are în față în fața nenumăraților și greselor "argumente" venite din partea profesorilor.

„Fără să vreau, amiu pe dosul 'notel de cumpărături' caclia acestor doi 'gel'i' la auzul numelor 'înaiilor tovarăși' cități în 'argumentele lor de către profesori'. Teama Groux! Căci mîine de caracter și căci umilință!

Dar gândurile-mi sboară aîngure. În ce hal a reușit această societate comunistă care 'nu vrea cît mai evoluată', să transforme omul încît să nu mai fie el însuși! Să nu mai ex-te ca suflet și gîndire. Să devină 'un simplu robot care ascultă și execute' fără să cîrănească! „

Concluzia care se desprinde din acest conluu, ca de
tifei din deabaterile tuturor celor anterioare premări-
toare defilării de 23 August, nu-i decât una și aceeași.
Fuga de răspundere a tuturor membrilor de partid în
ceace privește pregătirea defilării, pentru că ai știi pre-
bine dar nu au curajul să-și mărturisească: poporul nu
năstire această sarbătoare ca ajua eliberării lui ci mal-
degrabă ca cea a înrobirii.

În sfârșit, după vreo 4-5 ore de discuții — cine mai știe

Les données sus-mentionnées nous mènent, à juste titre, à repenser l'idée de la romanisation des Thraces par la domination romaine en Dacie, malgré la présence de tout convoi de négociants romains, militaires romains et établissements romains (147).

On sait déjà que la romanisation des Thraces fait partie du processus d'apparition des langues dites "romanes".

Allons voir ce que les linguistes comparatistes nous apprennent dans ce sens.

A. Meillet trouve l'explication de l'origine des langues romanes (donc du roumain aussi) dans la chute de l'Empire Romain due à l'invasion des Barbares. Entre le IIIe siècle et les Ve-VIe siècles — approximativement — la langue latine a subi de grandes transformations, donnant naissance aux langues romanes (148). Pour la langue latine c'est une époque de renversements révolutionnaires. Les Barbares, qui ont envahi l'Europe, ont commencé à modifier la structure grammaticale et le fond de la langue; chacun de ces peuples barbares selon sa propre nature. La période de tranquillité de la langue latine a pris fin.

Certes, en parlant du démantèlement de l'Empire Romain, A. Meillet envisage tous les aspects de ce démantèlement: politiques, sociaux, économiques et culturels, autrement dit tous ces changements compris dans la notion de "préparation du féodalisme". La transformation de l'Europe par les Barbares avait comme conséquence inévitable la transformation de l'état esclavagiste d'échange à l'état féodal.

Dans l'histoire universelle en tant que science, une opinion s'est enracinée: celle selon laquelle la transformation de l'Europe due aux Barbares a marqué une période de régression socio-économique et culturelle. L'économie naturelle est devenue caractéristique pour les débuts du Moyen Âge.

Rome a cédé sur toutes les positions. Son infanterie qui dans les temps passés était un instrument de romanisation sur les territoires conquis par les Romains, a cédé la place à la cavalerie recrutée parmi les Barbares.

Tous les insignes du système féodal ont apparu. Et simultanément, la transformation de la langue latine.

Un autre représentant du comparatisme linguistique, M. E. Trubetzkoy nous présente d'une manière très suggestive le processus d'adaptation des Barbares à une nouvelle langue, le latin vulgaire ainsi qu'il la nomme ou le proto-latin, dénomination que nous lui avons donnée. Nous citons (149):

"Toutes les langues romanes dérivent d'une seule langue le latin vulgaire. L'époque où le latin vulgaire est devenue la langue des Ibères, des Gaulois, des Ligures, des Fritasques, des Vénètes, des Daces, etc., a été précédée par une période d'adaptation des langues de tous ces peuples à la langue latine, une période quand toutes les langues empruntaient jusqu'à la extinction des mots du latin et, sans doute, la langue latine elle-même a subi des modifications à la suite du processus d'adaptation à la langue des Barbares. Le résultat: les langues barbares de tous les coins de l'empire ont disparu, cédant la place à la langue latine, mais cette langue latine présentait, dans chaque province, des variations, de sorte que l'unité ne s'est pas réalisée".

"Naturellement, les peuples sus-mentionnés ont subi l'influence de la langue latine (le protolatin) à de diffé-

rentes époques — de l'âge néolithique jusqu'aux temps historiques. Le processus de l'adaptation des langues barbares au protolatin a été également différent dans chaque cas."

Et le même auteur ajoute: "La quantité des traits communs présentés par deux langues indo-européennes dépend de la durée du contact géographique de ces langues" (150).

A remarquer que N. S. Trubetzkoy ne situe pas la période de l'influence romaine sur les Barbares à une époque avancée c'est à dire du IIIe siècle au VIe siècle, il l'admet dès l'âge néolithique. De même on Romanie, Al. Philippide considère que la même cause est déterminante dans la naissance de ces langues: la conquête de l'empire par les Barbares (151).

On sait déjà depuis longtemps que la langue est le résultat d'un processus psycho-physique et, certainement chaque collectivité barbare en manifestait une différence, due à une structure particulière quand à l'organe du langage et à sa propre psychologie.

Quand à l'articulation des sons, c'est le facteur géographique qui a influencé chaque peuple barbare. Les autochtones du Pôles Nord pouvaient parler d'une manière toute différente que les autochtones de l'Equateur.

Le fait que chaque peuple barbare avait l'organe du langage construit d'une autre manière que les autres est connu depuis longtemps. Pour confirmer cette affirmation, on n'a qu'à citer un article du savant russe P. Vinogradov qui remarque: "La structure même de l'organe du langage déterminait une série de particularités dans la prononciation" (152).

C'est ainsi que l'influence de la langue celtique sur la langue latine a commencé le moment même que les Celtes ont commencé à parler le latin. Exemples:

Le latin *u* (ou) qui était une voyelle dure, s'est transformé, dans la langue celtique, en *ü* (ü).

D'autres aspects du changement de la langue latine parlée par les Celtes; dans la langue celtes l'accent est tellement fort que sous son influence, les consonnes sont réduites à une syllabe sans accent. Quelquefois, la fin du mot disparaît, par exemple *le* sans accent.

Des changements se sont produits également dans la morphologie: la langue latine telle qu'elle apparaît dans "Lex barbarica" du Ve et du VIe siècle présente une grande confusion — le cas instrumental est à la place du cas accusatif, le cas accusatif remplace le nominatif, etc.

À la place du futur, on utilise l'infinitif avec "habeo", respectivement en roumain (langue daco-géto-thrace) "am sa fac" pour "voilà face".

Ce sont les caractéristiques de la manière de parler des Celtes.

Au lieu de prendre des noms simples et brefs comme les Romains en portaient, les "Barbares ont commencé à ajouter à la fin de leurs noms "no", pour que les noms communs, par exemple: C. Vigellus, Ratu, Plarin, Saturninus ou bien T. Flavius Romanus, Ulpio Noviomagus Batava, etc.

Si entre le IIIe et le Ve siècle se sont produits de tels changements qui ont déterminé la naissance d'une série de langues semblables, dites romanes, dérivées du latin, on se demande à quel moment se place la romanisation des Daco-Géto-Thraces, quelles ont été les circonstances et les causes qui ont abouti à ce résultat?

Ceux qui ont fait des recherches concernant la culture matérielle Cucuteni-Tripolie-Arind — culture que nous considérons thrace — en remarque l'influence méditerranéenne. À partir de Hvoien, le premier qui a fait des re-

cherches sur cette culture, continuant avec T. Pászék pour finir avec les archéologues roumains I. Andriescu, V. Pârvan, etc., tous parlent d'une telle influence. Par quelles voies est-elle venue? Par la Grèce où par l'Italie, par la Mer Noire ou par l'Adriatique? Nous tâcherons de répondre à ces questions tout à fait naturelles.

Selon l'opinion de Kazarov, la culture Cucuteni-Tripolie est liée aux cultures égéennes et danubiennes (153).

Si cette influence était venue via Grèce, les Thraces auraient été sous le charme de la linguistique et du vocabulaire grec. La culture grecque a été supérieure à la culture thrace. La rencontre de ces deux cultures, par suite de leur voisinage, aurait pu déterminer les Thraces à quitter leur langue en faveur de la langue grecque. Si ce processus n'a pas eu lieu, nous pouvons conclure, et à juste titre, que l'influence est arrivée via Adriatique.

L'illustre archéologue roumain, V. Pârvan, dans son livre de synthèse nous offre de précieuses explications concernant le processus par lequel les Thraces ont quitté leur langue pour le latin, sans s'occuper particulièrement de ce problème. Les Daces, les Gètes, les Thraces — qu'il englobait dans une notion pas trop exacte de "Carpatho-Danubiens" sont entrés dans l'engrenage du courant occidental dès l'âge du bronze (Influence italique et alpine, vénéto-illyrienne du nord de l'Adriatique).

"Les Villanoviens ont constitué la première vague italique en Dacie et la quatrième période du bronze carpatho-danubien a été la première époque de l'influence occidentale dans cette région" (154).

En étudiant l'âge du bronze gélique, V. Pârvan conclut: "La seconde moitié du IIe millénaire a vu n'être troublée par aucune invasion ni dévastation qui puisse provoquer un changement quelconque dans l'aspect ethnographique des pays carpatho-danubiens. Les principaux types indigènes de la Dacie n'appartiennent pas, comme idée fondamentale, à l'Orient, mais à l'Occident; on remarque une continuité de civilisation plus accentuée avec l'Occident de l'Europe Centrale (L'Italie du Nord) qu'avec l'Europe asiatique ou méridionale, ou bien l'Asie antérieure."

Les beaux vases en bronze fabriqués en Italie, les caques, les cimaises et les céramides de l'Occident arrivaient au-delà du Danube et jusqu'en Podolie. Les produits italiques pourraient être rencontrés au bord de la Mer Baltique, en Galicie et en Podolie (influence villanovienne).

À premier siècle du Ier millénaire a.n.d., on remarque, dans les régions carpatho-danubiennes un étroit lien de civilisation avec l'Italie et les Vénètes Illyro-celtiques.

À l'âge du bronze, on constate "un extraordinaire essor industriel et commercial dans l'Italie du Nord-Est", ainsi qu'une continuité de culture dans ces régions, à partir de l'an 1400 a.n.d.

Les symboles de la divinité solaire — le disque, la roue, la barque, le cygne — Apollon viennent toujours de l'Occident.

Ces conclusions de V. Pârvan sont confirmées par les recherches de Bertrand, qui, dans une carte géographique représentant l'Europe Centrale à l'âge du bronze, a démontré combien répandus étaient à l'époque, les rasoirs en bronze (155). L'Italie du Nord et l'Italie Centrale étaient comblées par ces rasoirs: on les trouvait également au Sud du Danube, aux environs de Vienne, ce qui prouve un haut degré dans le développement de la culture. Les Thraces, vivant dans le voisinage de l'Ita-

lie nordique ne pouvaient pas être étrangers à cet essor de la culture de l'âge du bronze.

En 60 a.n.d., Burchista a essayé de contrecarrer cette florissante civilisation occidentale dans le monde daco-géto-thrace alors que la langue latine avait triomphé — peut-être il y avait encore des réminiscences bilinguistes —, Burchista chassa les Celtes au-delà des Alpes, préférant avoir "devant lui" les Grecs. Les Grecs étaient les fournisseurs de l'aristocratie gélique quant aux objets de luxe et en général, ils étaient des marchands par excellence.

Si le règne de Burchista avait été d'une plus longue durée, le penchant des Thraces vers la culture grecque aurait été possible et les Grecs auraient pu influencer également la vie économique du monde thrace.

Mais Burchista n'avait pas un tel pouvoir pour diriger la civilisation celto-daco-illyrienne qui s'était entamée dans le monde daco-géto-thrace avant l'apparition de ce roi sur la scène historique.

Une nouvelle politique anti-occidentale n'était plus possible. Le monde daco-géto-thrace en empruntait beaucoup quant au domaine de la culture matérielle. Le courant grec ne lui apportait rien d'autre que des objets pour un échange commercial. Et les Scythies avaient une culture rudimentaire, apportant aux Daco-Géto-Thraces moins encore que les Grecs.

L'un des motifs de l'assassinat de Burchista a été, probablement, l'opposition des Daco-Gètes à l'influence grecque.

Burchista aurait, d'une manière objective, la voie vers l'influence grecque.

Deschat était appelé à rétablir la continuité des relations avec l'Occident italo-illyrien. Sa tragédie était causée par l'expansion de Rome, qui poussée par divers intérêts, voulait conquérir son pays.

Ainsi que nous avons déjà montré, V. Pârvan remarque dès l'âge du bronze, une puissante influence du courant occidental.

Mais nous pensons également à l'époque antérieure. Il est possible que même avant l'âge du bronze, dans la période de transition entre le néolithique et l'âge du bronze, le point terminal sud-ouest de la culture Cucuteni-Tripolie, à savoir Arind ait joué un très important rôle dans les relations avec l'Occident de l'Europe; Arind a dû avoir des liens avec la culture Vucedol.

D. Bercea affirme concernant le contact daco-géto-thrace avec la culture Vucedol, que "dans la période de transition vers l'âge du bronze, à savoir à l'époque où la culture Cucuteni de Roumanie était en plein essor et de même l'aspect Costolea ou Yungolavie, il y a eu une pénétration en côté Ouest de quelques groupes de la culture Vucedol. Ces groupes venaient de l'ouest par le Danube. On a découvert, récemment, un site à Moldova Veche, dans le Banat (156) et il a fait l'objet des études de VI. Dumitrescu et I. Straton (157).

Grâce au caractère des matériaux (céramique, etc.) on a constaté la présence de la phase de maturité de la culture Vucedol dans le sud-est de la Roumanie. Le facteur Vucedol, outre les autres facteurs, a contribué au processus de la formation des cultures de l'âge du bronze dans les régions de l'Ouest de la Roumanie" (158). Et pas seulement ça.

À l'époque où le néolithique disparaissait et à l'époque de transition vers le bronze, on a pu constater des

(147) V. Kroglikova, Concernant la romanisation de la Dacie, dans "Vestnik Brevel Istori", 1947, Nr. 3, p. 235-238.

(148) A. Meillet, La méthode comparative en linguistique historique, p. 44-45.

(149) N. S. Trubetzkoy, Penches sur le problème indoeuropéen dans "Voprosy Iazykoznanie", 1958, Nr. 1, p. 67, traduction russe de l'article Gedenken über das indogermanische Problem dans "Acta Linguistica", 1er vol. Copenhague, 1959, p. 81-89.

(150) Ibidem, p. 79.

(151) Al. Philippide, L'origine des Roumains, 1er vol., 1925, p. 361-362.

(152) P. S. Vinogradov, Pogodovskaya feudalizma, dans "Le IIe vol. pour l'histoire du Moyen Âge", Moscou, 1912, p. 6-7.

(153) G. Kazarov, Beitrage zur Kulturgeschichte der Thraker, Sofia, 1916, p. 7.

(154) V. Pârvan, Omnia citata, p. 7, 9, 12, 23, 30, 33.

(155) Nous reproduisons cette carte d'après K. H. Jacob, Fragen, Grundfragen der Urgeschichtsforschung, Hannover, 1928, p. 173; Beitrage zur Kulturgeschichte der bronzezeitlichen Rumänien vom Jahre 1909.

(156) D. Bercea, L'aube de l'histoire entre les Carpates et le Danube, Bucarest, 1966, p. 118.

(157) VI. Dumitrescu et I. Straton, Kermis der Vucedol-Kultur aus Moldova-Veche in Banat, dans "Dacia", nouvelle série, VIe vol. 1961, p. 411-427.

(158) D. Bercea, Idem et Ion Alexandru Alden, La site "Costolea" de Ripa-Roșie-Sebes, dans "Apulum", 1968, VIIe vol., p. 21-30. Voir aussi la carte archéologique de la Roumanie par E. J. 101.

Condorci, VI. Dumitrescu et M. Matei, Bucarest, 1972, Nr. 6.

liens avec des centres occidentaux plus lointains encore. Dans le Banat, au Sud du cours inférieur du Muresh, dans l'Olénie, on remarque des pénétrations des représentants de la culture *Baden*, tant dans l'étape finale de la culture *Cotofeni*. L'influence est ressentie également en Transylvanie de l'ouest et même au centre, à Petrosi. La Transylvanie était devenue un intermédiaire entre l'Ouest et l'Est du territoire occupé par les Thraces.

Mais on sait déjà, Sussidol a été un très important point culturel, le point de départ de la romanisation de l'Italie. C'est d'ici que les Italiotes proto-latins guerriers sont partis en imposant aux Italiques leur langue (159).

A la lumière de ces constatations, l'idée selon laquelle la culture *Vucedol* marque le début du hi-liguisme daco-géto-thrace prend contour. Le bi-linguisme thrace doit être un postulat pour comprendre le processus par lequel la langue des Thraces cède peu à peu ses positions face à la langue protolatine.

La concurrence entre les deux langues — le thrace et le protolatin a été close, en fin de compte, pour les Thraces, par leur adhésion à la langue protolatine. Leur propre langue — jusqu'à 90 pour 100 de leur vocabulaire — a été quittée par les Thraces. Il n'y a que 10 pour 100 qui restent et qui forment maintenant le substratum thrace de la langue roumaine, réminiscence d'un passé reculé.

Ainsi a été, naturellement, un point de lien entre la culture *Curutani-Tripolia* et la culture *Vucedol*.

La confusion que les peuples de la steppe ont produite dans la culture *Curutani-Tripolia* aboutit à "l'alliance", à "l'accommodation" de cette culture et les éléments de la steppe (*Ustovo, Gorodis, Horodiste*). Mais est-elle arrivée à bout de force à faire disparaître l'intérêt pour l'Occident et pour les relations avec le monde méditerranéen, mais au contraire, il l'ont aiguisé.

Le lien avec la Méditerranée par l'Adriatique trouve un point d'appui indirect dans la parenté de la langue des Thraces et celle des Illyriens de l'Ouest des Balkans, ceux qui sont situés sur la côte est de la Mer Adriatique.

L'âge du bronze est proto-celtique.

À l'âge du fer, le courant occidental se concrétise dans l'influence de la culture celtique sur la culture thrace. L'apport des Celtes à la culture des Thraces est énorme.

Ce sont les Celtes qui ont introduit chez les Thraces le tour du potier. Les potiers thraces ont appris des Celtes le style de la céramique occidentale.

Sur le cours du Dniester, les Celtes ont fondé, sur la rive gauche du fleuve les villes *Carzodunum, Martonigum, Vibantvarium* et *Fractum*. La tribu des Brito-Gaulois a fondé sur le Danube, au sud du Pruth et Dniester les villes *Arrubium, Noviodunum* et *Allobis*. La céramique locale chez les Gètes devient philo-celte et anti-grecque (160).

En fait d'industrie, en fait de métallurgie, les Celtes ont été les maîtres des Gètes. Les poinçons et les sabres courbés, qui étaient exécutés en Dacie portaient l'empreinte celtique.

C'est toujours aux Celtes qu'on devrait trois éléments méridionaux ou orientaux de la Francie — les murs en briques séchées au soleil, les yatagans, et les étendards.

Les Celtes du Nord de la Dacie avaient des relations avec la Bavière, la Bohême, et ceux du Sud — avec la Dalmatie et l'Italie. Le courant occidental a été très puissant chez les Gètes.

En fait d'agriculture, dans les fouilles archéologiques on a découvert des formes "tout à fait identiques aux

formes occidentales" celtiques: les soies de charne, les faux, les faucilles, les couteaux sans manche, etc.

Dès les temps les plus reculés, le labourage s'exécutait à l'aide de l'araire, au commencement avec une seule "dent", ensuite avec deux ou trois (161). La charrue est connue chez les Romains au IIe et au IIIe siècle a.n.d. (162). N. Edroiu écrit: "Le moment de l'apparition de l'araire (le soc en fer) chez les Gètes et Daces ne peut pas être précisée à la fin de l'époque La Tène, entre le IIe siècle a.n.d. et le Ier siècle n. é., il apparaît dans de nombreux sites (163) "et plus loin: "Dans l'espace carpatodanubien, la transition de l'araire à la charrue asymétrique s'est réalisée par la charrue symétrique, à versoir changeable" (164).

C'est possible que par pur hasard la charrue ait été connue à peine après la fin de la période celtique, mais qu'elle ait été introduite chez les Gètes dans une forme rudimentaire, par les Celtes mêmes.

Cette idée est née du fait que les Celtes ont laissé des traces dans le domaine des rapports juridiques de la population en ce qui concerne l'agriculture. Ce sont les Celtes qui ont introduit, chez les Gètes le mot "septiel" (ce qui signifie le bail pour la terre affermée, y compris l'entretien vivant). C'est également aux Celtes qu'on doit le mot roumain "argat", sorte d'intermédiaire entre le propriétaire de la terre et ceux qui prenaient à bail. Probablement les Celtes ont emprunté le mot "argat" des grecs les Celtes chatoient les animaux domestiques et ils ont enseigné aux Germains de procéder de la même manière: il est probable qu'ils enseigné également aux Gètes.

Même l'art de battre monnaie a été appris par les Daces des Celtes.

Les Celtes ont laissé des traces dans la toponymie et la hydronymie daco-thraces (roumaines). Nous nous limitons à quelques exemples. La petite ville *Durostorum* porte un nom d'origine celtique. La dénomination *um* montre la provenance celtique. La racine *dur* existait aussi chez les Thraces comme chez les Celtes (165). Mais vu le caractère celtique de la dénomination, c'est à croire que le mot tout entier est de provenance celtique. Très intéressant le fait que ce mot celtique s'est superposé à la dénomination thrace — *Silistra*. Les composants du mot montre son arriération: ces composants sont tout à fait thraces.

La racine *sil* a son correspondant dans la première syllabe du nom *Silenos* — dénomination de la végétation dans la mythologie grecque, qui, à son tour, a sa racine dans l'indoeuropéen *sal* et, selon Walde — Pokorny (II, p. 506) est thrace. Le suffixe *-stra* est certainement thrace (166) et la liaison entre la racine et le suffixe. Voilà donc, deux mots, l'un celtique, l'autre thrace, désignant la même ville: *Durostorum* — *Silistra*.

Le nom de la ville de *Lugdunum* ne fait que reproduire la dénomination *Lugdunum* sur le territoire de la France.

(161) A. V. Cornetov, Dans le problème de l'origine de la charrue auto-européenne et la "soche", dans le "Vestnik" de l'Université de Moscou, Moscou, 1972, Nr. 2, p. 73-82.

(162) Communiqué par une lettre de V. Neamtă de Jassy. Voir également V. Neamtă, Contributions au problème des ussells de la culture de l'époque féodale dans "Archeologia Moldovei" (L'Archéologie de la Moldavie), 1966, IVe vol., p. 293-316.

(163) N. Edroiu, Sur l'apparition de la charrue dans les pays roumains, dans "Terre nostra", 1917, IIe vol., p. 105.

(164) Ibidem, p. 109. O. Donaviano, Histoire de la langue roumaine, penseil — naturellement à tort — que le mot "ploș" (cha crue) avait été emprunté par les Roumains des Bulgares.

(165) I. Markale, Les Celtes, Paris, 1970, p. 455 et 460. Voir aussi Christian I. Guvvoneanu, Le nom de *Durostorum*, dans "Apollon", 1960, VII, p. 117, 201.

(166) On le trouve dans le nom des monts *Tatra*, d'origine thrace, I. Kurylowicz, *Etudes indoeuropéennes*, Krakow, p. 214.

au Sud (167). Le nom de la ville de *Galati* est toujours celtique, dérivant de *Gali* (les Gaulois).

Le nom de la rivière roumaine *Arges* est celtique. Dans les Pyrénées, il y a *Argesiis* (168). Outre cela, parmi les localités celtiques de l'Ecosse, on trouve *Argyel* (Gael de l'Est), nom qui a la même racine (169).

Sans doute, le nom de la rivière *Olt* porte des caractères celtiques. Chez les Celtes, nous trouvons *Ol-tis* et *Ol-tus*, qui, ultérieurement, est devenu *Lot* (métathèse) (170).

Il est probable que le nom de la rivière *Ialomita* est aussi celtique. Les deux parties composantes de ce nom (*Ialo-mit*) existent dans la langue des Celtes. *Ialo* veut dire place déconverte (171), la racine *mit* est présente dans plusieurs dénominations des localités celtiques (*mitiganna, mit-iglis*). Dans les langues celtiques, *Ialo* est placé, d'habitude, après *mit*. En thrace, les places de ces deux composants sont inversées et *Ialomita* est apparue.

Différentes localités en Olénie et en Valachie portent le nom de *Cazanesi* (de *Cazano*) dérive du celtique *Casano-chêne-stejar* (172).

La dénomination de la localité roumaine *Bran* provient du celtique *Bran*, qui veut dire "collins". *Baia* est aussi de provenance celtique.

En Podolie, la ville *Bar* garde exactement le nom de l'époque celtique.

Mais ce qui est encore plus intéressant: l'influence celtique est passée au-delà du Dnieper. Sur la rive gauche, il a un affluent, *Senara*, dont le nom est emprunté à la langue celtique. Ce nom est à l'origine des hydronymes français La Sambre et La Somme. En celtique, *Samara* signifie "tranquille" (173).

Quelques renseignements les ressemblances lexicales entre le celtique, le latin et le roumain.

Irlandais (celtique latin)	Latin	Roumain
peccat	peccatum	pacat
popul	populus	popot
precept	praeceptum	precept
preceptor	praeceptor	preceptor
in (art.)	in (prep. et pref.)	un (art.)
ad (pref.)	ad (prep. et pref.)	ad (pref.)
firt	virtus	virtute
adrat	adoratio	adoratie
carros	carrus	car
lan	lana	lana
madim	madec	a fi udut
mair	mori	a muri
rhod	rota	roata
ap (apa)	aqua	apa (174)
patro	quattuor	patru

Dans le vieux irlandais, nous trouvons des mots tels: Quelques-uns des mots roumains sont même plus proches de la langue celtique que de la langue latine, par exemple *ad*, *a muri*, *apa*.

(167) I. Markale, *Ouvrage critique*, p. 434.
 (168) A. Holder, *Ouvrage critique*, Ier vol., p. 213.
 (169) I. Markale, *Ouvrage critique*, p. 460.
 (170) A. Holder, *Ouvrage critique*, IIe vol., p. 849 (avec des références à d'Arhois de Juburville, et I. Markale, p. 455).
 (171) A. Holder, *Ouvrage critique*, IIe vol., p. 7 et 601.
 (172) I. Markale, *Ouvrage critique* pour *Cazanesi, Bran, Bar, Samara, Baia*, pp. 455, 460, 458, 57.
 (173) I. Markale, *Ouvrage critique*, p. 453.
 (174) Les premiers 4 exemples sont cités d'après H. Hel, A. Leskien, Joh. Schmidt, *Aus Schleicher, Indogermanische Chrestomathie*.

La lance, s'appelait chez les Celtes *rhon*, chez les Thraces *romfo*. Le mot roumain *lanca* trouve son correspondant dans la langue celtique et en celto-irlandais: le mot *lang*. D'ailleurs, la lance est passé de chez les Celtes chez tous les autres peuples européens (chez les Espagnols, chez les Français, chez les Italiens, etc. (175)).

Le philologue polonais I. Kurylowicz, a fait une très intéressante constatation quand à la phonologie de la langue roumaine (176). Il a remarqué que le latin qui devient en roumain *p*, et qui devient *ce* (ché).

Exemples: En latin: qui, quietus, quatuor, neque, atque, ille, sanguis, languidus.

Les correspondants en roumain: cine (schini, insect, cerre, nici, acel,vinge, lance (lingea).

D'autres exemples: En latin: quattuor, quadragesima, aqua, lingua. Les correspondants roumains: patru, puresimi apa, iapa, limba.

Ensuite, il a remarqué également que "les occlusives labiales ont remplacé les occlusives gutturales dans le cas où ces dernières fonctionnaient uniquement comme gutturales, à savoir devant les consonnes *t, s, n*".

Devant un *t*, en latin: coctus, directus, exustus, factus, fructus, fructus, lac, lactuca, lueta, not, octo, pecten, petus victus. En roumain: copt, direct, supt, fapt, fript, fruct, lapte, lactuca, lupta, noapte, opt, piepteur, piept, vipt.

Devant un *s*: latin: coapsa, coapse, fripsa, infipse, sapse.

Devant un *n*: en latin: lignum, pagnus, signum. En roumain: lemn, pumn, semn.

Nous avons souligné ce phénomène pour montrer une particularité de la langue roumaine à la différence du latin. L'auteur n'indique pas la source de ces changements. Alors on se demande: cette particularité ne pourrait-elle être expliquée par l'influence de la langue celtique? Cette langue présentait deux dialectes: le dialecte qui caractéristique pour les gaulois et le dialecte *p* caractéristique aux Celtes du Nord de l'Italie: "Welsh" (177).

La différence existante entre ces deux dialectes pourrait être démontrée par le mot "jeune homme" ou "fils": en gaulois — *mac* ou *mag*, en welsh — *map*.

Les Celtes du Nord de l'Italie sont, maintenant, en Wales, en Angleterre.

Le phénomène signalé par Jerzy Kurylowicz pourrait être tout simplement un phénomène interne à la langue thrace, au cours de son évolution et ne pas être la conséquence d'une influence étrangère, surtout que les labio-vélaires *qu* et *gu* deviennent les labiales *p* et *b* constituent un phénomène très fréquent. C'est ainsi, par exemple, que les latins *quis* et *quid* en langue osque — ombrière deviennent *pis* et *pid*. Quand aux Celtes, le passage de *qu* en *p* est attesté par le groupe britannique et pas par les Irlandais. Outre cela, chez les Thraces, comme en général chez tous les peuples, les mots eau (*lat*, aqua) et langue (*lat*, lingua) — les correspondants roumains étant *apa* et *limba* — font partie du vocabulaire fondamental et son en général indigènes et pas importés (178).

romania, Weimer, 1869, p. 226, 242, 249, 254. Les cinq exemples qui suivent sont reproduits d'après Jerzy Kurylowicz, *Etudes indoeuropéennes*, Krakow, 1935, p. 110, 69, 117, 109, 51. L'exemple suivant est pris de A. Holder, *Altceltische Sprachreste*, Leipzig, 1896, Ier vol. Le dernier, de D. Neriis, *Le monde des Celtes*, Bucarest, 1970, p. 18.

(175) R. P. Haxel, *Histoire critique des Roumains*, Bucarest, IIe vol., fasc. 1, 1875, p. 41-45.

(176) I. Kurylowicz, *Etudes indoeuropéennes*, Krakow, 1935, p. 25.

(177) K. R. Jacob, *Friesen, Grundfragen der Urgeschichte-forschung*, Hannover, 1928, p. 58; das Keltische oder Welsh.

(178) Jerzy Kurylowicz, communiqué par une lettre du 30 mai 1973.

MISCAREA LEGIONARA SI LIBERTATEA

de Faust BRADESCU

revendicatorii aceluia moment.

Astăzi din nou, se pune această problemă cu o acuitate excepțională. Epoca de tranziție și de mari frământări sociale, nu se putea trece peste acest element de mare valoare emoțională, capabil să frângă inerția individului și să aducă masele la devenit leit-motivul tuturor organizațiilor revoluționare de stângă sau de dreapta fără să mai insistăm asupra demo-liberalismului care pretinde că mai reprezintă adevărata libertate. Noțiunea de libertate a devenit o noțiune magică, arma răsfățată în gura tuturor celor ce vor să-și atragă simpatia individului și maseilor. Deaceia, s'a transformat într-un concept larg și inconsistent, al cărui conținut nu mai are aproape nicio valoare socială. Păstrează la suprafață, latenta emotivă pe coordonatele căreia joacă toți cei care vor să dispună la un moment dat de multimele incapabile să discerne (simți) fondul problemei.

Deaceia astăzi, puțini sunt cei care să-și pună întrebări asupra structurii, finalității și limitelor libertății. Se înțelege din nou "ideea", prin presă și alte mijloace de propagandă, că "omul nu este liber", că "libertatea și libertățile sunt jugulate", că "drepturile" lui (semn exterior al libertății) îi sunt constrânse, etc., toată societatea care de bine de rău, garantează omului posibilitatea de a revendica de a insista, de a protesta, de a urla în manifestații sau prin orice că libertățile îi sunt asuprite.

În schimb, se susține cu impetuență că această libertate mitică și această libertăți nemărginite, individul le poate avea pe deplin sub regimul comunist unde un "DA" sau un "NU" spus cu o oarecare reticență provoacă adesea internarea nerezultatului găsitor într-un câmp de concentrare sau într-un azil psihiatric. Dar neghiobele "mass media" ale epocii noastre nu văd decât perspectivele încântătoare ale promisiunilor demagogice și nu iau seama la perspectivele ce le așteaptă în societatea pe care o doresc.

În privința termenului "libertate" individul apare ca un munte de contradicții și ilogisme. Este aia în care epoca lui joacă din plin și în care o revine și nicio restricție nu poate interveni să-i turbure "dreptul la viață". Nefertita omenirii, în plus, este neajutată individului. Odată atins scopul urmărit prin câștigarea libertății pur și simplu, ca în lumea occidentală, individul găsește că îi lipsește alce și alte libertăți și pe măsură ce-și sunt satisfăcute și acestea devine un arrogant ce depășește măsura far câmpul posibilităților restrângându-se, individul se lansează pe drumul "libertăților" incompatibile cu morală elica, bunul simț, într-un fel de frenetă libertate. Cere să-și permită TOTUL, fără să-și dea seama că această linie de conduită e calea pierzării.

Abuzul de libertate nu are decât un remediu, an aducerea la libertate de anumite norme etice și etice care să poată pune în discuție scopul și mijlocul. Dacă o definiție preciza termenii și a drăi interpretare să nu mai poată fi falsificată de-a depășit de ordine și orând.

Din cauza lipsei unei astfel de definiții, partidele politice de toate nuanțele pot împinge individul spre revendicări infinite și în special a așa-ziselor libertăți oporți, de autoritate. Omul, incapabil să se înfrânese sineur, să-și dea problema în lumina posibilităților reale și a conjuncturii sociale, incapabil mai ales de a se mulțumi cu ce are, se lasă ugor antrenat pe panta lunecantă și nestăvilită a exigențelor, preparându-și în mod inevitabil prăbușirea în plasa anarhiei și a regimurilor totalitare. P drumul inevitabil al tuturor națiunilor care înfruntă de dreptăre, căci sunt încă niste victime ale unui autoritarism legal.

Occidentul demo-liberal a continuu doapit în alutui acestor revendicări absurde, care-l pun într-o poziție mi noră față de forțele care-l hărțuiesc. Lipsa de autoritate,

teama de a-și aliena masele și mediocritatea concepției de trăire socio-spirituale sunt notorii. Aceste oligarhi, structurate politic pe coordonate materialiste și false raționaliste, sunt incapabile de a pune în relief situația excepțională a individului în anulul sistemului în raport cu situația din alte părți supuse altor regimuri socio-politice. Preocupate mai mult de scandentele electorale și de menținerea lor ca forțe de guvernare, se pretează la orice revindicare oricât de lipsită de sens ar fi ea, numai să-și garanteze votul individului. Acesta, în rândul său, profită fără rușine.

Nimic nu-l poartă să înțeleagă că trăiește în mijlocul unui sistem care — de bine, de rău — respectă libertățile esențiale. Dar individul nu-l singur vinovat de această stare de lucruri. Sistemul în sine este viciat! Îi lipsește o doctrină temeinică, care să definească întinderea libertății, adică fondul și limitele ei în raport cu colectivitatea națională, cu autoritatea politică și cu aporpele Libertatea totași, fără conștiința unei misiuni în viață și fără respect pentru persoana apropiată, nu-l decât libertatea junglei, a forței brute, a abuzului și-a lășării. Nu-l permisă o astfel de inconștiență și cu atât mai puțin, o astfel de ignoranță.

Când asemenea regimuri demo-liberale încearcă ceva în acest sens, cad, alunece imediat în poziții excesivă a "autoritarismului", a "democrației de mână forte", care nu-s decât niste dictaturi camuflate. Aceste poziții nu se aseamănă total cu totalitarismul comunist, dar nu sunt nici prea departe prin metodele întrebuințate și rezultatele obținute. Libertatea individului și-a grupurilor se realizează profund, demănușind o și mai puternică reacțiune împotriva lor.

Excese devin o plagă, cu atât mai apăsătoare cu cât sunt în contradicție notorie cu substratul lor ideologic. Nu se mai acote în relief ceea ce constituie într-adevăr fondul ideologic al sistemului, adică nemămuratele libertăți pe care teoretic sistemul le garantează oricărui individ. Vând să se arate "forțe", regimurile demo-liberale ajung să jongleze cu principiile și să sugrume propriile libertăți. Mai mult chiar, în asemenea cazuri devin represive. Nu iau măsuri logice, de ordin general, pentru restabilirea unei atmosfere de încredere, ci se abat asupra anumitor persoane, grupuri sau curente politice ce li se par mai "pri meidoase" pentru scopurile lor.

În asemenea condiții interpretarea libertății sau libertăților fundamentale apare în ochii unui judecător nepărtinitor drept un joc de interese particularizate, iar nicidecum ca urmarea și rezultatul unei evoluții sociale.

Pentru Mișcarea Legionară problema libertății ia un aspect cu totul deosebit. În structura doctrinei legionare pornindu-se de la ideea de justiție socială și armonie intimă toate ramificațiile politice, sociale, culturale, etc., duc spre ideea comună de OM LIBER în mijlocul unei LUMI LIBERE. Altfel, n'ar mai avea nici un sens întreaga evoluție spirituală a individului pentru a deveni "altul". Sistemul legionar nu e o altă politică locală model precedentă se caută înlocuirea pe de-a-ntregul a acestuia.

Astfel, libertatea ca noțiune socială nu mai este în concepția legionară o simplă prerogativă juridică, în care individul are dreptul pentru că așa spune legea. Constituțiile regimurilor comuniste spun și ele la fel că "omul este liber". Totuși, realitatea trăită NEAGA TOTAL preceptele înscrise în articolele solenne. Omul în aceste regimuri NU ESTE NICI LIBER și NICI NU SE BUCURĂ DE LIBERTĂȚILE FUNDAMENTALE. Interpretarea legilor în astfel de regimuri n'are nicio legătură cu persoana umană ci numai cu partidul, care primează totul.

În realitatea existențială, ceea ce interesează pe individ nu e faptul de a fi declarat LIBER juridic, sau principial, ci DE A SE SIMȚI LIBER EFECTIV. Asta înseamnă a fi liber, A TE SIMȚI LIBER ÎN SOCIETATEA ÎN CARE TRĂIEȘTI. Principiul juridic nu-l decât confirmarea legală a unui adevăr, a unei stări de fapt.

Pentru Mișcarea Legionară, libertatea este rezultatul unei reflecții adânci asupra condiției umane în mijlocul comunității naționale. Libertatea este deci o stare de spirit. O atmosferă, o înțelegere reciprocă, mutui și respectată de toți, individ și autoritate politică. Te simți liber nu atât când îți se spune că ești liber, ci când ești convins că nimeni nu ți se poate întâmpla ca o consecință a atitudinii ce iei. Natural, totul între limitele practice de lege sau ale binelui rim.

Pentru Mișcarea Legionară libertatea nate un bun natu

rol, legat de existența comunității naționale. Omul, prin însăși faptul de a se naște om și a trăi în mijlocul unei comunități posedă prerogativa de a fi liber. Deci, libertatea este un bun natural în sensul că-i înainte de toate un bun național al comunității care aparține individului. Prin simplul fapt de a fi membru al unui Stat, de a-și îndeplini îndatoririle sociale, politice, profesionale, etc., ESTI UN OM LIBER și trebuie să fii respectat ca atare în concepția legionară nu al nevoie să ceri acest lucru, să-l revindici cu disperare, să te revolți împotriva guvernului pentru a solicita sau impune un statut de libertate. O națiune se degradează dacă autoritatea guvernamentală nu respectă libertatea celor care o compun.

Această prerogativă este bunul cel mai prețios al omului în ordinea socială. Dar dreptul omului la libertate în anul național nu poate fi sau deveni un lucru de abuzuri, de delăsări, de revindicări insolite și insolente din partea individului. Când se spune "trebuie să lupți pentru a avea libertatea", numai în cazuri excepționale înseamnă a te revolta. E cazul unei națiuni subjugate, copleșite, dominate de o ideologie străină sufletului său.

În mod normal, lupta de care e vorba e să onorezi prerogativa de care dispui, să lupți ca s'o meriți și s'o păstrezi, deoarece, în principiu, o ai. Adică, să fii demn de a te numi OM LIBER. Și primul semn al acestei demnități este să respecti libertatea celorlalți membri ai societății și obligațiile care decurg din calitatea de membru al națiunii. DREPTUL TĂU trebuie pus în raport cu DREPTUL CELORLALȚI și cu DREPTUL SUPREM AL NAȚIUNII. Fără respectul acestor încredințări, Statul este menit să cadă pradă anarhiei, mai curând sau mai târziu.

Din cauza aceasta, deși considerăm un bun natural și imprescriptibil, libertatea are nevoie să fie definită, adică precizată în contextul politic și social al comunităților umane. Precizarea este o adevărată instituționalizare prin care se determină și se recunoaște reciproc de către individ și comunitate (înțelegându-se prin aceasta autoritatea politică) LIMITELE LIBERTĂȚII. Numai astfel noțiunea capătă stabilitate hotărâtoare și forță de impunere. Altfel rămâne simplă enunțare filosofică, concept ideologic, fără consecințe imperative și generale în viața socială.

Interpretarea libertății trebuie să fie strictă și justă. Nimeni nu se poate juca cu ea, fie nesocotind-o în cazul Statului, fie acotind-o aliotuternică în cazul individului. Cu cât noțiunea de libertate este interpretată mai larg și e mai puțin supusă instituționalizării, cu atât pierde din conținutul său dogmatic și respectabil, în acest caz, abuzurile individului nu vin din "lipsă de libertate", ci mai degrabă dintr-o prea mare, nelimitată libertate.

A susține că fericirea omului nu poate veni decât printr-o totală libertate de acțiune, înseamnă a introduce în viața societății nedreptățe, abuzul și violența. E adevărat, omul nu mai e om fără libertate, dar tot așa OMUL DEVINE NE OM, fără călăd libertatea li este nestingherită.

Anarhia este polul extrem al libertății umane, dar și ultimul ei suspin! Individul este incapabil, fără o constrângere sau fără o educație permanentă, de a-și stăpâni instinctele egoiste, de a-și limita privilegiile, acțiunile, pretențiile, dorința de dominare și acaparare. Libertatea totași, fără o contrapondere care să stabilească limitele posibilității și permisiului, devine tiranie și ferocitate în mâinile celor fără scrupule.

Deaceia, trebuie să existe pe lângă constrângere și anumite libertăți fundamentale, care să garanteze omului esența prerogativei naturale. Prin prezența acestor libertăți, individul și exprimă conținutul interior și se impune ca fiindă liberă în mijlocul întregului național. Niciun regim politic nu poate susține că aplică integral noțiunea de libertate atâta timp cât aceste "libertăți fundamentale" nu sunt garantate tuturor cetățenilor. Orice derogare este o încălcare a principiului, sub orice formă această încălcare ar avea loc. Degeaba se afirmă că prin Constituție libertățile fundamentale sunt garantate, dacă în viața curentă acestea n'au curs sau sunt combătute și interzise prin diferite subterfugii juridice.

Pentru Mișcarea Legionară libertățile fundamentale sunt de neatinat, prin importanța pe care o au în stabilirea armoniei sociale și-a unei echilibră față de persoana umană. Respectarea lor constituie forma cea mai înaltă a unui fel de a trăi și de-a interpreta existența societăților. Alunci când se încearcă transformarea și îndobânzirea omului pentru stabilirea unei societăți mai armonioase și mai drepte, nu e permis să-i micșorezi sau să-i limitezi individului TOCMAL partea care-l ridică și-l protejează ca element de bază al societății.

Aportul omului nu poate fi deplin și entuziast în efortul colectiv al națiunii dacă nu se poate simți liber în cuget și-n adăunire. Liber în ceea ce se pare lui mai important și mai sublim. Altfel, are impresia că-i un simplu pion în jocul de șah al celor ce conduc. Aceste libertăți, care în

întregul lor constituie temelia sentimentului de libertate, por li reduce la câteva elemente capitale:

- libertatea religioasă
- libertatea de opinie politică sau filosofică,
- libertatea de mișcare și alegere a domiciliului;
- libertatea de asociație politică, civilă, sindicală, culj turală, etc.;
- libertatea de muncă (alegerea meseriei și locului de muncă).

Acolo unde aceste libertăți sunt inexistente sau nu sunt respectate, nu poate fi vorba de un regim politic respectos pentru persoana umană. COMPORTAMENTUL INDIVIDULUI este legal de existență și înfrinderea acestor libertăți, după cum VALOAREA REGIMULUI POLITIC este legală de respectul acordat acestor libertăți.

Un regim legionar, bazat pe morală și etică, urmărind realizarea unei justiții și armonii sociale, nu poate împiedeca omul de a se bucura de libertățile fundamentale. Ar fi un nonsens, o contradicție între concept și realitate. Mișcarea Legionară le recunoaște deci ca indispensabile întru definirea omului și-a poziției sale în societate legionară. Lupta dușă de către Garda de Fier contra celor ce și-au bătut joc de libertatea individului — și-n primul rând libertatea individului legionar — ne obligă moralmente să nu cădem în același păcat.

Educația dată legionarilor și doctrina noastră urmăresc stabilirea unei înțelegeri totale a acestor libertăți și-a interesului pe care-l reprezintă într-o societate înnoită, cristalizată pe principii de respect reciproc între clase și indivizi. În lumea legionară de mâine, omul se va simți cu adevărat liber, deoarece nu va fi vorba de un privilegiu revendicat de anumite categorii, ci de o prerogativă naturală aparținând tuturor și fideciun în parte.

Mai mult chiar, această prerogativă — trecută prin clurul educației permanente — se va preciza și impune dincolo de sensul anarhic al cuvântului, așa cum este tendința actuală în cercurile de stângă și-n mintea condiționată a maseilor proletare. În spiritul doctrinei legionare, aceste mase vor înțelege că anarhia este dușmanul cel mai neîmpăcat al libertății. Chiar dacă ai par puternice, aceste tendințe sunt menite să dispară într-o societate legionară. Dece? Pentru două motive complementare:

a) Individul, ajuns la conștiința disciplinei printr-o educație continuă, va simți singur limitele propriilor libertăți.

b) Regimul politic, urmărind stabilirea justiției sociale, va evita orice derogare dela principiul libertăților fundamentale.

În amândouă cazurile se îmbină înțelegerea unor principii superioare cu poia de a se atinge un scop comun în concepția legionară. Individ și colectivitate (națiune) se apropie în spirit pentru a înfrunghi unitatea de destin care deschide perspectiva realizării excepționale pe toate tărâmurile. În acest caz — și numai în acest caz — individul că încrederea sa totală regimului politic ca emanată a colectivității naționale, iar acesta acordă, fără nicio reticență, libertățile fundamentale de care individul să se bucure nestingherit.

Libertatea legionară nu e nici forțată nici amulă cu sula. Ea este o stare de conștiință generală a înțelegere umană a unor rosturi sociale și umane ce au fost înalte în vola soartel de către cei ce aveau misiunea de a le susține și aplica. O astfel de conștiință merge însă mult mai departe. A ajunge la conștiința libertății ca drept al individului în mijlocul totalității naționale înseamnă a fi de acord că libertatea — deci incontestabilă nu este neterminată și excludă. Orice libertate are două surori: una individuală (dreptul de a fi liber) și una co- tivă (obligatia de a nu depăși anumite limite) deoarece trăim ne desăvârșim, proșperăm, în mijlocul unei societăți organizate ce ne apără prerogativa esențială. Omul e liber și se bucură de libertăți pentru că comunitatea națională li le garantează.

În cazul legionar această garanție nu vino numai din texte de lege, ceea ce n'ar diferi prea mult de toate regimurile politice existente și care pretend că prerogativa individului este salvată prin faptul că-i înscrăia solemn într-o Constituție. Sunt prea cunoscute abuzurile comise prin subterfugii... tot legale. Mișcarea legionară garantează libertățile fundamentale nu numai prin texte de lege, dar mai cles prin însăși principiile și doctrinele, al prin educația aplicată omului. Legionarul învață ce este libertatea, învață s'o respecte și s'o impună; învață să nu abuzeze dar și s'o apore la nevoie.

Un regim politic legionar nu se poate comporta față de individ altfel decât prescriu normele ei lași la temele. Mișcarea Legionară a luat naștere TOCMAL pentru a schimba practicele arbitrare înărădăcinite în mentalitatea

politicienilor. Aceștia afirmă oficial importanța libertății, dar o înțeleg și-o negă prin drosia de abuzuri indirecte și colaterale.

Cu apariția Mișcării Legionare se pun bazele unui nou comportament socio-politic, aplicabil integral până în vârful piramidei, fără discriminări sau alte „raționii de Stat”. Individul nu se mai află la cheremul oricărui Ministru de Interne, poliștii sau jandarmii, într-un cuvânt, la bunul plac al unei autorități executive fără scrupule. Se știe de la început că libertatea individului, în sensul larg al cuvântului, îi este asigurată și că toate libertățile fundamentale nu pot fi suprimate sau niciun motto.

Acesta este de altfel sensul simbolic al formulei „a te simți stăpân la tine acasă”. Adică, a te simți că ești LIBER într-o ATMOSFERĂ DE LIBERTATE GENERALĂ. Această atmosferă e rezultatul recunoașterii și aplicării nestrângărite a libertăților fundamentale. De către cine? În primul rând, de către autoritatea conducătoare, de către regimul politic în vigoare. Apoi, de către toate autoritățile subalterne care dețin o parte din puterea executivă și până la individul care se va bucura de această libertate.

Pare poate curioasă că, acolo unde vorbim de libertatea individului, cerem ca și el să o recunoască și să o respecte în alții și pentru alții. În concepția legionară, faptul de a fi dăruia dăruie. Conform doctrinei noastre, tot misterul justiției și armoniei sociale se ascunde în această ADERARE a omului la întregul proces de înțelegere a libertății.

Libertatea este o problemă extrem de delicată și complicată. Omul, în genere, nu vede decât o latură din acest complex. Latura care-l convine lui. Restul, adică interesele celorlalți, fie vorba de indivizi izolați sau de categorii sociale, profesionale, etc., îl lasă indiferent. Deci, latura specifică comunității. Statutul care are o viziune de întreg, sau libertatea vecinului nu-l interesează decât atunci când coincide cu a lui. Deaceia, în lumea noastră plină de contradicții și pasiuni, individul e capabil să ajungă la ostilități și invidii pentru a-și apăra „libertatea sa”.

Ora, nu există libertate în stare pură. Orice libertate este rezultatul unei stări de spirit comun. În sânul societății, această noțiune trebuie să aibă o imagine comună, acceptată și respectată de toți pentru fiecare individ să se poată bucura de ea pe deplin. Trăim în mijlocul unui sistem de relații, ambigui, aspirații și forțe în conflict, care impun indirect pentru a se evita anarhia și prăbușirea noțiunii de libertate reguli comune de comportament și de respect reciproc.

Fără aceste reguli, acceptate de toți și aplicate cu rigoare tuturor, societatea devine o arenă de conflicte permanente. În care libertatea și libertățile fundamentale pierd orice semnificație umană și socială, devenind privilegiul celor tari sau celor fără conștiință. Mișcarea Legionară nu poate admite o astfel de invidii în numele unui principiu de libertate totală, care-l tot atât de neobișnuit ca și opusul său, totalitarismul regimurilor marxiste.

Dacă societatea sau regimul politic prins în acest angrenaj al abuzului de libertate cred că neintervenția lor directă permite o selecție a celor aști, a celor care merită să trăiască, se comite o eroare monumentală de concepție. Se favorizează elementele excentrice și dezordonate ale societății: comunitatea intră fără voie pe calea decompunerii. Anarhia se întinde ca o pectingine, pregătind drumul tiraniei, care e concluzia finală a oricărei stări anarhice. Deaceia, comunismul provoacă și susține, prin toate mijloacele, înscăunarea unei stări de anarhie permanentă în mijlocul regimurilor demo-liberale, stind perfect care va fi rezultatul ultim — înscăunarea dictaturii comuniste.

Există o confuzie mentală permanentă între „principiul libertății” și al „libertății fără margini”. Individul, adăpat continuu la lucrul demagogiei libertare a marxismului și a altor ideologii proletariene, amestecă înconștient aceste noțiuni. Pentru el, libertatea trebuie să fie fără restricții. Și pe măsură ce câștigă noi „libertăți” se auto-convince că NIMENI ȘI NIMIC nu poate și nu are dreptul să-l pună vreodată piedică în năzuințele sale cele mai derădăbinate, necinstite sau anti-sociale. Ajunge chiar să creadă că respectul omului, disciplina, atitudinea etică, tinuta morală, toate aceste stări care cer o anumită restrângere a libertății, nu sunt decât alibiuri de caracter și nepuțință. Bineînțeles, pentru el „adept al libertăților totale”, sunt mizerabile mijloace de constrângere menite să-l încalce „drepturile”...

Din cauza acestei confuzii, susținută de toți cei care n-au niciun respect pentru persoana umană și nicio grije față de viitorul ei, asistăm azi la o ruptură profundă între punctele de vedere ale individului și comunității cărora aparține. Pe când comunitatea are nevoie pentru a se menține, dezvoltă armonia și garantează libertatea cetățenilor, de o anumită disciplină și înțelegere din partea celor care o compun, individul cere abolirea oricărei restricții în numele unui principiu pe care-l interpretează greșit.

Toată drama epocii noastre constă în această interpretare

tare particularistă și în incapacitatea individului de a-și cunoaște limitele. Defect ce-l mână spre exagerări grosolane și-l pune la discreția ideologilor demagogici. Nimic mai ușor de înțeles și de manevrat decât un individ incapabil de a judeca realitățile sociale, împins din umbră spre revendicări absurde sub motiv că-i „dreptul lui”.

Să fim bine înțeleși. Natural că libertatea și libertățile fundamentale constituiesc fondul de trăire și evoluție al fiecărui individ. Natural, deasemenea, că acest tezaur al omenirii se câștigă și se menține prin luptă. Niciun regim politic în lume n-a acordat asemenea atribute de bună voie. Omul a trebuit să le enunțe, să le propună, să le susțină, să le obțină. Prin luptă și sacrificii, de cele mai multe ori. Dar totul are o limită, adică un punct optim dincolo de care începe nesiguranta, regresivitatea.

Există libertăți naturale, zise fundamentale, de care individul are nevoie pentru armonia lui interioară și pentru înscăunarea sa, tot armonioasă, în societate. Acestea cer înțelegere și bună voință din partea Statului, a regimului ori care ar fi el. Fără ele, omul rămâne un revoltat permanent, iar regimul o tiranie mai mult sau mai puțin camuflată.

Există, deasemenea, libertăți superflue și grosolane, care vin să agudule echilibrul individual și social prin perspectivele extreme pe care le deschid. Aceste așa zise libertăți duc toate la libertăți individuale, turburări sociale și anarhie politică. Nu fac parte din tezaurul de trăire și emancipare al individului. Sunt false fenomene sociale, devenite arme de decompunere spirituală pentru ideologii care urmăresc dominarea omului și capătarea lui politică. Acolo unde aceste pseudo-libertăți apar, omul devine un exaltat, iar Statul se decompune încetul cu încetul.

Mișcarea Legionară înțelege și ține seama de acest paradox al libertății ce constituie la ora actuală punctul nevralgic al societății umane. Pentru problema libertății, în doctrina legionară, se pleacă de la o realitate vizibilă.

— În regimurile marxisto-comuniste NU EXISTĂ NICIO LIBERTATE. Totul este supus sistemului centralizator și neuman al partidului.

— În regimurile demo-liberale LIBERTĂȚILE AU AJUNS ANARHIE. Omul nu se mai mulțumește cu cele fundamentale care-i asigură împlinirea intimă și socială. Vrea să fie din ce în ce „mai liber” și cu drept la și mai multe libertăți. Care anume? TOCMAI CELE CARE N-AU NICIO LEGĂTURĂ CU ARMONIA FIREASCĂ A INSULUI ȘI-A NAȚIUNII. Cele care cad în extrema disprețului de adevăr și măsură.

Cele două sisteme socio-politice care stăpânesc lumea se dovedesc cu totul contrare liniei optime pentru stabilirea unei societăți în care omul să se simtă stăpân pe soarta lui, liber în toate activitățile și în armonie cu sensul istoric al neamului. Dăla aceste două sisteme nu se mai poate spera nimic pentru individ și societate. Din nefericire puțin își dau seama de panta pe care luacă, din ce în ce mai repede, omenirea secolului nostru...

Pentru Mișcarea Legionară, libertatea individului este un drept imprescriptibil atât timp cât acesta se menține în cadrul libertăților fundamentale și nu intră în conflict cu principiile de existență și trăire ale nației. Orice încercare depășind acest cadru pune în primejdie întregul național. E o eroare fatală ca în numele libertății să se permită ORICE, ORICUI, ORICUM, ORICÂND.

Bineînțeles, problema „încadrării libertății” are și ea normele ei de acțiune. Această încadrare nu poate fi arbitrară și necontrolată. Libertatea nu poate fi redusă la un simplu paragraf de lege, un decret guvernamental sau lăsată la discreția unui Ministru de Interne cîine și sadic. Cu atât mai puțin când ideologia politică are la bază principiul contrare ideli de libertate.

Exemplu tipic avem în duplicatitatea regimurilor comuniste. Vorbesc și susțin principiul libertății înainte de a pune mâna pe putere; declară libertatea formulă magică pe care omul n-o poate găsi decât în comunism. Privind însă cu ochi lucizi la starea de fapt în sânul acestor „republici socialiste”, odată stăpâne pe putere, constatăm că ele constituiesc singurul sistem ideologic și singura formulă politică în care LIBERTATEA ESTE ABSENTĂ!

Dece care? Pentru că regimurile comuniste nu se pot menține într-o atmosferă de libertate. Ele nu prosperază decât sub semnul tiraniei crude. Cîlmea e că până și termenul „LIBERTATE” e considerat subversiv când e pronunțat în afara sistemului de propagandă oficial, de către cei din masă populară, presupuse... libere și bucurându-se de toate libertățile.

Mișcarea Legionară și-a stabilit un alt criteriu de înțelegere și aplicare a libertății. Ea se apără prin un precept bilie — „ce îți nu-ți place, alina la fața”. Se pleacă de la ideea că libertatea este un dar natural, o prerogativă a fiecărui individ. În această perspectivă omul are dreptul și-și valorifică prerogativa și să prelîndă o statornicie

PAGINA CULTURALA

DOUAZECI DE BACOVIE NE DE PETRU VULCANESCU

OMENTARUL operei de artă suntem obliguți, în genere, să-l primim prin harul cuvântului scris. Nu cu totul excepțional, cei înzestrați cu talentul deseneului, ne oferă o prezentare grafică a textului, care numai rar rămâne doar ca o reclame vizuală a originalului, de cele mai multe ori artistul încearcă să exprime prin desenul său, pe lângă partea narativă și modul cum această operă de artă poate să fie dusă la viață prin duhul liniilor și formelor cuprinses în desen. Este cum s'ar zice o nouă exprimare a textului, trecută prin simțirea unui alt artist, totul bazându-se pe acele armonice corespondențe care există în natură și pe care poetul și estetul Baudelaire, le exprimă într-o formă așa zice clasică:

Comme de longs échos qui de loin se confondent
Dans une ténébreuse et profonde unité
Vaste comme la nuit et comme la clarté,
Les parfums, les couleurs et les sons se répondent.

Un astfel de comentariu grafic al poeziei lui Bacovia ne prezintă cu ale sale douăzeci de bacoviene, Petru Vulcanescu, în cartea G. Bacovia — Poezii — editie omagială, aparută în Editura Cartea Românească în București, 1971.

Nu am intenția să fac comentariu pe larg al celor douăzeci de bacoviene, care comentariu ar comporta lungimea unei cărți, ci în scurtul meu articol vreau să schitez câteva puncte cardinale ale acestor comentarii grafice ale poeziei lui Bacovia.

Poate că sarcina lui Petru Vulcanescu a fost ușurată de faptul că principalele culori în paleta poeziei bacoviene, sunt cele de alb și negru. Iar negrul n'are strălucirea unei culori ca în pictura lui Hals sau a lui Manet, ci de negru mat întunecat, așa cum îl poate lua doar cerneala grafice:

Carbonizate flori, nolan de negru
Sierle negre arse de metal;
Vesmele funerare de mangai
Negru profund, noian de negru.

Celelalte culori bacoviene apar doar suplimentar și mai mult ca un corelat afectiv decât unul coloristic:

Plutește un lanț de lebede albe,
Iar visul din parc în lac se răsfărâde
Amurgul pe lebede pune culori:
De sineală, de aur și sânge.

Acest contrast de alb-negru bacovian, apare redat în grafica lui Vulcanescu, cu o fidelitate cutremurătoare:

Copacii albi, copacii negri
Stau gol în parcul solitar:
Decar de dolii funerari...
Copacii albi, copacii negri.

În parc regretele plâng rar...

Sunt reprezentați într-o continuă linie copacii negrii de cărbune, alături de alții albi, brăzați de labirinturi nervuri, într-o îngustire ce pare a materializa gămălele de durere ale unui infern dată, pe a cărui creștet se lasă ca un plafon jos, un cer defrăgit și bolnav. Pânzele aceste de pânjen sunt cursele înăși ale visului. În mijloc din trunchiul unui copac alb răsar discret ca o umbră lunară, silueta unei fecioare, a cărei brate se topește în rămurile de nis, umanul pierzându-se în sânul vegetalului. Imaginea ne duce la Daphné a lui Bernini: dar pe când acolo, totul e un dans, o metamorfoză luminoasă a cerului, în grafica noastră, această femeie s'ă închisă în temnița lăbului negru, dolii și disperarea ei fiind cel și unei tragice Antigone.

Și totul se desfășoară pe o scenă — oare pe acea a vieții? — în fața căreia s'ă strână o cortină în care apele negrului se întrepătrund cu cele ale albului:

Și frunze albe, frunze negre;
Copacii albi, copacii negri;
Și pene albe, pene negre,
Decar de dolii, funerari...

În parc ninsoarea cade rar...

Dar, în mănuierea de alb și negru bacovian, Petru Vulcanescu aduce pe o culme în care armoniile devin atât de

clare și limpede încât ele pur și simplu încep să doară, devenind suferințe fizice:

Luneau doleziștele albe...
Degajări de puterice forme-
Albe în fața lumii enorme,
Luneau doleziștele albe...

Pe un fond negru, nebulos, în care ghicim un cap de mort, o mână care se ridică la fel ca o floare spre cer, un ochi cu pupila dilatată parcă de hașul visului, apare trupul alb al unei fecioare imaculate adevărată Venus din Milo bacoviană.

Și pe când Slavici neterminați ai lui Michelangelo, nase sub ochii noștri din marmură spre viață, această sclavă bacoviană, se pierde în umbra negrului, mare fără sfârșit, de negru, noian de negru. Dar Fecioara lui Bacovia are ochii închisi. Căci ea este moartă demult.

Grafica lui Petru Vulcanescu îl definește simbolic pe acela care a fost George Bacovia, trecător solitar prin viață, bolnav de nervi și neliniști:

Odala mea mă înspăimântă
Aici n'are sta nicio iubită,
Prin noaptea, toamna despletită
În mii de fluere cântă.

Azi zice că prin expunerea grafică a acestui poem, Petru Vulcanescu realizase un proiect statuar, Bacovia. Este reprezentat, chipul prelung, aproape scheletic al poetului din ochii cărui se prelinge o lacrimă, o singură lacrimă, aceea a patimilor pământiești. Poetul ca un nou Christ al suferințelor, s'ă intră într-un cavou negru de piatră, pe peretii cărui plutesc vedenii fantasmagorice: de fapt acest cavou de piatră sunt propriile sale gânduri ce-l chinuiesc, ca adevărate Furiile ale Noptiiilor fără lăun. În sus spre lumina salvatoare, drumul este închis de încoțările unor serpi veninoși, fruct al meditațiilor sale fără de somn, disperate și lugubre. De undeva de sub un al, apare a mână supă, care ar vrea să exprime fapta de durată a artistului: prin scris la marea salvare, spre Nemoarte.

Pe acest Bacovia, torturat de boala însemnărilor și a cosmopolitului, așa cum a trecut o viață întreaga, singur pe lângă contemporanii săi, îl găsim și în grafica ce însoțește „Seară tristă”:

Barbar, cânta femeia-aceea,
Și-n jur era așa răcoala...
Și nici nu ne-am mai dus acasă,
Și-am plâns cu frunze pe masă,
Iar peste noi, în sala goală,
Barbar, cânta femeia-aceea...

Un cap aprinzându-se pe o mână cu degete prelungi lângă un pahar răsturnat naste — ca un alt Zeus pe Minerva cosmopolitului — ca'n nouri un peisaj fantastic, cu forma nedezălugăte parcă de discauri, asemenea celui semnat de un Hieronimus Bosch.

Desigur un alt proiect demn pentru un monument statuar, G. Bacovia.

Dar pe acest lăunor Petru Vulcanescu nu a spus încă totul:

Mai bine singuratic și uitat,
Pierdut s'ă te retragi năpădător,
În fața asta plină de humor,
Mai bine singuratic și uitat.

Este reprezentat aici un Prometeu învins și îngenunchiat purtând pe umerii săi încovalăși, în negru parcă, un catafalce, pe care sace el însuși intina, fiind mort demult. De sus picură în forme prelungi de stalactite un sânge negru, care atîngând umbrele de jos de lângă genunchii postului, descriu niște monștri deformați în oglinda de argint, negre.

În tot acest decor, monoton de tragic, monocord bacovian, mâinile și-au găsit lărași o expresie plină de viață: acele mâini creatoare care nu l-au lăsat nicio clipă pe poet să moară. Ele vor învinge până la urmă moartea plină de osândă și chinul trupului. De data aceasta avem aici, un poem statuar dedicat înăși poeziei lui George Bacovia.

Limba lui Petru Vulcanescu în cele douăzeci de bacoviene este bogat, el însuși ca și cosmopolit bacovian, variațiuni infinite pe portativul aceluiași alb și negru.

Uneori în desenul său se trudește să redea fidel idole

bacoviene așa cum se întâmplă în comentariul grafic al versului:

*Iubito, eu fața de mori,
Fecioară uitați în turn,
Plângând în balcon
Cu grai monoton,
Cu suflet tăcut
În visul meu te port.*

Este materializat un turn care începe de jos ca atare, în înălțare devenind trup cu sâni de femeie și chipul cu fața de mori, totul pierzându-se în noaptea fantasticii și negrii al visului. Chipul ei este antic în formă de sarcofag egiptean. La piciorul turnului găsim cheia cu care putem să pătrundem în cetatea plămășită bacoviene, fantastică asemenea celei lui Edgar Allan Poe.

Redarea atât de fidelă a visului bacovian, vine ca o lecție de desen în care ni se demonstrează că toate elementele și amănuntele artei supranaturale, picate din cele mai profunde adâncuri ale subconștientului. Este un moment al cărui ne apropiere de plămășirile unui alt poet-pictor fantast: William Blake.

Dar Petre Vulcănescu are mijloace mult mai variate de expresie, fiecare comentat din cele douăzeci de bacoviene, fiind în sine o realizare, fiecare merind un deosebit popas al gândului și al inimii.

Mă mărginesc să semnalizez aici întrebarea unui limbaj expresionist, în care artistul mănușile simboluri cu care ne invită să pătrundem în imperiul bacovian, dându-ne alte chei pe porțile aceluiași paradis poetic.

Am arătat ce mare rol joacă în grafica respectivă expresia mâinilor. Aceste mâini sunt întrebătoare, în cele din urmă, pentru a sugera un întreg, ca un adevărat balet de linii, pus prin ritm și mișcare să exprime armonii simfonice:

*La geamuri, toamna cântă juneror
Un vals îndoliat și monoton...
— Hai să valsăm, iubito, prin saloni,
După al toamnei bocet mortuar.*

Rodin are o sculptură, în care prin două mâini împreunate prelung, vrea să exprime tot înălțarea la cer, rugăciune ograbă în piatră, a unei catedrale gotice.

Petre Vulcănescu dă viața grafică aceluiași vals de toamnă bacovian, prin două mâini, una ridicată spre cer, aceeași mână prelungă lezându-l grației lui Petre Vulcănescu, pe care se hodeiește o altă mână descarnată, de fapt o mână scheletică. Un vâl ciuruit ca al miresii închisă în serin și trei frunze care cad, una lăsând pe înclăunșul gol

un sarut rece ca o margine de mormânt, aceste frunze au fognirea rebelor de crinolină pe oglinda unui clavecin dezacordat. Și miroase sunt aici de alcovuri prăfuite, de evoare și damascuri descompuse, în aburii albiștrii a unui miez de noapte:

*Acum, suspină vâlsul, și mai rar
Or lasă-mă acum să te cuprind...
— Hol, să valsăm, iubito, hohotind,
După al toamnei bocet mortuar.*

Este cea mai adâncă definiție a expresiei bacoviene, făcând cu mesteșugul de artă a celui Brâncuși care a vrut să-l reprezinte pe Spiru Haret sub forma unei fântâni artistice.

Ma opresc cu comentariul meu aici semnând valoarea deosebită a acestor descrieri grafice a operei lui Bacovia. N'am avut pretenția să fac o ierarhie valorică amintind anumite desene, în dauna celorlalte. Ci m'am ajutat de acelea care m'au servit mai adânc în idelle pe care am vrut să le exprim. Celelalte desene, sunt tot atât de grăitoare în comentariul lor și regret că nu m'am putut opri mai mult asupra lor.

Anii și distanța mă deapart de Petre Vulcănescu, despre a cărei viață nu știu nimic, de la care am astăzi numai acest unic și neprețuit mesaj artistic. Comentariile sale grafice numunul ca al lui Petre Vulcănescu, dar au reușit să dea naștere unei opere de sine stătătoare, care va avea de acum o viață proprie a ei. În fața acestui fenomen artistic, sufletul meu cu toată bucuria și mândria se închina.

Martie 1978. Glesens.

POST-SCRIPTUM.—Rândurile acestea, au fost adresate personal lui Petre Vulcănescu, dar în timp ce ele călătoreau cu o a treia persoană spre țară, aflăm că artistul a încetat din viață.

Dialogul nostru luând o altă semnificație, m'am hotărât să scot din sertarul cel întins al sufletului, gândul meu trimis artistului și să-l împărtășesc, așadar, tuturor.

Mă este acum închinat operei, celui mai semnificativ, aparținând graficianului român Petre Vulcănescu născut în Craiova la 22 Iulie 1925.

Spiritul care va rămâne al artistului și alături de el, și eu, îl multumim distinsului Traian Popescu, că ne-a arătat toată înțelegerea în publicarea articolelor de față. Din partea mea așa fi vrut ca rândurile mele să fie un punct de plecare și nu un epilog de sfârșit de drum, ceremonial de panegiric îndoliat.

Glesens 1978 Iunie. Ovidiu VUIA

MISCAREA LEGIONARA SI LIBERTATEA

legali a diferitelor libertăți fundamentale. Dar, în același timp, omul trebuie să accepte ca libertatea (pe care o cere pentru el) de care vrea să se bucure, să nu provoace neajunsuri celorlalți oameni și nici societății organizate, adică comunității naționale sau Statului politic.

Pentru a se ajunge la această mentalitate generală e nevoie să se stabilească în prealabil un numitor comun, care să fie luat în considerare de toți membrii comunității, indiferent de poziția socio-politică pe care o dețin. După concepția legionară acest numitor comun nu poate fi decât **RESPECTUL FAȚĂ DE INDIVID ȘI DE INTERESUL COMUNITĂȚII**. Un criteriu moral, dublat de unul socio-politic.

Această noțiune de "respect reciproc" pune în evidență atât importanța Statului, reprezentată prin "interesul comun", cât și cea a omului, prețuită în "respectul indi-

vidului". Se stabilesc în acest mod obligații categorice pe care toți partenerii trebuie să le împlinească. Autoritatea guvernamentală nu-și mai poate face de cap; individul nu-și mai poate permite orice născăbete în numele libertății. Regimul politic e obligat să țină seama de toate prerogativele omului în calitate de om; iar acesta e ținut să-și înfrângă tendințele revendicatoare pentru că "nu e liber să facă ce vrea" atunci când este în joc soarta și viitorul națiunii.

Garantia acestui "respect reciproc" se află atât în legea care prescrie libertatea, cât mai ales în educația dată tuturor conform doctrinei legionare, care făurește o mentalitate comună. Datorită acestei mentalități împinsă spre echitate, masele sunt pregătite să înțeleagă limitele libertății lor.

VA URMA

NOTE CU LEXIC POTOLIT

● Dl. Petre Vălmăreanu, alias Radu Cornățeanu, când nu vrea să-și la răspunderea directă a celor ce scrie, comentând răspunsul meu dat "curiozității" D-sale exprimată în "VATRA" Nr. 146/Aprilie-Iunie 1978, afirmă în "VATRA" Nr. 146/Aprilie-Iunie 1978, că-l nemulțumesc cu ceea ce am scris și că nu "am fost persecutat" ca toți legionarii din acea epocă, de către Mareșalul Antonescu, ba mai mult că am fost numit în diplomație.

Auzisem de multe ori vorbindu-se de reaua credință a Dl. Petre Vălmăreanu, alias Radu Cornățeanu, alias Bucur Calangiu, etc., și mi-am zis: bărbell românesc. Acum când întâmplarea a făcut să am "această schimburi controversate de păreri" cu el, îmi dau

seama că am în față un caz patologic al deformării adevărului.

Mai mult, omul "care știe tot", se dovedește a nu cunoaște nimic din mecanismul funcționării al Statului Român, anterior și posterior rebeliunii antonesciene.

Atașajii Comerciați, tehnicieni economici pe lângă Legățiile Românești din străinătate, erau numiți de Directorul General al Acordurilor Comerciale și Streinătățe din Ministerul Comerțului, în acea vreme Dl. George Demetrescu, și erau confirmați de Ministerul Comerțului prin semnarea deciziei de numire.

Seful Statului nu se amesteca în "bucătăria comercială" a Statului, așa că-l rog pe Dl. Vălmăreanu să retrac-

teze din Vatra Nr. 146 textul "mărinimia antonesciană față de legionari" căci nu a avut niciuna, mai ales că în textul răspunsului amintit, am semnalat cele două condamnări la moarte cu care "mărinimia" Mareșalului "mă destinase vieții de dincolo", dacă n'ar mai fi existat în Tara Românească, Dumnezeu, oameni, destiniți flectării lui m'ar fi chemat Popescu.

E adevărat că în epoca guvernării Statului Național Legionar, pe care Dl. Petre Vălmăreanu îl renegă azi, dar la care a participat cu "viu interes", nu avea timp să se ocupe de cunoașterea sistemului administrativ al țării, căci ceea ce îl preocupa ca Șef Legionar al Județului Muscel în acea vreme, astăzi "abominabila guvernare

simtă" era cum să "românizeze" în favoarea sa și alți doi frați Vălmăreanu, întreprinderile cooperative ale Dl. Ion Mihăilescu — Șeful Partidului țărănesc —, pe care acesta le posedă cu titlu personal în diverse localități din Județ.

Păi cum poți să stai alături de Dl. Nicolae Penescu, secretar general al Partidului Național Țărănesc — creație a lui Ion Mihăilescu —, domnule "legionar pur" Petre Vălmăreanu?

Nu crezi că laprăvi similare ale legionarilor necopii, sau ambicioși ca Dăile, și au fost multe din păcate, și nu Sima, au dus la "scotocirea Legiunii din cruciada ei"?

Mai multă corectitudine sufletească se impune și nu uita "că fiecare pasăre pe limba ei piere".

T. P.

● Nu mai am numărul din B. I. R. E. în care René Theo-II spun pe nume deoarece sunt prieten cu el de mai bine de 25 de ani. S'au în răspăr cu siguranță doctorali, pe dl. Ion V. Emilian. Dar în esență, lată despre ce era vorba: René Theo susține că generalul De Gaulle a fost un resistențist și toată lumea îl venerază pentru asta, deși Beza, Rațiu, etc., au fost și ei rezistenți și doi trebuesc venerați ca și generalul francez. Cum nu mă voi ocupa de caracadele citate mai sus, voi trece la comparații cu grade mai înalte.

Să facem un raționament:

1) Franța a declarat război Germaniei și a fost învinsă de Germania. Mareșalul Petain a cerut și a obținut un armistițiu, dar generalul De Gaulle s'a răvrărit și a continuat lupta contra ocupanților.

2) România a declarat război Rusiei, dar a fost învinsă și ocupată de aceasta din urmă. Mihai Viteaz, Iuliu Maniu, Pătrășconu, Bodnăraș (da, și Bodnăraș), etc., au capitulat în rase campagne. Horia Sima s'a răvrărit și a constituit Guvernul de la Viena pentru a continua lupta contra ocupanților.

Iată deci că pentru a găsi asemănări în România, concluziile care se impun sunt următoarele:

— Horia Sima, egal de Gaulle.

— Mihai Viteaz, Maniu, Bodnăraș, etc., egali mareșalului Petain.

Și încă, există deosebiri, dar acestea nu pe linia De Gaulle-Sima, ci pe linia Mihai Viteaz-Bodnăraș. Căci mareșalul Petain nu a făcut spionaj pentru Nemii, nu a făcut propagandă ca trupele franceze să depună armele și nici ca cetățenii să dea foc la recoltă și, mai ales, a încheiat un armistițiu. În concluzie, nu a colaborat cu inamicul. Mihai Viteaz și ceilalți au colaborat din plin și, în plus, au capitulat în rase campagne. Unii dintre ei au fost răpiți, dându-li-se de către inamic decorații sau simple medali. Tâlcuiește cum le spune Theo. Mareșalul Petain, cu toate că nu a colaborat cu inamicul, a fost condamnat la moarte.

Aceasta este un raționament după toate legile logice — premisă și concluzii — și prietenul Theo nu-l poate răsturna și nici nu poate încerca să-l strângă, căci ar însemna că în viața lui nu a auzit nici de raționament, nici de premisă și nici de concluzii. Și eu nu vreau să-l aduc această învină.

● Tot în B. I. R. E., în numărul din 16 Aprilie 1978, la "Curtia cu scrieri", se publică o scrisoare adresată de Părintele Boideanu, domnului Nicolae Penescu. "Curtia cu scrieri" la

o gazetă, însemnează o rubrică — accidentală — în care se publică o scrisoare primită la gazetă. Deobiceit, aceste scrisori sunt adresate Directorului și acesta, tot de obicei, îl dă răspunsul cerut. Rareori — e cazul de față — la gazetă vine o scrisoare, cu rugămintea de a fi publicată, dar nu adresată Directorului, ci altel persoane. În acest caz, Directorul se mulțumește s'o publice, fără comentariu. Ori René Theo publică scrisorile cu un comentariu, și încă, cu unul care s'ar voi săngerose. Bănuiesc că a făcut aceasta fără să ceară avizul celor în cauză, adică a dl. Penescu sau Părintele Boideanu. Și aceasta pentru că îl cunoșea pe Părintele Boideanu, om cumpănit, care nu căută să-și strage belele pe cap fără să fie nevoie.

René Theo întreabunează cuvinte și fraze puțin academice ca: "într-un mod obiect": "Faust Brădescu ne-a dovedit prin acest articol că din punct de vedere mintal se găsește împotmolit într-un fanatism pe care numai comuniștii îl concurează": "nu a evoluat creierul deale cu un milimetru": "diaree scriptică": "a rămas sclerizat", etc.

Directorul gazetei B. I. R. E. spune că era asasinatelor politice au deschis-o legionarii, numind în primul rând cazul Manciu. Nu le discut pe celelalte, pentru că vorba de o simplă notă și nu de un articol. Ei bine în cazul Manciu, proces judecat de o curte cu juri, jurații au găsit că acuzații se găsea în legitimă apărare. Iarși nu vreau să-l insult pe René Theo, înșuind că n'ar fi cel acela legitim apărare. Întreb totuși dacă n'a auzit de un evreu numit Goldstein. Nu fac antisemitism, dar așa se cheama asasinul: Goldstein.

Și are o frază teribilă: "Cure dea la pe românii (sublinierea ne aparține), drept idioti care nu știu istoria"? Iabucnira aceasta se datorește faptului că Faust Brădescu și lui îl spun pe nume căci mi-e prieten — "relevă că la Nürnberg, Garda de Fier n'a fost socotită organizație de criminali de război". "Cum putea acest tribunal să condamne o organizație care n'a fost la putere în timpul celui de al doilea război mondial". De data aceasta sublinierea aparține directorului lui B. I. R. E. Deci René Theo cunoaște istoria! Din cele scrise mai sus, încep să mă îndoilesc. E drept, Garda de Fier n'a fost la putere la București, dar a fost la putere la Viena. Mai grav deci: a constituit un guvern rebel, care s'a opus cu armele Națiunilor Unite. Motiv suficient pentru a o considera organizație criminală de război. Și acest Guvern de la Viena nu s'a constituit pentru a avea cartele alimentare, ci pentru a lupta efectiv. A constituit o armată anticomunistă — două divizii —, a paragutat oameni în Tară, deci în apelele frontului aliat, a constituit un serviciu de informații și unul de propagandă, etc. Vorbește în cunoștință de cauză, din unul din ele am făcut parie.

Și aproape toți membrii acestui guvern — au scăpat doar cei pe care n'au putut pune mâna-au fost arestați. Ne poate spune René Theo de ce au fost învinși încheiați? Pentru că erau membri ai Gărzii de Fier, o organizație care nu fusese la putere în Tară, sau pentru că fuseseră membri ai aceleiași organizații care constituie un Guvern la Viena?

Adevărul este că odăla terminat războiul, Anglo-americanii și-au dat seama de realitatea comunistă. Cam târziu, dar și-au dat seama, și de

exemplu René Theo că Churchill a ținut la radio o cuvântare în care a spus englezilor că ar dori să le spună să s'au terminat suferințele, dar că spre regretul lui nu poate s'o facă? Mă găsesc într-un lagăr în Austria când am auzit-o. Știe că un război între Anglo-americanii și Rusii a fost pe punctul să izbucnească? Știe că în apropierea liniei de despărțire a armatei s'a reintrodus camuflajul după ce fusese ridicat? Acest camuflaj a fost menținut până în Octombrie 1945 și până în orașele franceze. În Octombrie am putut fugi de la Metz și ajunge la Paris, tocmai grație acestui camuflaj reintrodus. Și-și poate incipul René Theo că Francesii reintroduseră camuflajul pentru a putea fugi eu? Și așa putea continua.

Anglo-americanii și-au dat însăși seama că intrădever comunismul e un mare pericol și că cei care-l combatuseră, fără să ucidă prizonierii sau populațiile civile etc., nu sunt criminali de război, ci patrioți. Exact ce gândesc și acum. Adică René Theo crede că dacă acum unu dintre cei ce fug din Tară și ajung în Occident spune că e legionar, e trimis din nou de unde a venit? Și ca să i se acorde azil politic trebuie să spună că e gonișt? Adică prietene Theo, crezi că eu la Paris, în 1947 de exemplu, am accusa poliției franceze că am făcut parte din unul din serviciile Guvernului de la Viena? Dacă așa crezi, te înșeli. Mai pot adăoga că și Americanii le-am spus același lucru, ba m'am și lăudat că sunt membru al Gărzii de Fier, celace era un neadevăr. Și crezi că m'au dat pe mâna lui Dej? Din contra. Augustin Popa ceruse o viză pentru a se duce în Germania. Și cui crezi că l-au cerut avizul Americanii dacă pot să-l dea sau nu viză? Nici mai mult, nici mai puțin decât "legionarului" care semnase aceste rânduri. (Inițialele sunt transparente, nu-i așa?)

Americanii m'au întrebat dacă Gusti e comunist? Și răspunsul meu a fost textual: Dați-l viză, e un mare prost, dar comunist în nici într-un caz nu e. A colaborat cu el, dar din prostie, nu pentru că ar avea idei comuniste. Și pasaportul lui Augustin Popa a stat și zile în seraiu subsemnatul. Generalul Chirnoagă, lași de la închisoare venise la Paris dar voia să se întoarcă în Germania pentru a-și aranja niște chestiuni. Și viză l-am scos-o eu, ba încă, timbrele necesare le-am pus eu, Americanii. Da, Americanii au plătit timbrele necesare pasaportului unui fost membru al Guvernului de la Viena, știind că a comis această crimă! Asupra acestui ultim punct am un martor: pe Părintele Boideanu. Părintele Boideanu, ca orice om, poate comite erori, dar corectitudinea pe care l-o cunoșc, la va opri să deșinta acest lucru. Pasaportul generalului mi l-a dat Părintele Boideanu și când l-am înnapoiat vizat, m'a întrebat căi au costat timbrele și a dus mâna la buzunar. Nu e nevoie Părinte, l-am răspuns eu, pe plătit Americanii.

Și ca să termin cu "laudăroșeniile" mele, adăog că măsina de scris cu care am scos "Chemarea" trei ani, mi-a fost făcută cadou de Americani, deși știu-ăoa mă lăudaseam că sunt legionar. Chititorii Chemării și-amintesc că măsina mea de scris avea caracter american, lucru nu prea obișnuit pe atunci la Paris. De-ar fi știut Qușty Popa că-l lau în răspăr cu litere americane?

Dei Garda de Fier nu a fost socotită organizație de criminali de răz-

bolu pentru că înainte de a fi prea târziu - Anglo-americanii și - au dat seama că este o organizație anticomunistă, profund anticomunistă, 100 %, nu 10, 20, 30, 40 sau 50 % ca alții.

Repet, nu doresc ca întru în politică cu prietenul René Theo-mil-pară rău dacă al ai vedea lucrurile altfel decât aceste lucruri sunt adevăruri pentru istorie, pentru istoria adevărată, nu pentru acela pe care o cunoaște Directorul gazetei B.I.R.E.

● În sfârșit, cu ajutorul lui Dum-nescu și al moșiei, mult așteptatul copil, a văzut lumina zilei. Spunem în alt număr că după Dreptul românesc dinainte de potopul de la 23 August, un copil care se naște la mai mult de 10 luni, era considerat fiu al unui tată de pripă.

Bineînțeles că discuțiile și certurile în jurul paternității, aveau loc numai în cazul când exista vreo moștenire. Cum bunicii-Vigolanu, Crețeanu, etc., s-au întrebuințat cu toată râvnă ca pe arma lor să nu rămână nici un sfânt, socoteam că nu vor exista certuri. Ori se pare că chiar după primele zile, certurile nu ieșeau cu furie. La toate, aici a fost și botez, membrii faimorului Consiliu-decadență nu mai Consiliu-se priveau ca plaica cu soarecele. Și dacă ar fi numai atât! Din informațiile neconfirmate încă-existat și spargere de vesele.

● Mișca din Obor, nu pricepe nimic. Înțeleg, își spune el, să fie certă dacă ar fi pe ce, adică dacă ar fi o căt de mică moștenire. Bunicii, Vigolanu, Veniamin, etc. (Veniamin e și ea cântecul), bunii patrioți, au consumat ultima cenă din Fondul Național, tocmai cu laudabilul scop de a evita certurile între moștenitori, în momentul retragerii la pensie!

Ori aici e nodul gordian al Dîi Amăr: acest Consiliu e un fel de mlație, important e călăit: Comitetul Național. Căci membrii acestui Comitet Național vor fi, nici mai mult nici mai puțin, decât miniștri. Și în exilul românesc există indivizi care trăiesc cu acest mare vis: să nu moară înainte de a fi fost miniștri. Dintr-o aruncătură de ochi pe lista Consiliului, am și descoperit un asemenea specimen agălat de această ambiție: e Mihail Fotin Enescu. Tatăl lui, Fotin Enescu, a fost ministru efemer - nu mai căteva luni-intre-o guvernare liberală. Efemer, efemer, își spune fiul - Mihail! - dar a fost Ori el, fiul, nu a reușit să fie decât consilier, numit de Guvernul dela Viena. Nu odăta, cu privirea pierdută în nori, Mihail Fotin, a fost auzit spunând: "Și când te gândești că la vârsta mea, tatăl meu a fost ministru!". Nu sunt inventiv, există martori. Și e sigur că faimorul Mihail Fotin Enescu nu constituie un caz izolat. Deci adevărații bătaie acum începe. Se pare deci că noul născut, cu toată gestația îndelungată, nu e viabil. Moșea a făcut adevărate minuni, dar se pare că acum e nevoie de un doitor, și încă, de un doitor priceput.

● Mișcă, amintindu-și din nou de ființa "Irma la Douce", se întreabă: Nu cumva Părintele se pricepe și la doitorici?

● Bine, bine, moștenire nici un sfânt, dar oricum, se poate petrece o minune. Văzând și făcând, banii pot apare pe cursul drumului. Căci bunicii, pe lângă Fondul Național, mai primeau și ceva mlație de la unchiul Sam, așa că nu e nici un motiv de disperare. Dar cum să împarti ipoteticii mlație de la unchiul Sam la 89

de guri? La stoc guri, câte ar putea avea viitorul Comitet Național, mai merge! Căci nu e atât de sigur că Mihail Fotin Enescu și alți agălați se gândesc numai la onoarea de a fi miniștri. Onoarea e importantă, chiar foarte importantă, dar fără bani nu face două parale. În România, pe lângă onoare, miniștrii mai aveau și un... portofel! Nici Vigolanu și Crețeanu nu împărțeau banuții la 50 de guri, ci la mult mai puțin, aiese pe sprâncenă. Firimituri da, mai dădeau pe lăci pe laude, în special celor care știau să-l laude la gazetă, adică unor condeeri. Dacă aceste condeeri erau și puțin filosofice, atunci firimiturile puteau fi mai substanțiale.

Deci eventualii bani care ar putea apare pe drum, vor fi împărțiți desigur tot pe sprâncenă, așa cum făceau Vigolanu, Crețeanu, etc., deci în primul rând miniștrilor. Și, și aici e nodul... gordian!

● Dar pe lângă giume, se învește și o chestie serioasă: ce facem cu bunicii, adică cu Vigolanu și Veniamin? Aceștia au consumat Fondul Național, un fond ce nu le aparține. Au dat cuiva socoteală? Cui și când? Logica spune că acest nou Comitet Național - să sperăm că doitorul va putea însoți viața acestui bicelele copil - este un moștenitor al celui decedat în împrejurări anormale. Cum Fondul Național nu provenea din averea familiilor Vigolanu și Crețeanu ci era al Nației, noul Comitet Național care vrea să fie un exponent al Nației, e obligat să ceară socoteală consumatorilor vesele. Căci să nu se uite că printre consumatori de naideje era și un armean, reprezentant la Paris al strengărilor de la Washington. Și acest armean a fost dovedit foarte târziu, e drept-a fi fost omul Bucureștilor.

Desigur, o acțiune judecătorească nu pare a fi sortită izbăvii. Bani au fost depuși în Elveția, de către Maresăul Antonescu, pe numele unei persoane. Imprejurările tragice în care a fost făcută operația, graba, etc., i-au pus pe bunicii vesele la adapostul unei acțiuni judecătorești. S'a văzut aceasta în cazul generalului Rădescu. Dar noul Comitet Național poate da un vot de blam, poate pune la stălpul infamiei pe cei ce au consumat un fond important, creat cu scopuri nobile de către Maresăul Antonescu, fond ce presupunea o manipulare onestă și o complicitate. Consumatorii vesele n'au făcut nici cea mai mică încercare de apărare a memoriei Maresăului. Din contra, unul dintre consumatori care nu se mulțumea cu mizicuri, Ghilza Ionescu, a scris că Fondul Național a fost creat de... Vigolanu. Dar chiar în această falsă ipoteză, banii erau tot al Nației și nu proveneau din averea familiei celui care a jucat cartea rusească. Deci, trebuie să dea socoteală.

Evident, Costică Vigolanu nu putea apăra memoria Maresăului Antonescu, căci s'ar fi lovit de adevărul nod gordian! 23 August.

● Am cercetat lista Consiliului Național și am rămas surprins negăind pe Iancu Zănu-Jianu-și îl spunem acum vreo 30 de ani. Nu știu dacă acest Iancu Zănu-Jianu mai trăiește sau a murit. În cazul că a murit, trebuia căutat un nou Zănu. Consiliu Național fără Evreul lui? Costică Vigolanu s'a arătat a fi mult mai prudent. Se pare că ar exista un ministriabil din neamul lui Zănu, prin Germania. Se cheamă Vinogradski, sau cam așa ceva. Dar acesta a fost ac-

parat de celălalt comitet care se chinule să lăsa la lumină: comitetul lui Iancu (Avram), Rațiu. Acest comitet s'a chinuit cu multă publicitate să lăsa la lumină la Londra, dar neavând noroc de o moșă bună, a trebuit să-și amâne lesirea la lumină sine die.

Tot din consultarea listei Consiliului fericitului tată Penescu, am ajuns la concluzia că în el nu figurează nici unul dintre partizanii tribunului de la Londra. Ori acest tribu Iancu, va fi un adversar redutabil al bicelelele copil născut în chinuri la Paris. Acesta, pe lângă peridia aibonului, are și artilerie gres, adică pe Paul Goma. În plus, tribuul, prin intermediul Zănu-lui Goma, i-a luat-o înainte lui Penescu: a cerut deja bani unchiului Sam. Practic, tribuul Iancu (Rațiu), și-a spus: Întâi banii și pe urmă Comitetul. Dacă am grăunțe, aleargă toate ieruncie.

Și sunt înclinat să cred că argumentul e departe de a fi rău!

Câte probleme greu de rezolvat! Se pun acum probleme greu transformată în doitorii!

● În numărul trecut al revistei noastre, mi-am spus părerea asupra minunatelor cărți "Mon Calvaire Roumain" de Michel Solomon. Natural, am făcut și unele rezerve, dar nu am căutat să scot în evidență tot celace, după mine, reprezenta o scădere a valorii cărții. Și aceasta, pentru a nu-i retrage parța, după ce-l refuzasem peria de dinti.

Unul dintre "fasciști" maltratați de Michel Solomon este profesorul și doctornar al ortodoxismului românesc, Nichifor Crainic. Tată ce citim la pagina 54: "Sibicilul unane le repede la ivaile printre cei care suferă de frig și foame. Singuri preoții preferau să leșine de foame, decât să se milogosească pentru o lingură de supă. Astfel se poartea istoria unui ilustru jurnalist, profesor de teologie, membru al unui partid politic de extremă dreaptă, fost ministru al Propagandei sub regimul fascist al Maresăului Antonescu, bine cunoscut prin contradicția care exista între viața fastuoasă pe care o ducea și celace predică! Acest individ, zdrobit fizic și moralmente, prin lungii lui ani de închisoare, se cobora până la un asemenea punct, încât răspundea afirmativ la orice întrebare! Se punea, cu condiția să i se dea o lingură de supă suplimentară. Tovarășii săi de celulă erau înmărmuriți de această slăbiciune. Dialogul care se angaja în mod regulat între gardianul de serviciu și profesor, avea loc cam în felul acesta:

—Spune-mi profesore, există Dumnezeu?

—Dumnezeu nu există, răspundea cu emfază teologul.

—Ești sigur?

—Absolut sigur.

—Bine, dă-mi gamela ca să-ți servesc un supliment de supă.

A-și bate joc de foamea deținutului, era una din armele favorite ale administrației penitenciare. Ea acționa astfel pentru a afirmă rezistența morală a intelectualilor în particular și a deținutului în general.

Intenția dîi Michel Solomon de a lovi nu numai în Nichifor Crainic ci și în toți membrii partidelor de dreapta și în "fasciști" Antonescu, e evidentă. Dar trebuie să recunoaștem că Evreul Solomon are și cuvinte de înțelegere, de senze, a "decăderii" lui Nichifor Crainic. Cu tot peiorativul "individ", dî Solomon spune că Nichifor Crainic era zdrobit fizic și

moralmente prin lungii lui ani de închisoare.

Iată însă ce citim în B.I.R.E., numărul aniversar, la pagina 45: "Cotidianul guvernamental din București, "România Liberă" din 20 Ianuarie, publică un articol al cunoscutului fascist Nichifor Crainic, trecut în serviciul partidului comunist, în care jurnaliștii români care editasă Jurnale în limba română în Occident, sunt violent atacați!"

Deci e vorba de cunoscutul fascist Nichifor Crainic, trecut în serviciul partidului comunist! Așa, de florile mărlui, nu-i așa Die Theo? Am văzut cum dî Michel Solomon, evreu, cu tot atacul veninos, recunoaște că teologul Nichifor Crainic a fost zdrobit sufletește și fiziceste prin lungii ani de închisoare. El aduce o scuză, dî René Theo, nimic. Era fasciști și, ca toți fasciști, a trecut în rândurile partidului comunist! E cunoscută fobia lui René Theo: e învernată antilegionară. Într-o criminală comunistă, căută mereu foști legionari. Dî Solomon ne spune că șefii legionari erau încercerați la zarka, René Theo îl caută mereu în anturajul Anel Pauker! Și pentru că nu-l găsește inventează. Astfel, printre foști șefi legionari, în B.I.R.E., Theo i-a așut și pe cunoscutul șef comunist, George Ivașcu. Ori Ivașcu a fost comunist de pe băncile liceului. A fost printre cei 1000 de membri pe care i-a avea partidul când "democrații" lui René i-au așut la pulbere. A fost mână dreaptă a lui George Călinescu la "Jurnalul Literar" și a scos revista comunistă "Manifest" care se găsea la biblioteca Universității la secția Interdisc. Etc., etc. În numărul din lunie a excelentei gazete "Cuvântul Românesc", Ștefan Bachu vorbește - în termeni laudativi firește - de o revistă "Manifest", de la Iași. Să fie vorba de revista lui George Ivașcu? Mar mira, deși nu prea mult.

El bine, René Theo atacă cu ură pe doctornarul ortodoxismului românesc, pe Nichifor Crainic, fără paleative. Personal socot că René Theo are dreptul să scrie așa cum gândește lucru ce, natural, îl revende și pentru mine. Daa e democrat, și încă democrat vechi, democratul lui și-l are rădăcinile în îndepărtata Atenă, deci, în numele lui, poate să atace cu tot venimul posibil pe orice legionar, pe fascistul Maresăul Antonescu, etc. Și tot liberi sunt și Românii Vigolanu, Ștefan Bacu, C. V. Gheorghiu sau Filitti, să-i dea certificate de românism lui René Theo. Nu m'a mirat certificatele dat de Ștefan Bacu, prieten al "Manifestului", "legionarului" Ivașcu, dar două dintre aceste certificate m'au mirat. Aceste două mi se par curioase. Le voi reproduce integral.

"Am primit persoana prin care îmi faceți cunoscut că veți face să apară un număr special de 80 pagini, consacrat celor 30 de ani de viață și de luptă (antilegionară?) a jurnalistului Dvs B.I.R.E.
Acest 30 de ani pe care B.I.R.E. l-a alina sunt într-adevăr cel mai frumos an din viața Dvs și constituie viața unui om, sunt ani dăruți libertății omului în general.
Meritul Dvs și al condeilor care s'au ajutat depășește meritul de a aduna și de a aduce la cunoștința cititorilor Dvs informații proaspete culese în țară și în afară de țara noastră, trece la acțiunea națională, denunțând și vestelind cu vigoare abuzurile și eruziunea regimului politic instaurat și menținut pe deasupra voinței și sufl-

tului românului aservit prin ocuparea colonialistă a Rusiei sovietice.

În acești 30 de ani au existat desigur deosebite luncări spre micul răfuilel, dar când B.I.R.E. a găsit linia luptei românești, el n'a ezitat și a servit cu o vigoasă persistență, cauza românească. Exemplul viei sale prezente în apărarea libertății religioase a Bisericii românești de la Paris, între ani 1971-1977, am simțit-o ca pe o mare binefacere.

Aduc personal mulțumiri și urări de sănătate Direcției și condeilor care asigură viața Jurnalului B.I.R.E. Tutozur, viață lungă.

ss. Preot Vasile Boldeanu"

● Și alta:

"Citind în mod regulat presa românească ce apare în exil, îmi dau seama că există adesea în interpretarea istoriei și în comentariile asupra problemelor la ordinea zilei, profunde diferențe de opinie. Dar celace m'a impresionat în B.I.R.E. este vocea sa constantă de protest contra unui regim care a fost impus României din exterior și care, în disprețul declarațiilor de independență națională continuă să desconsideră cele mai elementare drepturi umane, negându-le cetățenilor din țara noastră de origine. Pentru acest motiv și deasemenea pentru sprințul fără rezervă acordat Episcopiei ortodoxe române libere din America, adresăm dîi René Theo și colaboratorilor săi, felicitările noastre și urările de succes în lupta pe care ei o duc pentru libertatea totală a nației române.

Al Divoastră,

ss. Valerian, episcop"

După cum se vede, I.P.S.S. Valerian îl ridică pe René Theo la rangul de interpretator istoric! El cunosc pe René Theo și sunt sigur că a zămbit: niciodată nu și-a putut închipui că va ajunge și interpretator al istoriei românești și mondiale.

S. Ba Părintele Boldeanu se referă la unele răfuilele din trecut. Oare atarurile contra S. Baie și a Bisericii din Paris, atacuri constante și veninoase, din anii 1948-50-55, erau simple răfuilele? E posibil că Părintele Boldeanu socotește că aceste sunt lucruri vechi că acum e momentul lui Hălău dăm mână cu mână. Dar atacul contra lui Nichifor Crainic e proaspăt, datează din Martie 1978!

Sau poate sprințul dat între 1971-77 îi face pe S. Ba să lerie totul directorului lui B.I.R.E.? Desigur S. Ba poate leria toate atarurile contra persoanei sale. Ma întreb însă dacă poate leria atacul contra lui Nichifor Crainic, filosof al ortodoxiei românești! Și acest atac e din Martie 1978!

● Și dacă în calitate de creștin și preot are datorita de a leria totul, ma întreb dacă are dreptul de a da certificate celor care au atacat memoria lui Nichifor Crainic! Pentru că ma întreb dacă are dreptul de a da certificate al dîi Ștefan Bacu, C. Virgil Gheorghiu, Filitti, nu am nici o îndoielă. Îndoielă s'a ivit când am citit certificatele semnate de I.P.S.S. Valerian și de S. Ba Părintele Boldeanu.

Repet, nu am nimic contra scrierilor lui René Theo: El are dreptul să scrie ce gândește, ca un adevărat democrat atenan. Asupra acestui lucru și asupra dreptului de a da certificate al dîi Ștefan Bacu, C. Virgil Gheorghiu, Filitti, nu am nici o îndoielă. Îndoielă s'a ivit când am citit certificatele semnate de I.P.S.S. Valerian și de S. Ba Părintele Boldeanu.

N. S. G.

ECOURI

● Cu deosebită plăcere reproducem articolul "Adevăratul nod gordian al exilului" semnat TUDOR, din excelenta gazeta "Cuvântul Românesc", no. 26:

"Articolul Dîi Amăr ("Nodul gordian al Exilului") este foarte bine venit, însă mi se pare, cum se englezi, "Hit hit the cat out of the bag".

Dî Penescu are marea curaj de a reveni asupra propunerii de a se constitui un nou Comitet Național Român, nepolitic al refugiuilor.

Dar acest lucru cere o oarecare unanimitate. Zic o oarecare unanimitate căci una complexă nu există decât în comitetele comuniste.

Dî Penescu are un om politic. Dănuș face parte din, azi, necenzuratul Partid Național Tărănesc, și se va lori, dacă nu s'a lovit încă, de spiritul unui mare număr de români și de problema acelu pseudo Armistițiu, anunțat la 23 August 1944, în care așa zisele "Partide Democratice" au făcut parte din așa numitul "Bloc Patriotic Democrat" în care Dî Maniu a jucat rolul principal, afară de trădătorul-deșertor Bodnăraș.

Nu doresc să intru în detalii care azi sunt de domeniul public și destul de înspăimântătoare.

Refugiul este împărțit în aliele noastre între cei ce tin moriș de pseudo Armistițiu din 23 August 1944 și cei care nu pot admite acel pseudo Armistițiu, și-l numesc trădare.

Domnule Amăr, acesta este adevăratul "nod gordian" și nu căuta dintre național-tărăniști și legionari."

● În același număr al citatei gazete, Dî Colonel Ressei, își arată îndotile (multe) asupra viabilității și legitimității Consiliului Național.

● La Madrid a decedat Prințul Nicolae de Hohenzollern. Corpul l-a fost transportat și înmormântat în Elveția. Ne asigură compatrioții din Madrid care au stat cu el de vorbă cu câteva zile înainte morții că Prințul și-a exprimat dorința ca la înmormântarea lui să officieze preoți ortodoci, și și-a mai exprimat nu dorința, ci rugămintea, ca atunci când va fi posibil, rămășițele lui pământești să fi transportate în România, pentru ca oasele sale să se amestece cu pământul românesc. Să-l fie jărăna ușoară.

● În Statele Unite a decedat scriitorul Mira Simian, soție a poetului Ștefan Bacu. Sincerele noastre condolește.

● Ne-a făcut o deosebită bucurie reaparitia Stindardului. Și aceasta pentru că, cu reaparitia Stindardului, frontul eroic, frontul antidefășit, se întărește simțitor.

Numărul 137 (mai-lunie 1978), cuprinde 12 pagini mari, admirabil prezentate, cu un conținut dens. Semnează articole G. Badea-Lătuceanu, I. V. Emilian, S. Clărescu, Eugen Loșovan, Mireea Crutșescu, G. I. Silivu, Barbu Petrescu. În afară de micșătorul articol "Calvarul Mariei Antonescu", dî Loșovan mai semnează o dură punere la punct a solemnului improvizații de la Paris, pompos numită seminar.

● De la primele numere am semnalat seriosă prezentare a gazetei "Cuvântul Românesc". De atunci al trecut doi ani și în special apariția regulată - a făcut din "Cuvântul Românesc" o apreciată tribună a exilului românesc.

● Și curios, directorul și desigur administratorul acestei gazete, dî G. Blăguș, pare un om tânăr - judecând după

fotografii — e farmacist — după câte am auzit — și, în nici un caz nu e gazetar „profesionist”. Și totuși a reușit să facă o bună gazetă: celălalt face să merite felicitările nu numai ale noastre, ci ale întregului exil românesc.

Nu însemnează că suntem de acord cu tot ce se publică în această gazetă, există multe deosebiri în a privi lucrurile între noi, dar socotim că ne găsim pe aceeași linie mare de apărare a intereselor Neamului și ale adevăraților valori ale trecutului nostru mai îndepărtat și, în special, al celui apropiat.

● Din Montreal s'a primit la redacție o broșură ce conține o dare de seamă a felului cum compatrioții noștri din acest oraș al Canadei au sărbătorit Centenarul Independenței Țării noastre. Broșura a fost alcătuită de Dnii Ovidiu Popescu și Petru Sultana, cei care în fond au fost sufletul acestei comemorări.

Tot din partea d-ului Ovidiu Popescu am primit — de data aceasta nu la redacție ci la adresa mea personală, căci se pare că Ovidiu Popescu nu e de acord cu ce se scrie la revista noastră — un număr de cocarde tricolore admirabil executate. Aceste cocarde au fost făcute tot cu ocazia comemorării de care am vorbit mai sus. CARPAȚII știu să aprecieze realitățile celorlalți. Români când ele sunt pozitive, chiar dacă acei Români au rezerve sau chiar mai mult decât atât, în celelalte privește revista noastră.

N. S. G.

EPIGrame

Tribunului Iancu Raftu.

(Tribunul își petrece vacanțele la Zermatt.)

«Refuglată și «resistentă»,
și încă dintre cei de frunte.

«Resistă» iarna'n ceturile Lon-
[drei,

Iar vara, în Elveția, la munte.

*Tribunului Iancu Raftu, numit
viceconsul, în 1939, de unchiușu
Tilca.*

Incepu greu «resistența»,
Redactând miile de rapoarte,
Și-asudând zăbne, punând,
Stampile pe pașapoarte.

I. BRAILEANU

CARPAȚII

REVISTA CULTURALĂ ȘI DE
ACȚIUNE ROMÂNESCĂ ÎN EXIL
APARE ODATĂ LA DOUA LUNI
SUB ÎNCĂLZIRIA UNUI COMITET
DE REDACȚIE

Redacția și Administrația:
Calle Conde de Peñalver, 82, 4.
Tel.: 402 11 01 - MADRID-6
Correspondența:

Apartado 9.283 - MADRID (España)

Abonamente:
Anual 20 \$ USA
De știri 40 \$ USA
Expediere Avion plus 5 \$ USA

REDACȚIONALE

Numărul 13 al Revistei Carpații se află sub tipar și cu el se completează doi ani de apariție. Rugăm stăruitor pe toți abonații în restanță, precum și pe cei care nu au răspuns în nici un fel apelurilor noastre, să trimită de urgență costul abonamentului și restanțele, altfel cu toată părerea de rău vom fi nevoiți a suspenda trimiterea revistei.

Cred că este mai corect, că cei ce nu pot suporta această minimă cheltuială, anuală să ne-o comunice, și noi vom hotărî de la caz la caz, decât să-și aproprie în mod abuziv munca noastră.

Nimeni nu este obligat să accepte revista sau să fie de acord cu părerile exprimate în ea, dar când de doi ani o reții, o citești și de multe ori o bărfești, e un minimum de obligație morală să-ți plătești această plăcere.

Totdeauna am recomandat celor ce nu sunt interesați în lectura revistei sau a publicațiilor noastre, să refuze primirea, ceace ne pune pe toți în afară de orice neajunsuri.

Deci mai multă conștiință românească și omenească, din partea tuturor celor vizați, o așteptăm să se manifeste.

TRAIAN POPESCU

EDITURA CARPAȚII ANUNȚĂ

Au apărut:

ISTORIA ROMÂNILOR DIN DACIA TRAIANĂ, de A. D. Xenopol, vol. I, II și IV	18 \$ USA
ISTORIA LITERATURII ROMÂNE, de D. Murărașu, epulzat	4 \$ USA
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu	8 \$ USA
POVESTI, de Ion Creangă, legat și bogat ilustrat	20 \$ USA
DACIA, de Vasile Pârvan	3 \$ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga	3 \$ USA
ISTORIA PARTIDELOR NAȚIONALE, TARĂNESC ȘI NAȚIONALE, de Pamfil Selcaru, vol. I, II	12 \$ USA
ISTORIA POLITICĂ ȘI MILITARĂ A RĂZBOIULUI ROMÂNIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga	8 \$ USA
KARL MARX: ÎNSEMNĂRI DESPRE ROMÂNI, Texte inedite cu comentariu de Pamfil Selcaru	8 \$ USA
ȘTEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur	8 \$ USA
ISTORIA DACIEI ȘI CONTINUITATEA DACOROMÂNĂ, de General Platon Chirnoaga	8 \$ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Brădescu	8 \$ USA
POVESTI FĂRĂ TĂRĂ, nuvele, de Faust Brădescu, N. Novac și N. S. Goyora	8 \$ USA
UNIREA NAȚIONALĂ ÎN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Selcaru	3 \$ USA
DICȚIONAR ROMÂN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rusificat	4 \$ USA
Legat până la	5 \$ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manollescu, T. Popescu, etc.	3 \$ USA
MOTĂ ȘI MARIN, DOUAZECI ȘI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prati y Souto, Marqués de Nantouillet, Elias Pinar, Gr. Manollescu	5 \$ USA
DUMNEZEU S'A NĂSCUT ÎN EXIL, de Vinthă Noria	12 \$ USA